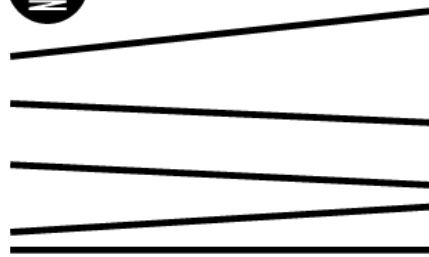

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bedstemoders Dragkisteskuffe eller: Gammel
Kjærlighed ruster ikke : en skandinavisk
Fortælling fra Krigsaarene (Skrevet i Aaret
1850).

Udgivet år og sted | Publication time and place: Odense : Miloske Boghandel, 1856

Fysiske størrelse | Physical extent:

180 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bedstemoders Dragkisteskuffe

eller:

Gammel Kjærlighed rustet ikke.

En skandinavisk Fortælling fra Krigsaarene.

(Skrevet i Mæret 1850.)

Motto: „Hvad jeg drømte stent...“
(Die Nahnlos, af Jugemann.)

Odense.

Forlagt af den Viloske Boghandel.

Eryt i Joh. Vilos Officin.

1857.

57, -327

Det Kgl. Bibliotek

130025450532

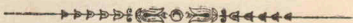

Bibliothek

for

Forstabslæsning.

Trediede Bind.

Odense 1856.

Forlagt af den Miløste Boghandel.

Trykt i Joh. Milø's Officin.

Bedstemoders Dragkisteskuffe

eller:

Gammel Kjærlighed ruster ikke.

En skandinavisk Fortælling fra Krigsaarene.

(Skrevet i Aaret 1850.)

Motto: „Hvad jeg drømte kjont...”

(De Navnløse, af Ingemann.)

1413. 84607
—••••—
Odense.

Forlagt af den Viltske Boghandel.

Trykt i Joh. Vilts Officin.

1856.

Første Capitel.

Portraitet.

Det var en deilig Sommerdag, den 4de August 1860 — — „Holdt! der er indløbet en Trykfeil!“

Ingenlunde, kjære Læser. Hvad jeg har i Sinde at fortælle Dig, kunde virkelig ikke foregaae tidligere, paa Grund af det Forhold, hvori det staaer til, hvad der allerede virkelig er skeet. Men — lader man dog ikke saa ofte Tankerne svæbe ud i Fremtiden, ja ud over Fremtiden, med Haab og Frygt, og søger at danne os en Forestilling om, hvad der skal komme? Nu vel, saaledes har min Phantasie her gjort; den har malet mig et Billede af, hvad der kunde skee i det næste Decennium.

Har Du lyst at følge mig en liden Stund
 didhen og betragte Maleriet, saa kom med!
 Du skal nok faae Lov at vende tilbage og
 see, hvad der alt er skeet, og det tilstaaer
 jeg gjerne er noget langt sikkere; thi det er
 meget muligt (ja vel endog høist rimeligt) at
 om jeg end "giver Tid", det jeg "drømte
 skjønt" dog aldrig "bliver sandt."

Dog — om end ingen Læser vil følge min
 flygtige Pen, medens jeg nedskriver disse mine
 venlige Phantasibilleder, saa vil jeg dog ned-
 skrive dem, medens jeg mindes dem; og lever
 jeg da og bliver saa gammel, at jeg for Alvor
 skriver: 1860, da kan det maaskee mere mig
 selv at læse disse Blade igjen og see: "hvad
 jeg drømte skjønt."

Vi begynde altsaa forfra:

Det var en deilig Sommerdag, den 4de Au-
 gust 1860. Solstraalerne gjøde deres var-
 mende Kraft ud over hele Naturen og maaskee
 intet Sted mere oplibende, end over Strand-
 bredden ved en af det venlige Fyens driftigste
 Smaabyer. Bølgerne rullede og glimrede,
 guldbræmmede, blaae, som om de smykkede sig
 til Vre for de store og smaa Skibe og Baade,
 der rastløse glede frem og tilbage over den
 krusede Flade, snart affpeilende deres hvide

Seil og brogede Bimler i de skinnende Bover, snart fordunklende dem ved den sorte Røgstøtte fra Dampskorstenen. Vi ville imidlertid helst betragte denne livlige Scene gjennem det aabne Vindue paa første Sal i den rige Grosserer Bengons elegante Gaard. Dog, det er ikke alene Udsigten fra Vinduet i dette yndige Boudoir, der tiltrækker sig Opmærksomheden; her er meget Andet, som er værd at see. Vi ville forsøge at beskrive det hele interessante Billede saa godt vi kunne. Bærelsets lyse Grundtone spiller mellem Rosa og Lilla; strax tilhøre skinner man gjennem klare, hvide Drapperier en blank Mahogni Seng med sneehvidt Dække over. Længere frem ved samme Side staaer den lille Bergere med det grønne Flaie's Betræl; foran den et hvidt Marmorbord paa gylden Fod. Et Bogskab, et Piano, et Stasfeli, Alt af nyeste, eleganteste Facon, udfylde paa en smagfuld Maade det rummelige Bærelse hen til Vinduet, gjennem hvilket man seer ud over en yppig Havn ned til Skibsbroen, og medens Diet forlyster sig der, bærer Zephyrs blande Duften af Neseda, Roser, kort: Alt, hvad der kan kaldes Blomster-Aroma, ind i det luftige Bærelse.

Et Meubel er der dog i dette smagfulde,

moderne Dame=Udsk, som stikker underligt nok af mod dets øvrige Arrangement, og det er: Bedstemoders Dragklæde. Den hører imidlertid saameget til Rococo=Stil, at den egentlig ogsaa kan kaldes moderne, og godt conserveret er den. Egetræet glindser med mørk Politur i alle sine Snørkler og Zirater, og de store Messingbeslag give den et kostbart Udseende.

Den underste Skuffe i dette vældige Meubel var just udtrukket paa den Tid, vi føre Læseren ind, og foran Skuffen knælede en Dame af et ret tækkeligt Ydre. Mørke Krøller overskyggede hendes friske Ansigtssfarve, som forhøiedes af den Iver, hvormed hun gjen= nem søgte de forskjellige Broderisager, som fyldte Skuffen. At denne Dame imidlertid var noget over sin første Enees, anede man nok af den skarpttegnede Profil og de stærke Dienbrun.

— Nei, Anna! udbrød hun efter nogen Sagen, med en norsklyngende Accent, som ret behagelig harmonerede med de kraftige Træk, jeg kan ikke finde den grønne Pakke Garn. Du maa vist have den hos Dig.

Disse Ord vare henvendte til en betydelig yngre, yndig Blondine, som, i sin rosa Morgen= kjole med den smalle, hvide Binning og sine

afstølse, glindsende Fletninger næsten saae ud som en zart Blomst, laa let henkastet paa den grønne Bergere. Hendes nydelige Smaaafingre førte hurtigt Strameinaalen op og ned gjennem Hammen, som hvilede paa hendes Skjød.

— Kan Du ikke finde den, søde Thora, svarede Anna i den bløde, svenske Dialect, som især klæder Blondiner saa godt, saa skal jeg komme og hjælpe Dig; den maa dog være der.

— Men hvad er dog dette? raabte Thora i det Samme; et Portrait i Glas og Ramme! et Portrait af en Officeer! Hvem er det? hvor har Du faaet det fra? hvorfor ligger det her pakket ned i Skuffen?

Anna var sprunget til, og søgte at tage det fra Cousinen.

— Giv mig det! bad hun indstændigt; Du maa ikke tage det op. Lad os lægge det ned igjen!

— Men hvad i al Verden er det for en Historie, min lille Cousine? spurgte Thora, idet hun reiste sig, tog Anna om Livet og saae hende nysgjerrig ind i de nedslagne Dues-Dine; Du bliver jo ganske rød, og — jeg troer, Du har Taarer i Dinene! Anna dog! hvad har Du der for et hemmeligt Betsjendt-

flab? Nu har jeg været her i Huset i et
heelt Aar og har aldrig anet — —

— Stille, stille! bad Anna, meget bevæget;
lad os blot gjemme Billedet igjen, jeg kan
ikke taale at see det. Originalen har jeg al-
drig seet eller kjendt, men jeg skal gjerne for-
tælle Dig, hvad jeg veed om ham, eller ret-
tere: om hans Billede.

— Nu ja, naar det er Betingelsen, at
Billedet skal gjemmes først, inden Du vil sige
mig, hvem Manden er, saa lægger jeg det
strax; men jeg kan godt lide det kjække, man-
dige Ansigt.

Billedet blev gjemt, Damerne toge Plads
paa Bergeren, og Anna begyndte langsomt,
med nedslagne Dine:

— Du veed jo nok, at jeg, som Lille, var
næsten mere hos Bedstemoder, som boede her-
inde ved Siden af, end jeg var hjemme; deels
fordi min Moder havde saameget at tage vare
i det store Huus, deels fordi Tante Anna,
hvem jeg er opkaldt efter, og som var hos sin
Moder til sin Død, var saa stille og tung-
sindig, at Bedstemoder trængte til det muntre
Barns oplivende Selskab. Jeg var jo des-
uden baade hendes og Tantes Kjæledægge.
Den stakkels Tante! hun var jo i flere Aar

paa den Tæring, der, som Du veed, lagde hende saa tidligt i Graven. Al! hun var saa elskværdig og god og from, den kjære Tante Anna; og saa smuk endnu til det Allersidste. Men hun var vist meget ulykkelig.

Fortællerinden gjorde her en lille Pause, som hendes Cousine benyttede til den Bemærkning:

— Ja, hun var meget smuk; jeg husker hende godt endnu fra hendes ganske unge Dage. Du ligner hende, som den ene Draabe Vand den anden.

Det lod imidlertid ikke til, at Anna hørte Complimenten. Ganske roligt fortsatte hun fort derpaa sin Fortælling:

— Jeg var endnu dengang formeget Barn til at bemærke, hvorledes Tantes Kræfter daglig toge af og hun svandt hen, til hun næsten vandrede om imellem os som en Skygge. Jeg havde det godt og morsomt alligevel inde hos dem; jeg havde mine Dukker, mit Legetøj og min Legetøiskrog, og dermed vare mine Ønsker tilfredsstillede. Men omsider mærkede jeg dog nok, at Tante Anna var syg; thi hun maatte næsten stedse holde Sengen. Til sidst kom hun kun en Timestid op om Dagen, og sad saa svag og afkræftet i Bedstemoders

Pænestol. Det bedrøvede mig meget, for saa kunde hun ikke godt taale at hjælpe mig med at pynte mine Dukker og sye Klæder til dem. En Eftermiddag — af, jeg husker den saa godt! det er nu snart ni Aar siden, for det var den 17de August, to Dage før Faders Geburtsdag, da var hun saaledes kommet op og sad i Pænestolen og saae efter hvad jeg tog mig for, medens Bedstemoder var gaaet lidt ind til mine Forældre. Jeg sad paa en Skammel og havde min største Dukke paa Skjødets, den hed Anna ligesom Tante og jeg. Jeg vilde binde hendes Flors Shawl om hende, men det var gammelt og skjørt og revnede midt over. Det voldte mig stor Sorg, og Tante, som ikke kunde taale at see mig græde, gav mig Lov til at trække Bedstemoders nederste Dragkisteskuffe ud, (just den Samme, hvori vi nu have Broderier, men som dengang var fyldt med alleslags Papper og Klude); her skulde nu ligge et Stykke blaat Silketoi, som jeg maatte tage til Dukkeshawl. Jeg havde imidlertid ikke Kræfter nok til at trække Skuffen ud, og da jeg, utaalmodig herover, begyndte at græde igjen, reiste Tante sig med Anstrængelse, vaskede hen til mig, mere sant i Rnæ, end lagde sig ned og begyndte at trække til-

ligemed mig i Skuffen. Du lykkedes det at faae den ud og Tante ledte selv efter Silketøiet, da hun, ligesom Du før, med Et stødte paa Skilderiet, tog det op, løste Papiret af, udstødte et Skrig og sank livløs om paa Gulvet. Jeg skreg naturligviis høiere nu, end hun havde skreget. I det Samme kom baade Bedstemoder og Pigen ind. De fik Tante i Seng og hun kom snart til sig selv igjen, men hun græd hæftigt og kyskede Portraitet og vilde nødig give slip paa det igjen, da Bedstemoder bad hende om det. Omsider slap hun det dog, da Bedstemoder blev ved at sige: „Kjære Barn, lad mig dog beholde det slemme Billede! Du kan jo ikke taale at see det. Det var dog ogsaa en Ulykke, at Du skulde komme i den Skuffe, som Du ellers aldrig pseier at see i. Derfor gjemte jeg det netop der. Ak, havde jeg bare gaaet efter mit eget Hoved og brændt det dumme Billede for længe siden!“

— Nei, Moder! nei! bristede Tante, Du maa aldrig brænde det! lov mig det helligt! Saa kyskede hun det endnu engang og gav Bedstemoder det. — Ak! han var dog god og elskelig! fødte hun sagde til, — jeg har for længe siden tilgivet ham. Og derpaa

vendte hun sig om mod Bæggen og græd bitterligt. Bedstemoder græd ogsaa og sukkede, idet hun saae op til Himlen; men hemmeligt, bag Tantes Seng, saae jeg dog hun trykkede Billedet til sit Hjerte og saa gjemte hun det i Skuffen igjen.

Om det var Synet af Portraitet, der havde sat Tante Annas Blod i saa stærk Bevægelse, eller det var Anstrængelsen med Skuffen, veed jeg ikke, men om Aftenen indsendt Blodbrækningen sig atter og — inden næste Aften var hun ikke mere blandt de Levendes Tal.

Andet Capitel.

Arven.

Anna taug atter en lille Stund og sad hængsunket i veemodige Grindringer, støttende den smittrødmende Kind mod den lille Haand. Omfider rystede hun lidt paa Hovedet, sukkede og begyndte mere, som for sig selv: „Nei, disse Dages bittre Minder ville aldrig forsvinde af min Sjæl. De staae endnu for mig, saa

levende, som det var igaar, skjøndt jeg kun var syv Aar dengang. Jeg husker det saa tydeligt, hvordan man paa Begravelsesdagen pyntede mig i Hvidt med sort Flor og gav mig en Kurb med Blomster i Haanden. Jeg skulde følge med Pigen op til Graven og strø Blomster ned i den. O, man skulde aldrig udsætte Børns Phantasie for slige Optrin. Moder og Bedstemoder meente det godt; de vilde hædre Tantes Minde paa enhver Maade, og troede maaskee endog at glæde mig ved den Stads; men det var med stor Angst, at jeg gik med alle de sorte Mænd og den sorte Kiste op paa Kirkegaarden; og en Gru, som jeg ikke har Ord for, greb mig, da jeg saae dem sænke Tante Anna ned i det mørke Hul og hørte Jorden dundre mod Kisten. Jeg græd, jeg hullede og jamrede og klyngede mig til Pigen, for at komme bort; men hun trak mig ubarmhertig hen til Graven. I min Forvirring troede jeg, at de vilde kaste mig derned med. Reent ude af mig selv skreg jeg i vilden Sky, kastede Kurven fra mig, rev mig med Magt løs fra dem, der vilde holde paa mig, styrtede ud af Kirkegaarden lige hjem til Moder og puttede mit Hoved i hendes Skød.

Jeg veed ikke mere af mig selv at sige, men kan først erindre nogle Dage derefter, at jeg laa i min lille Seng, og Moder og Bedstemoder sadde og legede med mig, for at more mig i den Sygdom, som dette Optrin havde paadraget mig.

Et Aarstid forløb; i dette savnede jeg ofte Tante Anna, og Moder og Bedstemoder savnede hende vel endnu meget mere og længere, for hun var, som Du veed, hele Husets Indsling, saa blid, saa from, saa velvillig og tjersktagtig mod Alle, og selv i sin svage Tilstand saa taalmodig.

En Dag fik Bedstemoder mig endelig overtalt at gaae med sig op paa Kirkegaarden, hvor jeg ikke havde været siden Tantes Begravelse; da saae jeg første Gang den smukke Mindesteen med den sørgende Genius, som Fader havde ladet sætte paa Graven. Paa en forunderlig Maade tiltalte denne hvide Marmorfigur mit barnlige Gemyt. Jeg syntes den lignede Tante, og Bedstemoder maatte løfte mig op til den, at jeg kunde klappe og kysse den.

Fra hiin Dag af vilde jeg ligesaa gjerne op paa Kirkegaarden, som jeg før vilde det nødtigt, og den er siden vedblevet at være mit kjæreste Tilflugtssted. Naar Noget tynger

paa mit Hjerte, maa jeg op paa Kirkegaarden og udgræde min Sorg ved Støtten; der synes mig jeg beder inderligst; det er som var Gud mig der nærmere og hørte bedst mine Bønner.

Paany sank Anna tilbage i stille Grublerier, indtil Thoras Stemme vakte hende med det Spørgsmaal:

— Men nu Portraitet? hvad veed Du saa mere om det?

— Egentlig ikke ret meget, svarede Anna, som opbaagnende af en Drøm; men det beroer nu paa mig selv, naar jeg vil vide mere.

— Og hvorledes det?

— Du veed jo, jeg mistede min Moder, da jeg var tolv Aar. Efter hendes Død var det, at Bedstemoder flyttede herind til os; men hendes Meubler bleve dog staaende i det lille Nabohus, som hendes gamle Pige nu beboede, og jeg glemte næsten min kjære Legetøis = Skuffe tilligemed det „flemme Portrait“, som jeg i Tankerne kaldte det og altid gyste tilbage for, uden nogensinde at vove paa igjen at betragte det, om jeg og stundom stødte paa det, naar jeg skulde søge efter Noget i Skuffen til Bedstemoder; thi jeg var den Eneste,

hvem hun imellem betroede Nøglen til Drag-
listen, da jeg vorede lidt til.

Fra lille af var jeg Bedstemoders Yndling,
og nu blev jeg det mere og mere, siden min
hele Opdragelse styredes af hende. Min Lig-
hed med Tante Anna bidrog vist en Deel der-
til. Hendes Omhu for mig var mageløs.
Da jeg paa min Confirmationsdag, for to
Aar siden, sagde hende Godnat og takkede
hende for al hendes Kjærlighed, formanede
hun mig med mange hjertelige Ord og Taarer
i de fromme, gamle Dine, til altid at holde
mig til Gud, og dernæst stræbe at ligne Tante
i det Indre, som jeg lignede hende i det Ydre,
saa vilde jeg bevare min Sjæls Ynde ligesom
hun bevarede sin til det Sidste, selv gjennem
tunge Sorger og Prøvelser.

Jeg blev dybt rørt ved hendes Ord, men
da jeg havde fattet mig lidt, vaagnede paany
det Ønske hos mig, som ofte havde paatrængt
sig mig, at kjende Grunden til Tantes Sorg,
og jeg vovede første Gang at spørge Bedste-
moder derom.

— Det kan jeg ikke forklare Dig nu, mit
Barn, svarede hun; men skulde vor Herre
kalde mig, før jeg kan fortælle Dig det, saa
vil jeg nu sige Dig, at jeg har bestemt, at

Du skal arve min smukke, gamle Dragkiste med Alt hvad der er i den, og der vil Du i Skuffen med Portraitet, som Du nok husker, finde nogle skrevne Blade. Om et Aarstid eller to maa Du nok læse dem. De kunne fortælle Dig, hvad den stakkels Tante Anna sørgede sig ihjel over, og — hvem veed, hvor til den Kundskab i Tiden kan nytte Dig.

— Da nu ifjor Foraar den kjære Bedstemoder saa uventet døde, havde jeg reent glemt disse Ord, men dengang Testamentet blev aabnet, stod deri virkelig: at jeg, foruden meget Andet, ogsaa skulde arve hendes Dragkiste og man skulde strax give mig Nøglen dertil, uden at Nogen maatte aabne den først.

Fader lod den derfor strax bringe herop i dette smukke Bærelse, som var bleven indrettet til mig, uden at jeg vidste af det; og paa min 16de Fødselsdag ifjor gav han mig Nøglerne baade til Bærelset og Dragkisten.

— Og saa læste Du —? udbrød Thora utaalsmodig og spændt.

— Nei, lille Cousine, afbrød Anna hende, veemodigt smilende; jeg var ikke saa stærk, som Du troer. Det yndige Bærelse tilegnede jeg mig strax som min kjære Bolig; men

mange Dage betragtede jeg det gamle, ærværdige Meubel med en underlig, høitidellig Følelse, inden jeg ret kunde vænne mig til den Tanke: at det var mit, og at jeg havde udelukkende Ret til at aabne det. Og da jeg omsider vovede mig dertil, skjælvede jeg, som om jeg gjorde noget Urigtigt, medens jeg undersøgte de mange nydelige og værdifulde Ting, som jeg efterhaanden fandt deri og som alle tydede paa den Kjærlighed, hvormed den elskede Bedstemoder havde henlagt hvert Stykke til sin lille Yndling.

Alt, hvad jeg saaledes fandt, rørte og angreb mig saa meget, at jeg kun langsomt fik undersøgt de mange forskellige Gjemmer, hvoraf flere endog hidtil vare mig ubekjendte. Allersidst kom jeg til den nederste Skuffe og allersidst i den til hiin Krog, hvor jeg vidste Portraitet laa; og da jeg omsider fik Mod til at tage det op og betragte det igjen, blev jeg saa betagen af smertelige Grindringer, at jeg hurtig glemte det igjen, uden at kunne overtale mig til at røre ved den lille, skrevne Bog, som jeg saae ligge under det. — Og Du vil vist finde det barnagtigt, søde Thora; men det er dog sandt, at skjendt jeg vel et Par Gange siden har aabnet Skuffen i den Hensigt

at læse Bogen, er jeg aldrig kommet videre, end til at betragte Portraitet, græde over det og gemme det igjen.

Nu har jeg skriftet. Gjør nu ikke formeget Nar af min Barnagtighed, lille Cousine, bad Anna og klyngede sig kjærligt til Thora.

— Barnagtig, sagde denne, idet hun fjærgtegnende strøg Haanden ned ad Annas silkebløde, afsløse Haar; barnagtig vil jeg just ikke kalde Dig derfor, men jeg kan dog egentlig ikke forstaae, hvor Du kunde blive bange for det Portrait? Ligner det, saa maa jo Originalen have været en smuk, om just ikke ganske ung Mand. Men jeg er dog virkelig lidt nysgjerrig efter at erfare, hvad han har havt at skaffe med Tante Anna. Har Du ikke snart isinde at læse de Blade?

— Nei, Frygt er det just heller ikke, som disse smukke, mandige Træl indjage mig, tog Anna Ordet, uden at agte paa det sidste Spørgsmaal; men dog er det heller ikke blot Mindet om Tantes pludselige Død, der griber mig saa stærkt, naar jeg betragter dem. Jeg vil ærligt tilstaae Dig, at der ligger Noget i Dinene, i Blikket, som gaaer mig gjennem Marv og Been, som man siger, paa en Maade jeg ikke selv kan forklare mig. Der er mig

paa eengang Noget saa fremmed og dog saa
beslægtet og tiltalende deri, Noget, som gjør
mig urolig og ængstelig tilmode. Derfor har
jeg altid følt en Slags Ulyst til at fortælle
Dig det, skjøndt jeg, paa den anden Side,
imellem har tænkt paa, at vi engang kunde
læse Papirerne i Samling; men — —

— D, ja! afbrød Thora hende hurtigt, lad
os det! Kunne vi ikke strax begynde? og
hun greb ned i Skuffen efter Manuscriptet.

— Naar Du ønsker det, kunne vi jo
gjærne gjøre det —, sagde Anna lidt nølende,
men — —

— Nu, hvad: men?

— Men jeg havde slet ikke tænkt derpaa i
Dag. Jeg havde reent glemt Portraitet, da
jeg bad Dig søge om Garnet.

— Ja, seer Du, Barnlil! saaledes styrer
vor Herre os altid derhen, hvor vi mindst
tænke paa at komme. Nu bør vi just læse
det strax, mener jeg, da han selv har ligesom
givet os det i Hænderne.

— I kjære Nordmænd, svarede Anna,
mildt smilende, see Guds Styrelse i Alt med
en forunderlig stærk Tro; men imidlertid har
jeg Intet imod at læse det nu. Med disse
Ord tog hun Manuscriptet, satte sig og be-

gyndte at læse for den opmærksomt lyttende Cousine, af:

„Bedstemoder's Manuscript.“

„Idet jeg her optegner den sorgeligste Begivenhed, som i mit Liv har mødt mig, er det dog ingenslunde min Hensigt at fælde Fordømmelsens Dom over Ophavsmanden til denne store Sorg. Nei, tværtimod er der en Stemme i mit Hjerte, som taler for ham og undskylder ham, saavel med hans store Ungdom som med de mødende Omstændigheder, hvilke han jo ikke havde fremkaldt, men vel heller ikke havde Kraft nok i Villien at bekjæmpe.

„Forud vil jeg nu bede Enhver, som efter min Død læser disse Blade, vel at overveie begge de anførte Forsvarsgrunde, før de fordømme Manden, som trods den Kummer, han førte over os, dog endnu stedse har en Plads i mit Hjerte, og jeg sukker til Gud for ham: „Herre forlad ham! han vidste ikke, hvad han gjorde!“

„For Dig, min lille, elskede Datterdatter, optegner jeg nærmest denne Begivenhed; dog er det ingenslunde min Agt herved at saae Mistroens Sæd i Dit unge Hjerte, men jeg vilde kun ønske, Du heraf maatte lære itide

at paaſe paa, at Dine Følelſer ikke overbælde Din Aands Kraft. Din ſtakkels Tante vandt forſt den Kraft i Aanden, da Legemet bukkede under for Følelſernes Magt."

Meget ubeleiligt afbrødes Læſningen her af en ſagte Banken paa Døren, ſom Anna ſtrar beſvarede med „Kom ind, Johan!" da hun havde kjendt Tjenerens Anmeldelſes-Maneer. Han traadte ind og ſagde: Groſſerereren ønskede, at Frøknene vilde komme ned og ſørge for Theen. Der var kommet Fremmede.

— Hvem? ſpurgte Thora.

— En Herre, ſom jeg ikke kjender, lød Svaret.

— Sagtens En af Din Faders intereſſante Handelskunder. Hvor ærgerligt! ſagde Thora, da Tjeneren var borte.

Manuſcriptet maatte gjemmes, og efter lidt Deliberation gik Thora ned forſt, medens Anna i Haſt ombyttede ſin Negligee, ſom hun af Travlhed med Broderiet havde beholdt forlænge paa, med en paſſende Aftendragt. Imidlertid lovede hun at være nede, før Bordet blev dækket, hvortil Thora ſkulde give Ordre.

Tredie Capitel.

Originalen.

Da vor norske Gjente traadte ind i den rummelige Dagligstue, stod hendes Onkel i en Binduesfordybning og talte ibrigt med den Fremmede, en høi, velskabt Mand i svensk Uniform, med sort, krøllet Haar. Andet kunde Thora ikke see af ham; thi han vendte Hagen ind mod Stuen og støttede den venstre Haand mod den brede Bindueskarm, medens den høire Lillefinger tegnede Figurer paa Muden.

Grosserereren fik imidlertid snart Die paa sin Søsterdatter og afbrød Forretnings samtalen med de Ord:

— Der har vi min lille Niece, Frøken Stensen, halvveis jo en Landsmandinde til Hr. Major Rolf af Cederstrøm fra Stockholm; thi hun er fra Christiania, Tvillingrigets anden Hovedstad.

Majoren vendte sig hurtigt complimenterende om, og Thora havde nær skreget høit af

Overraskelse ved at see den store Lighed mellem og det Portrait, hvis Historie han just havde forstyrret hende i at høre. Hun kunde næppe komme til sig selv igjen og svare paa den galante Undskyldning han fremførte med flydende, svensk Tunge for „**all den möda han voldt husets trivliga, vackra damer.**“

Medens hun imidlertid stræbte at skjule sin Forvirring og gaae ind paa den lette Conversationstone, som Svenskeren angav, og som hun ogsaa ellers pleiede at have i sin Magt, speculerede hun hele Tiden paa, hvorledes hun skulde komme ud igjen og forberede Anna paa, hvad hun vilde faae at see. Hun frygtede for, at denne Overraskelse vilde virke hæftigt paa hende, som nu i mange Aar havde næret en saa dyb Interesse for disse kraftige, regelmæssig smukke Træk, disse mørke, ildfulde Dine, hvis gennemtrængende Blik kun syntes med Narene at have faaet et mere tungsindigt Udtryk.

Tøvrigt forekom Majorens Ansigt hende slet ikke ældre, end Lieutenantens paa Portraitet.

Medens nu alt dette løb hende rundt i Hovedet, og før hun kunde finde en passende Leilighed til at afbryde Samtalen, i hvilken hun deels af sin Onkel, deels af Gæsten erfa-

rede: at denne gjorde en Forretningsreise her-
 ned for sin Regjering, ved hvilken Velighed
 han fik Arbejde med Grossererens, der var
 svensk Consul paa Stedet: — medens hun,
 som sagt, nu indsamlede al denne Kundskab,
 gik Døren op til Spisestuen, og Anna svarede
 ind, saa let og lydløst, at Ingen bemærkede
 hende, før hun sagte lagde den lille, hvide
 Haand paa Faderens brede Skulder og meldte:
 "Theen er serveret i Spisestuen."

— Gi! er Du der, min Glut! Ja, saa
 ere vi færdige. Hr. Major Rolf af Ceder-
 strøm, er De saa god at følge med min Datter
 ind til Bordet? min Niece og jeg ledsage
 Dem.

Anna modtog, med nedslagne Dine, den
 Arm Majoren med en let Bøining bød hende.

Thora, som iasten glemte at lægge Mærke
 til hendes Onkels Venlighed imod hende, an-
 tog næsten, at Anna endnu ikke havde løftet
 sine Dine saa høit, som til Majorens Ansigt;
 thi uden nogen tilsyneladende Forundring eller
 Bevægelse modtog hun den tilbudte Arm og
 gik med lidt sænket Hoved, ved Gæstens Side,
 ganske roligt henimod Spisestuen. Men des-
 mere forundrede det Thora at see Majoren,
 som havde været saa complaisant og conver-

serende mod hende, nu blegnende og stum at stirre paa den Sylphidesskikkelse, han førte tilbords. Han kunde jo dog umuligt kjende Anna — hun havde jo nylig forsikret, at hun aldrig havde seet Originalen til Billedet. Her var da en ny Gaade at raade.

I Episesalen var det øvrige Huuspersonale forsamlet, den ved et stort Handelshuus nødvendige Trop af Contorister og Handelsbestjente. Thora og Anna hjalp hinanden med at være Værtinde, og her blev kun liden Tid levnet til Observationer, ligesom der heller ikke gaves meget at observere; thi Herrerne fordybede sig snart i Politikken og, naar undtages, at Majoren taus viste sin Dame den Opmærksomhed, som den svenske Complaisance under intet Forhold glemmer, saa lod det, som han var aldeles optaget af Conversationsens Gjenstand, hvad enten den saa dreiede sig om Politik eller Dagens andre Interesser.

Saa meget havde Thora dog imidlertid udgransket, før man stod fra Bordet, at Anna maatte have opdaget Ligheden mellem Portraitet og Majoren; thi naar hun troede sig ubemærket, betragtede hun ham ofte fra Siden, og et Par Gange faldt hun saa dybt i Tanker derved, at hendes anden Nabo maatte pusse

bende paa Armen med den circulerende Afsette; men hvad hun tænkte om denne Lighed, hvorvidt den havde berørt hendes Følelser, kunde Cousinen ikke blive klog paa.

Just, som man var staaet fra Bordet, fik hun imidlertid Leilighed til affides at spørge Anna: „Hvad mener Du om Gæsten?“

— Jeg veed det ikke. Han er mig en Gaade; jeg maa have Lys i Sagen, svarede Anna ligesaa sagte, men blev i det Samme kaldt bort af sin Fader, som med Majoren stod ved det aabne Fortepiano.

— Vor Gæst holder meget af Musik og spørger om Du vil give os en lille Sang, mit Barn? sagde Großsereren, og Majoren føjede nu selv sin Bøn til med meget Galanterie.

— At synge for vore svenske Naboer er ikke let, svarede Anna med nedslagne Dine, de ere vist alle fødte Sangere.

Majoren meente, at Frekenen havde forsaavidt Ret; den raae Natursang var almindelig i Sverig, næsten Alle havde Sangstemme og Gehør; men den Forædling i Stemmen, som Kunsten bevirkede, fandt man ikke saa hyppigt i hans Hjem, som her i Danmark.

Efter lidt Complimenteren frem og tilbage

satte Anna sig dog til Instrumentet og sang et Par ret livlige, melodiske, danske Smaasange, som Majoren fandt „**mycket vackra**“. Han havde imidlertid taget Plads saaledes, at Anna let kunde see Udtrykket i hans Ansigt. Ved en som det syntes tilfældig Bevægelse, dreiede hun Bysen endnu lidt mere, saa at det klart beskinnede hans smukke, mandige Træk, medens hun selv sad ganske i Skygge, og nu begyndte en svensk Sang, som hun havde fundet blandt sin Tantes efterladte Noder. Ordene, som vare skrevne med en smuk, svensk Haand, lød saaledes:

Tro ej glädjen, den forsvinner,

Lik din ungdoms glada vår!

Tro ej sorgen, den förrinner,

Lik ditt ögas varma tår!

Sängen blott den underbara,

Tro, och i din själ bewara!

Den skall evigt, evigt wara,

Då allt annat snart förgår.

Tro ej drömmen, då den hycklar

Luftslott för din Fantasi!

Tro ej verklighet, den gycklar,

Den förstår ej svärmeri!

Tro blott lifvets sanna drömmar,
 När de mildt för själen ömmar
 Ock dess ädla känslor strömmar
 Från dess kärleksrika bröst!

Tro ej Eden, den kan brytas
 Äfven af din bästa wän!
 Tro ej hoppet det kan bytas
 Hastigt uti saknaden!
 Minnet blott, det trogna, kära,
 Tro: det kan ej falskhet lära!
 Bort om grafven skall det bära
 Budskap från din älskling än.

Tro, att alla lifvets skiften
 Styres af en mild försyn.
 Tro från waggan intill griften
 På en engel ofvan skyn,
 Som förringar hvad wi brutit
 Mot den Gud, som ej förskutit,
 Men i fadersfamnen slutit
 Minsta blomman på vår jord.

Bed de förste Toner saae Majoren hurtigt
 i Beiret, men da han vel skimtede, at Annas
 Dine hvilede paa ham med et forskende Ud=

tryk, bøiede han sig, synlig bevæget, forover og sad stille, hensejnkent i Grublerier og stirrede ned for sig paa Gulvet, medens hun med sin bløde, rørende Stemme sang den yndige Romance heelt igjennem. Da hun taug, blev der først en kort, almindelig Pause, indtil Cederstrøm syntes ligesom med Magt at samle sine Tanker i det Nærværendes Brændpunkt, og forfikkende Anna, at hun sang: „**utmærkt skönt det svenska språk,**“ bad han hende indtrængende at synge flere **visar** i samme Mundart.

Willig frøiede hun ham i hans Ønske og sang den næste, hun havde fra samme Kilde: „**Hoppet**“. Denne høie, poetiske Text til den forunderligsimple og dog saa udtryksfulde Melodi havde altid tilstalt hende overordentligt, og i dette Dieblis, under disse særegne Omstændigheder, fik den en ny Betydning for hende. Hendes Stemme bævede og Diet fyldtes med Taarer. Heller ikke forseilede den sin Virkning paa Majoren. Han bevægede sig mere og mere uroligt frem og tilbage paa sin Stol og ved det sidste Vers reiste han sig pludselig op og stillede sig bag Annas Stol med Hænderne paa Stoleryggen. De herlige

gamle Ord ere maaskee kun lidt fjendte; her
vedføie vi dem:

„Hoppet.“

Skönt, liksom solen i qvällen,
Sjunkande ned bakom fjällen,
Blickar det slocknande hopp
Ännu bland sorgerna opp.

Lifvet med tårhöljda vingar,
Tungt genom verlds dalen svingar,
Og om de gryende dar
Taler en Engel så klar.

Och denna Engel är hoppet,
Tröstarn på jordiska loppet;
Hör hur han talar i skyn!
Famnande himmelens bryn:

„Der skall du säkert få hamna,
Der skall du vännen omfamna,
Der tysta plagornas ljud;
Ty detta hemm är hos Gud.“

Da Sangen var endt, fulgte atter et Die-
blifs Pause, og et dybt Aandedrag gled sagte

gjennem Bærelset, liig et Afskedsful til „Hop-
pet“ ved Hvilen i „himmelens hamn.“

Men før Anna endnu ret fik besindtet sig
paa at staae op fra Instrumentet, bøiede Ma-
joren sig ned over hende og sagde halvtøit:
„Mamsellen har der ännu en, såg jag:
„Norrländningens Hemlängtan,“ tors wi
hoppas — ?“

Hurtigt, som et Lynglimt, kastede Anna sine
Dine tilbage paa ham, men som om hun brændte
sig paa lignende Straaler, vendte hun sig strax
igjen til Instrumentet og slog Accorden an
til den nævnte Sang:

„Norrländningens Hemlängtan.“

Hvi längtar jag åter till fädernesland!

Mitt hjerta det slår så oroligt;

När barndomens drömmar mig hvissla ibland

Om hembygdens dalar förtroligt.

Förgäfves jag ångrar den brännande lust,

Som gäckande dref mig till främmande kust,

Från hembygdens skogar och dalar,

Hvad drömde jag väl i den främmande jord?

Hvad hoppas jag ännu i söder?

Ack! sökte jag hjertan? fanns de ej i nord?

Hvar finnas väl trognare bröder?

Hvad søkte jag fjerran? Hvad drömte min håg?
 Hvad såg jag i söder, som icke jag såg
 I hembygdens skogar och dalar?

Wäl sofver min fader, det sjungande haf
 I grönskande graf honom söfver,
 Och granarna gro på den älskades graf,
 Och bilda ett skugghvalf deröfver.
 Men fädernejorden den blomstrar väl än,
 Och moder och vänner mig mana igen
 Till hembygdens skogar och dalar.

Jag kommer! jag kommer! — — —

Det var intet fortsat Forsøg paa at prøve
 sin Tilbører, heller ikke Affectation, da Anna,
 hvis Stemme længe havde vibreret, pludselig
 standsede her, holdt Hænderne et Dieblis for
 Dinene, og derpaa reiste sig hurtigt og tyede
 hen i den bagerste, dunklere Deel af Bærelset.

— Hvad var det, Anna? spurgte hendes
 Fader, der altid meget gjerne hørte sin Datter
 synge, og, fremfor Alt, yndede just denne
 Sang. Har Du glemt det sidste, smukke Vers?
 eller fik Du Sting i Brystet?

— Jeg — jeg — kan ikke — huske — jeg

kan ikke godt taale at synge mere, stammede Anna.

Majoren, der imidlertid havde staaet, som aldeles hensjunken i Drømmerier, med Dinene hæftede paa det svenske Modeblad, reiste sig nu pludselig af sin bøiede Stilling, opsogte Anna i hendes Krog, gik tæt hen til hende, og idet han greb begge hendes Hænder, sagde han sagte, men med en dyb Bæven i Stemmen: „Saa velsigne Dem Gud, for det De sang!“ Derpaa gik han rask hen til hendes Fader og bad om Undskyldning, fordi han brød saa tidligt op, men han var lidt træet af Reisen og ønskede nu at anvise det Bærelse, man gjæstfrit havde betænkt ham.

Dette pludselige Opbrud forstyrrede Thoras Plan, at opfordre Majoren til selv at synge for dem. Hun tænkte sig, han maatte synge meget smukt, det saae han ud til, syntes hun, var jo desuden en Svensker og havde dertil en smuk, dyb, sonor Talestemme. Nu maatte hun haabe paa imorgen, og for Diebliffet længtes hun ogsaa efter at tale ene med Anna og maaskee faae fat paa Manuscriptet igjen.

Fjerde Capitel.

Indqvarteringen.

Kort efter sadde begge de unge Piger atter sammen i det smukke Bærelse ovenpaa, hvor vi først traf dem. — Vinduet var nu lukket, en Lampe brændte under Loftet og gav det Hele en ny Ynde ved sit magiske Maanestinslys. Ind til et Sideværelse stod en Dør aaben, og Lysstraalerne faldt gjennem den ind paa Thoras Seng. Draperierne, som før tilhylede Annas Seng, vare nu løstede op, og begge de sneehvide Leier syntes at indbyde til Hvile, men det lod ikke til, at Damerne tænkte paa at følge Indbydelsen.

Anna var sjunken ned i Gynge stolen og med Dinene sæstede paa Loftet, Hænderne foldede i Skjødets, vuggede hun sig sagtelig frem og tilbage, som om hun vilde lulle sig ind i vaagne Drømme.

Thora derimod sad ligesom paa Spring paa det ene Hjørne af Bergeren, trommede i Dandses-
takt med de altid urolige Smaafingre paa

Marmorbordet og deelte sine skarpe Blikke mellem Lampen og Anna, medens hun syntes at vende og dreie det Ord i Munden, som hun vilde vække Anna med. Endelig brød det frem, idet hun pludselig flyttede sig tæt hen til hende og lagde sin Haand paa hendes Arm:

— Na, Anna! hvad siger Du dertil?

— Hvortil, Cousine? spurgte Anna uskyldig, opvaagnende af sine Phantasier.

— Ih! Du, min Gud! til Gæsten, til Liigheden med Portraitet?

— Nu, ja — jeg siger — at han ligner det saa meget, saa man skulde troe det var ham selv, hvis man kunde antage, at han har seet accurat eens ud i 12 Aar.

— Men blev Du da ikke overrasket, da Du saa ham?

— Ikke meget, svarede Anna; for gamle Mettelene, som kom op for at hægte min Kjole, efter at Du var gaaet ned, fortalte mig med stor Forbauselse, at der var en Herre dernede, som lignede den smukke, svenske Lieutenant, hun saa ofte havde fortalt mig om, fra Krigens Tid, saa meget, at hun vist troede det maatte være hans Fader. Hun var altsaa, ligesom Du, vild i sin Tidsregning; Du troer, at et

Menneske paa 22 Aar seer ud som en Mand paa 30; og hun troer, at en Mand kan have en Søn, der er ligesaa gammel som han selv.

— Naa Du gjør Aar af mig, lille Anna; men det kan være det samme; man har dog før haft Exempler paa, at et ungt Menneske, som tidlig har seet gammelt ud, er stagneret flere Aar med Hensyn til det Ydres Udvikling, saa han i en ældre Alder har seet ung ud; maaskee have vi en saadan Typus for os i Majoren. Men hør nu! hvis Du ikke er søvrig og vil i Seng, skulde vi saa ikke lige lidt i Manuscriptet igjen? Nu synes mig det vinder dobbelt Interesse.

— Ja, har Du lyst at tage det frem igjen og læse høit, saa maa Du gjerne; jeg vil nok høre til, men til at læse er jeg ikke oplagt nu, svarede Anna, og begyndte at vugge sig igjen, da Thora slap Armen, for at hente Papirerne. De vare snart fundne, og Thora satte sig og begyndte hvor de slap i:

„Bedstemoders Manuscript.“

„Den landlige Ro, min Mand og jeg havde nydt saa mange Aar i vor smukke Skovriderbolig paa Grevens Gods, blev flent

forstyrret, da den schlesvigholstenske Krig udbrød i 1848. Indtil den Tid havde min Mand i Fred og Ro passet sine Skove og underviist sine Forstelever, af hvilke vi jævnlig havde flere i Huset. Han var bekjendt for en dygtig Forstmand og havde et stort District at bestyre, derfor havde han ikke sjelden unge Mennesker til Underviisning i Faget, ei alene fra de egentlige danske Provindser, men ogsaa fra Holsteen; ja endog baade fra Norge og Sverig sendte man ham Elever. Det traf sig imidlertid heldigt nok, at vi kun havde et Par Tjenboer i de sidste Aar før Krigen. — Jeg passede mit Huus og mine Døttres Opdragelse. Mine var nu alt gift i flere Aar. En Søn vi havde haft, som var det mellemste Barn, havde vor Herre tidligt udfriet fra Byrden af et svagt Legeme. Vi følte dette Tab dybt, men vor lille Anna var os imidlertid til stor Opmuntring og Glæde; hun var baade smuk, livlig og forstandig. Hun blev just confirmeret paa den Tid Krigen brød ud, derfor var der heller ingen rigtig Ro eller Glæde ved denne Høitid under alle de Krigsefterretninger og den idelige Dundren af Kanoner, som lød over til os fra de slesvigske Kyster, og endelig de Lazarether, som bleve indrettede rundt omkring

os baade paa Herregaardene og i de nærmeste Kjøbstæder.

Slaget ved Slesvig havde jo staaet før Confirmationen. Jeg glemmer aldrig den tredie Paaske-dagsmorgen, da vor Stuepige i Dag-gry bragte mig Læssøes Løbeseddel ind paa Sengen; Sognesogden havde faaet den hos Postmesteren i Byen og skulde sende Stafet med den videre, men vilde dog lade os see den først. Min Mand sov endnu, og jeg nænnede ikke at forstyrre ham, men fik den skrevet af paa en Table, for at vise ham den ordret, naar han vaagnede; og jeg græd saa meget, medens jeg skrev, at jeg næsten slettede det ud igjen med mine Taarer. Slaget ved Bau havde vakt saa store Forhaabninger hos os Alle. Vi tænkte, den hele Kamp vilde være endt i en Haandevending, og nu vare vore Folk drevne tilbage med stort Tab! Det var et Hjertestød, som man ikke var forberedt paa.

Næsten daglig drog der hele Tog af syge og saarede Soldater frem og tilbage forbi vore Vinduer, som vendte ud mod Landeveien. Fra nogle af dem kunde vi see ud til Beltet, hvergang Lazarethskibet lagde til, og gennem

Rifferten næsten tælle, hvormange der bleve udfibede.

Dansteligt kan vel den, der ikke selv har prøvet det, tænke sig klart denne smertelige Overgang fra den dybeste, landlige Fred og Ro, til saadan Krigstummel. Ungdommen syntes, det var Liv og Munterhed, og Mange jublede over al den Larm; men vi Gamle, som aldrig havde troet her kunde komme Krig i Landet mere, vi havde haabet at dø i Fred i vor Rede. Al! men naar nu Kanonerne tordnede, Soldater marscherede forbi, og saa Sygebognene kom med disse blege, blodige, ofte kun halvtforbundne Skikkelser, saa kunde vel Hjertet bløde i En. Sandt nok; Krigsscenerne havde ogsaa lysere Sider at fremvise og, naar man saa, hvor enige, opoffrende og modige alle ægte Danske vare i de Dage, saa udbidede igjen Nationalsjælelsen det beklemt Bryst, og uvilkaarligt stemte man i med, naar fra alle Kanter „Den tappre Landsoldat“ jubledes os imøde.

Dog — til min egentlige Historie, vort Huses bittere Eftervee fra hiin Periode:

En smuk Foraarsmorgen havde Anna været nede i Blegeloven og kom ganske aandeløs ind med de Ord: „Vi saa vist Indqvar-

tering, Moder! Lazarethforvalteren kommer kjørende med en ung Militair, som seer saa daarlig ud. Det er vist en saaret Officeer, for han sad paa høire Side af Forvalteren, skjøndt han var i simpel Jægeruniform."

— Du har seet nøie til, mit Barn, siden Du allerede har mærket Dig Uniformen.

— Al, ja, Moder; jeg maatte vel lægge Mærke til ham. Jeg stod ganske rolig ved Stenten og saae ned ad Skovveien, da Vognen kom, og den blege, unge Mand bøiede sig heelt ud af Vinduet og hilste mig og stirrede saa forunderligt paa mig med et Par store, mørke Dine, medens de holdt og lukkede Lædet op, saa jeg blev næsten bange for det Diekast.

— Naa, det forbinder Du vel igjen, sagde jeg smilende og klappede Pigebarnet, som ordentlig saae ganske forstrækket ud; men forresten, vedblev jeg, er det da just ikke sagt, at de komme her ind. De kjøre ham maaskee op til Gaarden.

— Nei, sagde Anna, det troer jeg ikke; for da han vendte Ansigtet bort fra mig, tog han Forvalteren i Armen og pegede herover mod Huset, som om han ibrigt forlangte Noget, og saa fik Kudskene en Ordre og dreiede om ad Veien til Benstre.

— Naa, i Guds Navn da, saa lad dem komme. Vi har jo heller ingen Indqvartering for Tiden; og er det en Officeer, saa veed vi nok, at der ikke endnu er indrettet til at modtage dem paa Lazarethet.

Her blev Anna kaldt ind i Kjøkkenet af en Pige, og jeg satte mig hen at skjenke Thee til min Mand, som just kom ind.

Strax efter rullede Vognen ind i Gaarden, og Lazarethforvalteren sprang af og hjalp en ung Jæger ned, som rigtignok lod til at være svag og daarlig. Min Mand gik ud, for at tage imod dem, og kort efter kom han ind igjen med den Syge, medens Vognen førte bort.

— Her, lille Kone, sagde han, bringer jeg Dig en af vore gode, svenske Naboer, som frivillig er kommet over, for at hjælpe os mod Fjenden: Lieutenant Cederstrøm. Han er bleven syg i Feldten og skulde have været op paa Gaarden og haft gode Dage hos Grevens; men nu kunde han ikke taale at fjøre længere, saa maatte de sætte ham af her, og jeg tænker nok, Du forstaaer at pleie ham saaledes, at han ikke skal savne Noget. Lieutenanten fødte et Par hjertelige Ord til, hvis Mening jeg dog meest maatte gjette mig

til, da han talte saa rav Svensk og desuden mumlede lidt i Skjæget.

Jeg svarede ham med Taarer i Øinene (saa begejstrede vare vi den Tid for de skandinaviske Ideer), at det vilde være mig en sand Glæde. Da jeg derpaa fik ham placeret i Sophaen med en varm Kop Thee for sig, fik han Munden bedre paa Gang og fortalte os, at han havde været Officer i Sverige og havde derfor haabet i det Mindste at faae en lignende Plads herovre, da han frivillig tilbød sin Tjeneste, men han blev kun ansat som Menig her og maatte blive i denne underordnede Stilling, indtil han fik lært den danske Exercits. Denne Tjeneste var faldet ham for uvant og svær, især de forcerede Marscher med fuld Oppakning, som han slet ikke var vant til. Han havde flere Gange faaet Blodspytning deraf, og nu havde Lægen beordret ham sendt til Rolighed, bort fra Armeen, for at han kunde komme sig. — Det smertede ham forøvrigt meget, at han skulde falde os til Besvær, søiede han til med et vist skjæmsk Smil, der lod til at være ham eiendommeligt og næsten saae ud som Ironie, men flædte ham godt, og flere Gange gjorde, at hans Ansigt forekom mig bekjendt. Vi forsøkkede

ham naturlighviis, det vilde være os en Glæde at have ham hos os og pleie ham.

Han talte godt for sig, var ret smuk og havde virkelig et Par forunderlig indtrængende, sorte Dine; men jeg undrede mig lidt over, at han ofte saae hen imod Døren, som om han ventede Nogen, og det faldt mig ind, at det var Anna, som allerede havde gjort Indtryk paa ham nede ved Stenten og at han for hendes Skyld havde forlangt at logere her? Men da han nu en Stund havde ventet forgjæves, og desuden saae ud til at føle sig meget mat, bad han om at blive anvist sit Værelse; han vilde lægge sig, til Lægen kom, som man havde lovet at sende ham. Maaskee haabede han herved at komme omkring i Huset og da saae Pigebarnet at see, tænkte jeg, men han gjorde Regning uden Vært og Værtinde; thi vi fulgte ham begge To ind i hans Logis, og han maatte finde sig i at gaae til Sengs uden at see hende.

Da Anna strax efter kom ind, vare vi begge uundtømmelige i hans Roes; thi han havde allerede vidst at indtage baade Fader og mig for sig ved sin hjertelige, forstandige og skandinaviske Tale. Ja, han havde talt saa aabent og venligt med os, som han kunde have

været vor Søn, og saa gudfrugtigt og fromt tillige. At Anna hørte til med spændt Opmærksomhed, medens vi fortalte om ham, var mig heller ikke paafaldende. Vi vare jo den Tid alle Patrioter og fremfor Alt Skandinaver. En frivillig Svensker maatte jo interessere Enhver. Vort Huus var visselig timedes en stor Lykke og Ære ved at optage ham.

Femte Capitel.

Barndomsvennen.

En Timestid efter at vi havde faaet vor Patient til Sengs kom Lægen. Det var vor gamle Bekjendt og gode Ven, vor egen Huuslæge, Districtschirurgen, hvem Lazarethlægen havde bedet om at tage sig af de Syge, som kom til at ligge adspredt i Omegnen, da han selv ikke kunde overkomme mere end Lazaretherne.

Efter at Doctoren havde talt med den Syge, og anordnet Medicin, kom han ned og spiste til Middag med os. Om Patienten sagde

han, at han vel havde været slemt angrebet, men hans gode, kraftige Natur havde dog allerede selv bekæmpet det Værste, saa han vel med nogle Ugers Pleie og Ro vilde komme til Kræfter igjen.

— Imidlertid, vedblev Doctoren, beholder De ham nok ikke længe her, da han selv tidligere har ønsket at komme til . . . , hvor han har en Ven og Landsmand i Overlægen. Men jeg kunde nok mærke, at det var ham maagtpaaliggende at ogsaa De erfoer, at denne Beslutning var taget, før han kom her. Han frygtede nok ellers vi skulde troe, han var misfornøiet med Cuur og Pleie, naar han saa snart vilde bort igjen; ja det lod næsten, som han ønskede, jeg skulde modsætte mig hans videre Transport paa Grund af hans Tilstand; thi han fortalte mig gjentagne Gange, at det havde smertet ham i Brystet at kjøre. Men det er der, saavidt jeg kan skjønne, ingen Grund til at forbyde ham; og her, hvor vi boe saa nær ved Patienternes Udskibningssted, er det naturligtviis rigtigt at holde de bedste Pladser ubelagte, saameget som muligt, for at kunne modtage de Svagere.

Efter endt Maaltid foreslog Doctoren, at Anna skulde spille noget firhændigt med ham,

som hun ellers ofte pleiede, naar han kom til os og der just ingen farlige Syge var i Huset. Hun vægrede sig først, fordi Instrumentet stod i Salen ved Siden af Lieutenantens Værelse, og hun var bange for at forstyrre ham; men da Doctoren meente, det havde han godt af, det var endog en lille Opmuntring, som kunde virke velgjørende paa ham, saa gik Concerten for sig, — og derpaa reiste Doctoren bort efterat have givet nogle Forsskrifter om den Syges Pleie, indtil han næste Dag kom igjen.

Anna og jeg sadde en Timestid rolige med vore Arbeider i Dagligstuen, da hørte vi paa engang Fortepianoet lyde inde i Salen. Vi lyttede overraskede — ja! der blev virkelig spillet. — Bagefter har jeg ofte tænkt paa, hvilken underlig Virkning disse Toner gjorde paa Anna; hun blev ganske bleg og hendes Haand rystede, saa hun tabte Synaalen. Det arme Barn kunde vel have Grund til at bæve, naar hun havde vidst, hvormange bittre Timer disse Toner siden skulde volde hende; men det var atter et af disse advarende Tegn, som vor Herre ofte sender os Mennesker forgjæves; vi ændse dem først, naar det er for sildigt.

Jeg har altid holdt meget af Musik og syntes godt nok om, at Patienten var musicalsk,

og da han nu paa denne Maade lod høre fra sig, tænkte jeg nok, det var gjort for at faae Selskab ind til sig; jeg gif derfor ind i Salen, og da jeg virkelig fandt ham siddende ved Instrumentet, sagde jeg, det var os kjær, at han var lidt bedre og naar Tiden faldt ham lang og han havde Lust til Selskab, saa sad min Datter og jeg i Stuen næst ved; vilde han komme ind til os, skulde han være velkommen. Han blev ganske rød i Hovedet af Glæde og lod sig det ikke sige to Gange. Saasnart jeg havde lukket Døren, hørte jeg ham gaae ind i Gæsteskammeret, der pudsede han sig lidt, og strax efter kom han ind til os.

Baade han og Anna bleve blodrøde, da jeg presenterede dem for hinanden, men det antog jeg for den sædvanlige ungdommelige Forlegenhed og syntes endog det var gode Tegn, at han lod saa bly mod den unge Vige. Jeg fik ham placeret i min Mands store Lænestol, hvor jeg meente han baade sad mageligt og fri for Træf fra Dør og Vinduer. Meget længe blev han dog ikke siddende rolig der; thi da først Conversationen kom ret igang havde han ingen No paa sig saa langt borte fra os Andre, eller da egentlig fra Anna.

Med næsten barnlig Naivitet og Aabenhjertighed fortalte han os om sit Hjem og sin Familie. Hans Fader havde været Capitain og haft en lille Landeiendom, som han ved sin Død efterlod Moderen i ret god Stand. Der sad hun som Enke og fuldendte sine tre Børns Opdragelse. Søsteren, den ældste af dem, var nu gift med en Landmand der i Nærheden. Den ældste Broder var „Föråter“ i Stockholm. Da vi lo ad denne Bestilling, som paa Dansk vilde have været temmelig slem, fik vi en Forklaring over Ordet omtrent som: Pakhuusforvalter. Men ved denne, som ved mangan anden Forvirring, Sproget forarsagede, kom der en meget munter Tone ind i Samtalen, og det unge, livlige Menneske sagde hvergang: „Fryknan förstår mig bäst;“ og dermed henvendte han som oftest Talen directe til Anna og, ligesom for at gjøre sig tydeligere for hende, rykkede han hende bestandig nærmere fra een Stol til en anden, indtil han tilsidst sad tæt bagved hende og lænede sig halvt frem over Ryggen af hendes Stol. Medens hun rødmede som en Rose og med uroligt Aandedræt syede flittigt, uden at vove at dreie sig det Mindste om, beundrede

han baade med Dine og Ord hendes smukke, tykke, askelyse Fletninger, ja et Par Gange saae jeg endogsaa, at hans Fingre stjal sig op mellem de nedhængende Lokker. Det kan jeg nu ikke sige, jeg fandt rigtigt, og han forstod ogsaa nok det alvorlige Blik, jeg engang sendte over til disse næsvisse Fingre, for han trak strax Haanden til sig og kom der ikke mere paa den Façon.

Imidlertid vendte idelig dette skjelmste, mig saa bekjendte Smil tilbage paa hans Ansigt, og jeg sad just og studerede paa: hvor dog det Ansigt hørte hen, som det erindrede mig om, da han ved en ny lille Sprogforvirring, som Anna opklarede, sprang op og, idet han bøiede sig ned over hende, gjentog, men denne Gang paa godt ordentligt Dansk, skjøndt med svensk Accent: „Ja, Frøken Anna forstaaer mig bedst, men hun kjender mig ikke igjen.“ Der laae i dette Dieblif noget saa Beemodigt i hans Stemme, at jeg ganske overrasket saae op paa ham, og fra ham hen paa Anna for at opdage, hvad Indtryk det gjorde paa hende. Hun vedblev at sige roligt, uden at see op, og biede lidt, inden hun med sin sædvanlige milde Stemme svarede: „De gjør mig dog Uret, jeg har for længe siden gjenkjendt Dig

— Dem, Arel Christer," rettede hun sig selv, medens en gjenstridig Taare, som stjal sig ned over hendes Kind, modsagde den rolige Tone.

— Arel Christer — Christer Rals? udbrød jeg, og reiste mig, er det virkelig Dem? Dem selv?

Han greb paa engang min og Annas Hænder:

— Ja, visseelig! det er mig! o, hvor jeg er lykkelig ved at komme her igjen! Men siig mig dog, Anna, hvorfor vilde De ikke strax siige at De — maa jeg ikke siige Du, som før? afbrød han sig selv halvt henvendt til mig.

— Nei, lad det blive ved „De“, svarede jeg bestemt; nu som Borne kunde det ellers lidt genere Eder begge

— Jeg vilde, svarede Anna paa hans afbrudte Spørgsmaal, ikke røbe det Incognito, De maaskee selv vilde bevare.

— Og hvor tidlig har De kjendt mig?

— Jeg veed det knap selv ret, svarede hun forvirret; jeg troer jeg allerede nede ved Stentjen kjendte — Deres Dine, svævede hun noget sagtere til, og løftede i det samme sine Dine op til ham, som for at undersøge disse funkende Ildøine; dog slog hun strax sine ned igjen, som om hun havde brændt sig.

Ja, stakkels Anna! hun havde vel Grund til at frygte disse Dine. Underligt nok er det, at det især er dem, som ere troest gjen-givne paa Portraitet.

— Nede ved Stenten, gentog han, og nede ved Stenten kjendte jeg ogsaa Dem strax paa Deres smukke Profil og disse lyse, glindsende Fletninger, som jeg endnu aldrig saaet Mage til.

— Hendes Fletninger, tog jeg Ordet; da er hendes Haar dog vist blevet baade større og mørkere, end da De saaet det for otte Aar siden.

— „Det minns jeg ikke mer, før min håg stod det stedse så“, svarede han igjen ganske svensk; og jeg fik i det Hele snart gjort den Opdagelse, at han blandede begge Sprog imellem hinanden, sig selv ubevidst.

— Men siig mig dog, spurgte jeg, hvorfor kom De her saaledes under et fremmed Navn; „Cederstrøm!“ det klinger jo rigtig stateligt, som et adeligt Navn.

— Det er ogsaa adeligt, og er dog ogsaa mit eget, skjøndt jeg just ei har erhvervet det ved mine Fortjenester.

Og nu forklarede han, at en Tipoldefader af ham var Cavaleer — jeg mindes ikke mere

bos hvilken svensk Prindsesse — og var saa heldig paa en Jagt, at redde hende fra at styrte i en strid Strøm; derfor nobiliterede Kongen ham og kaldte ham Ralf af Gederstrøm, og skjenkede ham Bekøe Slot i Benern til Belønning. Han førte imidlertid en gal Huusholdning og maatte senere sælge Slottet, og efterhaanden havde Familien saa ophørt at bruge Navnet. Men nu for saa har siden havde en Grandonkel af ham igjen erhvervet sig Rigdomme ved Bjergværker, og derfor atter kjøbt Godset og ved sin Død i Testamentet paalagt enhver af Familien at optage Navnet igjen. Han — Lieutenanten, var det nu saaledes stedse i Forening med sit eget; men da han kom til os, vilde han prøve, om vi kjendte ham igjen, især Anna, hvem han altid havde haabet paa at kjendes af, og derfor havde han kun nævnt det nye Navn.

— Siden jeg gik i dansk Tjeneste, vedblev han, har jeg hele Tiden haabet paa en lykkelig Skjæbne, som skulde føre mig hertil. Fra Jyllands Kyst har jeg sendt mangt et Længselsblik og Længselsfuld herover, og skjøndt jeg har sørget meget over mit Brysts Svaghed, saa velsignede jeg den dog fra det Dieblig af, at Dommen faldt: jeg skulde til et Lazareth

i Kjøbenhavn. Rigtig nok har jeg glemt noget af min Danmarks-Geographi, fortsatte han smilende, for det var mig umuligt at erindre hvilken Kjøbstad der laae nærmest mit kjære gamle Hjem i Skovridergaarden; men kom jeg først herover, meente jeg dog nok at finde det igjen.

— Men, spurgte Anna, havde De ogsaa glemt Navnet paa Herregaarden? der skulde De jo været op?

— Man nævnte intet Navn. Bring Lieutenanten op paa Gaarden, hed det blot ved Udslibningen, svarede han. Dog alt som jeg nu kom længere frem, blev Egnen mig meer og meer bekjendt, men forgjæves spejdede mit Blik ved Forbikjørslen af Veien ind i Granskoven efter Taget af den gamle Skovridergaard.

— Al, ja! faldt jeg ham i Taler, det er sandt! det var Naret efter, at De var kommet hjem, at det Uheld traf med Lynilden, som afbrændte vor kjære gamle Gaard.

— Nu, lille Moder, sagde Anna, det maae vi jo nu ikke klage over! den nye, Greven har bygget til os, er dog langt smukkere og bekvemmere.

— Du har Ret, mit Barn; men — dog

hænger Hjertet ved sin første Kjærlighed! i den gamle Gaard levede jeg mine første lykkelige Ægteskabsaar.

— Ja, visselig har De Ret! svarede Ralf af Cederstrøm, som jeg fra nu af kaldte ham. „Hjertet hænger ved sin første Kjærlighed!“ og hermed saae han paa Anna saa vist, at Blodet steg hende op i Kinderne. — Aldrig glemte jeg mit Barndomshjem i det venlige Fyen, og end mindre min lille yndige Lege søster, og da derfor først den smukke nye Gaard havde tiltrukket sig min Opmærksomhed og jeg strax efter saae den lette Nymphe, som svævede hen over Stien og standsede ved Stenten, standsede næsten Blodet i mit Hjerte ved den Gissning: skulde det ikke være Anna? og da hun saae op, var hver en Tvivl forsvundet. Jeg greb Forbalteren i Armen og spurgte hurtigt: hvem boer der?

— Skovrideren, Forstraad Hermansen, svarede han ganske rolig; men jeg havde ingen No paa mig mere, jeg maatte herhen strax, og — ja saa flagede jeg over den Smerte i Brystet, som jeg vel havde, men som dog rigtignok just ei var bleven værre ved Kjørslen — men var det vel saa stor en Synd? spurgte

han, og saae atter skjælmst og bønligt paa os Begge.

Til denne Malf af Cederstrøms Forklaring, vil jeg endnu blot føie den Oplysning, som man maaskee alt selv har fundet: at han var en af de svenske Forstelever, som min Mand havde havt, og maaskee den af alle, som var bleven os kjærest, ved sit hjertelige, godmodige og livlige Væsen og vel tildeels ogsaa ved sin svenske Belevenhed; thi den var ham medfødt. Han kom til os meget ung, og jeg kan næsten sige, han hjalp mig at lære Anna at gaae. Just fordi han var saa ung og lille, kunde han ikke altid være med i Skovene, men blev undertiden hjemme hos os Fruentimmer, og saaledes vorede Anna næsten op under hans Tilsyn, til hun var otte Aar. Naar Arel Christer var hos hende, var jeg altid rolig for hende; thi hun var hans Afgud, og hun var ikke hellere hos Nogen, end hos ham. Det var Bestemmelsen, at han skulde confirmeres af vor Præst, men samme Vinter døde hans Fader, og da Moderen ikke havde Raad til at holde ham fremdeles i Udlandet, blev han hjemme, efterat han først var kommet hjem til Begravelsen. Vi savnede ham Alle meget, og i det første Aar hørte vi ogsaa jævnlig fra

ham, men da han senere kom til det militaire Institut faldt Correspondancen bort af sig selv, og jeg tilstaaer der var vist hengaaet flere Aar, uden at jeg havde tænkt paa ham. Vi havde jo haadt saa mange unge Mennesker i Huset siden den Tid.

Han vedblev endnu at fortælle os flere Smaaomstændigheder af sit Liv, og man kan vel vide, Samtalen nu fik dobbelt Liv. Min Mand kom ogsaa til, og blev ligesom vi andre glad ved sin gamle Elev og forundret over slet ikke at have anet, at det var ham.

Med særdeles Rjærlighed talte Cederström om sin Onkel paa Beksø Slot. Han var riig og førte et stort Huus, men nu var han Enkemand med en eneste Søn.

Denne Fætter Gustav var Nrels bedste Ven. Han beklagede kun, at Fætteren var reist til Italien, før Krigen brød ud, ellers var han sikkert kommet herover med; og søiede han til, idet han henbendte sig til Anna: „då skulle Fryknan have set en vacker gossa, den Gustaf Ralf af Cederström! och icke sannt?“ sagde han: „det namn har en kunglik ljud: Gustaf Ralf af Cederström?“

— Nå ja! det klinger ret majestætiskt, hva-

rede Anna smilende, men De har jo ligesaa smukt et Navn?

— **Bewares nei!** lo han skjelmst: „**Jag heter blot: Axel Christer Ralf af Cederström.**“

— Axel — Christer — Ralf af Cederström, gjentog Anna langsomt og med et lille Ophold mellem hvert Navn, som om hun maatte betænke sig, for at huske det; ja det er et langt, svært Navn at sige.

— „**O! nei, nei! säg icke så!**“ bad han og forsikrede, at det flang saa deiligt i hendes Mund, som han aldrig før havde hørt det, saa hun maatte endelig huske paa det og sige det ret ofte, og for at hun ikke skulde glemme det, saa havde hun det her opskrevet. I samme Dieblif havde han skrevet det paa et Blad af sin Tegnebog og kastede det over i hendes Svæske. Hun blev rød heelt op i Tindingerne og gjorde en Bevægelse, som om hun vilde kaste Bladet bort, men han lagde bønlig sin Haand paa hendes Arm og meente: det gjorde hende jo ingen Skade, at det laae der; og hun lod det ligge. Dagen efter saae jeg, at han havde gjort et Vindsel af Bladet og sad hos hende og vikledde en Duffe lyserød Silke om det med de Ord: „**När De**

glömmar det, kan De vinna den upp igen och minnas mig.“

Jeg undersøgte mig ikke selv noie nok, hvor meget alt dette smigrede min moderlige Forsængelighed og bevirkede min Tolerance mod den unge Mands Driftighed. Bagefter har jeg vel tænkt paa, om jeg ikke strax burde have stræbt at sætte Grændser for hans ibrige Tilnærmelser; men selv nu, ved roligt Overlæg, kan jeg næppe udfinde, hvad jeg skulde have gjort; thi Alt, hvad han foretog sig, faldt saa naturligt og ligefremt, som det ikke kunde være anderledes; og selv det, at han ikke lagde mindste Skjul for os Andre paa sin vorende Tilbøielighed for Pigebarnet, gjorde mig tryk; thi en Følelse, som saaledes overvældede ham, som den gjorde inden han forlod os, og som stedse viste sig uden Skjul for os Alle, den maatte dog være oprigtig; saaledes sluttede jeg.

Endnu maa jeg vise Cederstrøm den Retfærdighed og sige, at jeg troer hans Kjærlighed dengang var sand, og at han ikke tænkte paa at skuffe Anna; men han var saa ung. Hvormangen Mand bevarer vel tro den Følelse, som opstaaer hos ham i det toogtyvende Aar? allerhelst under saa verende Forhold,

som vor unge. Den den Tid var underkastet. Jeg tilstaaer, at jeg føler snarere Medlidenhed med ham end Bitterhed mod ham, hvis han har en Aelse om Virkningen af hans Forhold. Dog selv denne Virkning — nu da jeg kjender den i sin hele sørgelige Udstrækning — stemmer mig forsonligere imod Ophavsmanden; thi visselig havde denne tidlige, tunge Prøvelse megen Indflydelse paa min Annas Aandsudvikling. Modgangen førte hende, mere end nogen Medgang vilde have gjort det, hen til den evige Trøsters Kilde, hvoraf hun øste sin fromme Sjælestyrke under de lange Lidelser.

Veed jeg nu, at hun under Suk og Taarer har nedlagt sin Himmelsæd, hvor kan jeg da ikke tillidsfuldt glæde mig ved Tanken om den rige Høst, jeg veed hun finder hos sin Frelser. Nei! ingen jordist Bylle kunde jeg ønske mit kjære Barn til Bytte for den Salighed, hun viæselig nu har vundet!

Dog — jeg vender tilbage til Fortællingen om hine Dage.

Sjette Capitel.

Advarslen.

Det er ikke min Hensigt Skridt for Skridt at skildre de mange Smaatræk, som viste, hvorledes Cederstrøms Kjærlighed til min Anna vorede i forbausende Grad i de faa Dage, han var hos os. Kun enkelte Scener vil jeg fremhæve.

Den første Aften, han var hos os, fik vi Besøg af Sognepræstens Capellan, Hr. Hansen, en vakker, ung Mand, som jeg bildte mig ind syntes ret godt om Anna.

Hansen var musikalsk, og Talen kom snart paa Musikken: Efter vor Anmodning satte Lieutenanten sig til Instrumentet, og vist er det, det var en stor Fornøielse at høre ham synge den ene deilige, svenske Sang efter den anden, med sin herlige Stemme og sit smukke Foredrag. Hansen og Anna vare ganske henrykte derover, og i alle de Dage, Lieutenanten var hos os, kom Hansen saa ofte han kunde og satte de svenske Sange paa Noder til Anna,

og Cederstrøm lagde Ordene under. Saa maatte Anna prøve dem; han reitede og lærte paa hende, og herved forefaldt da manges Spøg og fortrolig Tilnærmelse. Var Anna ikke ved Klaveret, men havde huuslig Gjering at udrette, enten det saa var i Kjøkken, Mælkestue eller Have, saa var Cederstrøm der med, inden hun vidste et Ord deraf, og altid havde han et eller andet rimeligt Paaskud for sin Nærværelse; og var hun ved sit Sytøi — ja, saa sad han igjen, ligesom den første Dag, paa Stolen bagved hende, eller foran og passerede og spøgede, eller sang ømme Elfskøvsange til hendes Guitar, altid smukke og altid passende til Diebliffet eller ligefrem anvendelige paa hende, om blaae Dine og lyse Lokker o. s. v., og derved betragtede han hende saa kjærligt, at hun ofte blussede, som om hans Blik brændte hende.

Som oftest var jeg jo nærværende og deeltog i Samtalen, og saa gik Alt ret godt; man saa vel tydeligt, at han var indtaget i hende, dog holdt mine Dine hans Videnstab i Tømme, og der var intet Upassende i hans Forhold; men undertiden, naar jeg havde Noget at baretage i Huset og de Unge sad ene sammen, kom Anna hurtigt og forvirret

ud til mig, som om hun var bleven bange for Noget.

En Dag kom hun saaledes løbende ud til mig og, idet hun skjulte sit blussende Ansigt paa min Skulder, bad hun mig endelig komme ind med! hun turde ikke være alene med Lieutenanten. — Jeg ansaae det virkelig for en barnagtig Forlegenhed hos hende og var nærvæd at skjende paa hende, fordi jeg meente, hun fornærmede ham ved saadant Forhold.

— Hvad gjør han da, som Du er bange for, Barn? spurgte jeg; er han uartig imod Dig?

— Uartig — o nei! ikke det; men han siger saameget underligt til mig, saa jeg bliver ganske angst og veed ikke, hvad jeg skal svare, og — før — saa — saa kyskede han mig paa Kinden, hvisttede hun og græd.

— Hm; ja, det var rigtignok noget vel nærgaaende.

— Ja, ikke sandt, Moder? saa blev jeg ogsaa vred og sprang op, og da han vilde holde paa mig, rev jeg mig løs og sagde: „Det turde De vist ikke byde nogen svenst Dame?“

— Naa, og hvad svarede han dertil?

Anna skjulte atter sit blussende Ansigt ved mit Bryst, og sagde sagte:

— Han svarede: „Jeg har aldrig prøvet derpaa, for jeg har aldrig seet saa vakker en **Flicka** i Sverig.“

Her maa jeg bekjende, at Moderforsæneligheden igjen løb af med mig, og jeg gamle Kone, der dog skulde have bedre Erfaring, var næsten mere godtroende og lettere at føre bag Lyset, end den 16-aarige Pige. — Hans Svar behagede mig saa godt, smigrede mig saa meget paa min Datters Begne, at jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at berolige hende, mindede hende om, at hun jo maatte betragte ham, som en Barndomsven og ikke tage det saa nøie osv., fort, jeg var daarlig nok til selv at lede hende dybere ind i Snaren. Men da jeg om Aftenen kom til Ro i mit Sovestue og opgjorde mit Samvittigheds-Regnskab for den Dag, slog det mig dog, at jeg vel tog den Sag for let; men, hvad var her at gjøre? Støde ham bort, vilde jeg dog ikke; vi syntes jo Alle godt om ham, og var det hans Alvor med Anna, maatte han dog have Lov at nærme sig hende paa den Maade, som var naturlig. Men, hvis det nu ikke var Alvor; kun en Leg, som morede ham? Dertil var min Dat-

ter meget for god. Efter nogen Grublen, frem og tilbage, fik jeg en Idee om en Maade, hvorpaa jeg kunde give ham et fint, advarende Bink, og jeg iværksatte den strax.

Naar noget Alvorligt beskæftiger mine Tanker, falder det mig som oftest let at nedskrive dem paa Vers. Jeg skrev den Aften følgende Strophe:

„Lad ei Solens hede Straaler
Brænde Rosens spæde Knop!
Ei dens varme Blød den taaler;
Lukkes den for tidligt op,
Vil dens friske Farve blegne,
Brat i Døden maa den segne.
Run et visnet Blad betegne
Skal den dræbte Ustylds Grav.“

Den følgende Morgen lagde jeg Verset, som et løst sammenlagt Papiir, paa Sybordet, og min Beregning slog til, at han lidt efter, da vi sad med vore Arbeider ved Bordet, satte sig hos os og snart fik Papiret mellem Fingrene til et Legetøj, saadan, som de fleste Herrer gjerne vil have Noget at pille paa under Conversationen. Saasnart han lukkede det op

og saa det var Vers, begyndte han at læse paa det, men hans Færdighed i at læse Dansk var ikke stor og han stavede sig temmelig langsomt igjennem det. Da saa jeg op paa ham og sagde: „Na, har De faaet fat paa det lille, gamle Vers? Ja, jeg har just fundet det og taget det herind med, for at vise Dem det. Det morede mig, at det netop er samme Versemaal, som den lille Sang, De synger: „Tro ej glædjen“ etc. Ikke sandt, det kunde synges paa den Melodie?“

Imidlertid havde han læst og forstaaet det. Han blev blussende rød og sagde med et hastigt, alvorligt Diefast over paa mig:

— De har selv skrevet det.

— Der paa Papiret? ja. Jeg skrev det af til Dem.

— Nei, jeg mener, De har selv gjort Verset.

— Troer De, jeg gamle Kone kan gjøre Vers, Cederstrøm? Det har De vist ikke troet før?

— Jo, jeg har; jeg har altid troet, De var poetisk. De seer saaledes ud.

— Eligt kan man vel just ikke see paa Folk, svarede jeg og reiste mig. Han lagde

Bladet paa Bordet; men da Anna i det Samme saae op, som om hun vilde see, hvad det var for et Vers, Talen var om, tog han det hurtigt igjen og gjemte det i sin Tegnebog, og den hele Formiddag var han saa stille og alvorlig, at jeg ikke kunde tvivle om, at han jo havde forstaaet mig. Men da han tilsidst ordentlig saae ganske melancholisk ud og gik ene ind i Salen, hvor han satte sig til Instrumentet og afløkkede det nogle meget veemodige Toner, følte jeg saa megen Medlidenhed med det stakkels unge Hjerte, som jeg havde bedrøbet, at jeg ikke kunde afholde mig fra et Forsøg paa at trøste ham igjen paa en lignende Maade, som jeg havde bedrøbet ham, nemlig ved et Vers, og jeg opsogte i min Maritetskuffe en Sang, som jeg yndede fra min Ungdom af, gik ind med den til ham og idet jeg lagde den for ham paa Nodestolen, sagde jeg: „Kjender De den? Den er af Ingemann, prøv at synge den! Den er saa smuk.“

Saa lod jeg ham beholde Sangen og gik igjen, uden at oppebie hans Svar.

Og Trøstens Ord, som jeg i min eenfoldige Barmhjertighed saaledes tildeelte ham,

var vor elskelige Digters deilige Sang af
„De Navnløse“:

„I Sneer staaer Busk og Træ i Skjul,
Der er saa koldt der ude;
Dog synger der en lille Fugl
Paa Kvist bag frozne Rude.“
o. s. v.

Den, som kjender denne lille Bise, vil bedst
kunne skjønne, hvilken frodig Haabets Ønske-
kvist jeg her rakte ham. Han kom ogsaa me-
get oprømt til Middagsbordet og var siden
den Gamle.

Syvende Capitel.

Mindegaven.

Omtrent otte Dage vare forløbne siden Lieute-
nantens Ankomst til vor Skovridergaard. Hans
Befindende og Udseende havde rundet betydeligt
i dette rolige Landliv; dog flagede han endnu

over Smerter i Brystet og kunde undertiden ikke taale at synge.

Da kom en Morgen Bazarethordonnantsen og bragte ham et Brev. Han læste det først sagte, blev alvorlig og bleg, og derpaa læste han det høit, medens han skottede over Vapiret til Anna. Det var Underretning om, at den Plads han havde ønsket paa Bazarethet i . . . nu var ledig, og samme Dags Eftermiddag skulde der komme en Vogn og afhente ham.

Anna blev siddende stille og syede, dybt bøiet over sit Arbeide; men jeg saae nok, at hendes Hænder zittrede og hun ikke kunde føre Naalen sikkert.

— Allerede i Eftermiddag, udbrød jeg ubilkaarligt og kunde ikke lade være at see paa Anna. Ogsaa Cederstrøms Dine hvilede paa hende, og det var, som om han et Dieblis glemte at svare mig, men derpaa drog han et dybt Suf og, vendende sig til mig, sagde han beklemt:

— Allerede i Eftermiddag. Og jeg bliver nødt til at følge med Vognen; thi jeg har jo — tidligere selv ønsket det saaledes.

Hurtigere søiede han derpaa til:

— Det var jo ogsaa Uret længere at ligge Dem til Byrde.

— Deres Sybold her, svarede jeg, har ikke været os til Byrde, men en Behagelighed, som vi altid ville erindre med Fornøjelse.

Han reiste sig og traadte tæt hen foran Anna og spurgte med bævende Stemme, idet han greb begge hendes Hænder:

— Ogsaa De, Anna; vil ogsaa De mindes mig?

— De trækker mig Traaden ud af Synaalen; slip mine Hænder! bad hun sagte, uden at see op, og hendes Stemme skjælvede som hans.

I det Samme kom min Mand ind ad Døren, og det faldt ganske naturligt, at Cederstrøm slap Anna og gik hen til hendes Fader og fortalte ham Brevets Indbold.

Jeg kom imidlertid i Tanker om, at vi maatte skynde os med Middagsmaden, for at Lieutenanten kunde faae noget med, inden han skulde bort, og jeg gik ud for at skynde paa Røkkepigen.

Da jeg atter kom ind i Stuen var Hansen kommen med en god Ven, og Samtalen var almindelig; men paa Annas Sybord laae et

Portrait, tegnet med Sortkridt. Jeg tattede
 Diet hen paa det og spurgte:

— Hvad, Hr. Lieutenant, skal det være
 Dem?

— Finder Fruen ikke det ligner?

— Na jo; det ligner rigtignok, men saa-
 ledes som De vil komme til at see ud, naar
 De bliver Oberst. Det seer tyve Aar ældre
 ud end De selv.

Han takkede for den gode Spaadom og loe;
 men de andre Herrer, som nu kom hen og
 saae paa Portraitet, erklærede, at jeg havde
 Ret, hvorpaa Cederstrøm fortalte, at det var
 tegnet af en Kammerat en Dag de bivouaque-
 rede i en Skov, medens han sad lænet op til
 et Træ, halv svag og ikke just i det bedste
 Humeur. Herfra maatte vel de gamle Træf
 skrive sig.

Der blev nu talt om andre Ting. Vi kom
 tilbords, spiste, og da vi drak Kaffe holdt
 Bognen, der skulde føre vor Indquartering
 bort, for Døren. Paa det Hjerteligste tog
 Cederstrøm Afsked med min Mand og mig,
 under mange Talsigelser, og bad om Tilladelse
 at besøge os, naar han blev rast og skulde
 vende tilbage til Armeen, da vilde hans Bei-

falde her forbi. — Tilladelsen blev naturligvis givet med Glæde.

Nu stod han for Anna, sluttede begge hendes Hænder længe i sine, medens hun skjælvende som et Espeløv og med kort, uroligt Mandedræt ikke hævede Dinene fra Gulvet.

— Tillader ogsaa De, jeg kommer igjen? spurgte han omsider sagte, og der hørte gode Dren til at opfange det „Ja“ han fik til Svar, men han havde dog hørt det og gengjeldte det med et taknemmeligt Haandkys.

Idet han nu vendte sig, for at gaae ud til Bognen, sagde min Mand:

— Men her ligger Lieutenantens Portrait! det glemmer De!

— Nei, Frøken Anna har lovet at gemme det, for at mindes mig, svarede han hurtigt; løb ud, sprang paa Bognen og var borte med det Samme, medens min Mand og jeg endnu ganske forbausede saae paa hverandre, paa Portraitet og fra det igjen paa Anna og ventede hendes Forklaring over denne, som vi meente, pludselige, men ligesfremme Erklæring. Men hun stod bleg og taus, som en Billedstøtte, paa det Sted, hvor han havde forladt hende, ret som om hun ikke formaaede at røre sig af Pletten. Da nu min Mand forlod Børrelset,

gik jeg hen til hende og tog hende i mine Arme og spurgte:

— Hvad er det, kjære Barn? fortæl mig det? hvad har han sagt til Dig? Da lagde hun sit Hoved paa min Skulder og brast i Graad, og det varede længe inden hun kunde tale. Endelig hvissede hun afbrudt:

— O! intet har han sagt, uden hvad Du veed, Moder. Han kom til mig før inde i Havestuen, da jeg hentede Hvilepuden ned til Fader, og da tog han min Haand og bad, at jeg vilde gemme hans Portrait og see paa det ret ofte, for at huske ham, til han kom igjen. Jeg blev underlig ved den Bøn, men syntes dog det vilde være uvenligt at sige Nei dertil; derfor svarede jeg ham, hvad jeg meente: at jeg nok vilde gemme Billedet, hvis det kunde fornøie ham, men jeg kunde bedre huske hans Træk, troede jeg, end det kunde vise mig dem.

— Saa see da engang rigtig paa mig, söta flicka! De slaaer altid Dinene ned. Og med disse Ord slog han Armen om mig og drog mig saa tæt til sig, at jeg ganske forstrækket saae op paa ham og bad ham lade mig gaae, men — før han slap mig trykkede han et langt Kys paa min Mund og kaldte

mig endnu engang sin söta flicka, og jeg fik
 mig kun med Møie revet løs og styrtede ind
 i Sovestammeret, hvor jeg krøb om og satte
 mig i Krogen bag Sengen og kom til at græde
 stærkt; saameget havde han forskrækket mig. —
 Som jeg sad der, hørte jeg Vognen kjøre ind
 i Gaarden og da jeg kunde vide, I vilde søge
 mig, for at sige ham Farvel, saa badede jeg
 mine røde Dine i Hast med lidt Vand og gik
 ind i Stuen. Nu veed Du Alting, kjære
 Moder, sluttede hun hulkende denne Beretning,
 som kun var frempresset stykkeviis under idelig
 Graad.

Jeg søgte at berolige det kjære, oprigtige
 Barn saa godt jeg kunde; men forresten be-
 gyndte Tingen nu rigtignok at forekomme mig
 selv noget alvorlig, og en Frygt paakom mig:
 om ogsaa denne Lidenstabs, der saa pludselig
 var opstaaet hos det unge Menneske, vilde være
 varig og holde Stand under de Prøvelser og
 Omverlinger Maren førte med sig? thi vel
 havde han trolig bevaret Barndomserindringerne,
 men det var en anden Sag. Nu da
 han var indtraadt i de Aar, hvor det unge
 Hjertes Følelser ere saa levende, og saa let
 vækkes, vilde da han, som var indtagende nok
 til at gjøre Lykke blandt de unge Damer, vilde

han tro bevare Indtrykket af Annas simple, naturlige Ynde? For min Anna turde jeg nok svare; havde hendes Hjerte først hengivet sig, blev det nok bestandigt.

Følgen af disse Betragtninger var, at jeg uden ganske at nedbryde Annas Haab, dog advarede hende om ikke for fast at bygge derpaa, og dertil fortalte jeg hende flere Exempler paa, hvor let slige ungdommelige Følelser tabe sig med Tiden, især under Adskillelse. Men desværre kom nok mine Advarsler og Formaninger for sildigt, og at min Mand, Dagen efter Cederstrøms Afreise, allerede fik et meget smukt Taksigelsesbrev med Hilsener til os Alle, „til Frøken Anna i Særdeleshed“, bestræfede naturligviis hendes Haab og Troen paa ham.

Ogsaa Hansen fik kort efter Brev og deri laae endnu en svensk Sang: „**Till den vackraste flicka i verlden!**“ Jeg havde da godt med at tale for døve Øren. Giften var trængt ind til Hjerteroden, for siden at forgifte den til sidste Blodsdraabe.

Ottende Capitel.

Porte - epéen.

Et Par Maaneder forløb atter under daglig Krigstummel og huuslige Svæler, medens vi af og til hørte deels fra Cederstrøm selv og deels ved Andre om hans Befindende. Den sidste Efterretning lød paa, at han var udskreven fra Lazarethet og reist ober til Kjøbenhavn.

En smuk Eftermiddag i August, netop som vort Kaffebord stod dækket, bankede det paa Døren. Jeg var ene i Stuen. Paa mit: „Kom ind!“ gik Døren op og — Cederstrøm, i en straalende ny Officeersuniform, stod for mig med et ikke mindre glædesstraalende Ansyn. Naturligviis var mit „Velkommen“ hjerteligt, som hjertemeent, og af min Mand, som kom ind strax efter, fik han en ligesaa varm Hilsen; men da Anna derpaa traadte ind, blev jeg næsten bange for den hurtige Berlen af Rødt og Hvidt paa hendes Kinder ved dette uventede Møde.

Han fortalte os nu strax, at han var bleven Lieutenant ved Jægercorps og havde faaet Tilladelse til at udhvide et Par Dage i Fyen, paa Reisen til Armeen, hvilket han da helst vilde gjøre hos os, saafremt vi skjottede om ham saalænge? Herom bleve vi nu snart enige, og det varede ikke længe, før Alt imellem os var ganske i den gamle Tour, som om slet ingen Afbrydelse havde fundet Sted. Han forholdt sig aldeles, som om han allerede var Søn af Huset; ja paa sin Reise gjennem Sjælland havde han endog besøgt nogle af vore Slægtninge, fra hvem han nu bragte os Hilsener, og jeg troer vist, at han den gang for fuldt Alvor var betænkt paa at blive Medlem af Familien.

Disse Dage behøve næsten ingen anden Beskrivelse, end at de ganske lignede den foregaaende Periode af hans Nærværelse hos os; kun blev hans Forhold til Anna stedse inderligere, og hun begyndte at faae mere Tillid til ham, havde mere Ro paa sig, naar hun var ene med ham, ligesom hun ogsaa efterhaanden vænnede sig til denne Overgang fra det ubetydelige, upaaagtede Barn til Kvinden, der lærer at kjende sit eget Værd ved at see, hvor høit Manden vurderer hendes Gunst.

Alt jeg har nævnt dette Kapitel i min lille Beretning: „**Porte-epéen**“, er skeet med Hensyn til den Stoltthed, vor unge Ben sølte ved at bære den danske Kaarde. Han var næsten barnlig i sin Glæde over den; ofte drog han den ud af Skeden og besaae dens blanke, uplettede Sider og besølte dens skarpe Væg. En Dag rakte han det skinnende Staal hen til mig med de Ord: „**De må den signa, då blir den stärk och oöfvervinnlig.**“

Jeg sølte mig underlig rørt ved denne Dyffordring og idet jeg lod min Haand let glide ned ad Staalet, sagde jeg ganske bevæget: „Gid Du altid føres med Held af en trofast Mand i retfærdig Sag.“

„**Tusen ära och tack**“ udbrød han, „det var et berligt Ønske!“ og før jeg tænkte derpaa trykkede han et varmt Kys paa min Haand.

Enhver, som lever paa Landet, veed nok hvor hurtigt Tiden gaaer, naar man har gode Venner hos sig. De fire Dage, vor svenske Ben holdt Hvil hos os, svandt bort før vi ret syntes de vare begyndte; men — sporløst svandt de ikke — af! de trykke saa dybe Spor i Hjerterne, at Intet uden Døden formaaede at udslette dem.

Den fjerde Dags Eftermiddag skulde vor Bogn føre Lieutenanten til Nabofjæbsten, hvorfra et Dampskib skulde sætte ham over til Jylland. Den sidste Timestid vare alle Hjerter saa beklemte ved Tanken om den forestaaende Skilsmisse, hvis Udstrækning man ikke kunde beregne, at Samtalen ikke ret vilde gaae. Gederstrøm havde paa Annas Opfordring endnu engang sjunget „**Nordländigans hemlängtan**“ for os. Da Sangen var endt, blev han siddende ved Pianoet, og medens han slog enkelte afbrudte Accorder, sang han dertil ligeledes enkelte afbrudte Strofer af forskellige Romancer, som alle prisede den qvindelige Ynde, snart den ydre, snart den indre og stadigt hvilede hans Blik med det ømmeste Udtryk paa Anna, som sad i Krogen ved Instrumentet, med et Sæt i den ene Haand og støttede sin blege Kind med den anden, medens de smaa, hvide Fingre viklede sig ud og ind i de glindsende Hørloffer og de mørkeblaa Dine stirrede drømmende frem for sig gennem de lange, mørke Dienhaar. Jeg sad med mit Strikkesæt paa Forhviningen. Bognen blev forspændt i Gaarden, og da jeg saa, at Rudsten vilde føre frem, sagde jeg: „Nu er Bognen færdig. Nu vil jeg hente Fader, han er ude i Afse-

lunden hos Græfste-graverne, troer jeg." Begge de Unge sprang bestyrkede op; og jeg skyndte mig at gaae, da jeg meente det var Synd andet end at lade dem dog et Diebligs No til at tage Afsked med hinanden. Vi stakkels forsynede Menneſker ville ſaa gjerne hjælpe vor Herre at ſtyre Tingene her i Verden ſaaledes, ſom det ſtemmer med vore Onſker. — Havde jeg dengang ladet Anna gaae efter Fader, ſaa havde meget maaskee gaaet anderledes ſiden.

Afſelunden laa imidlertid tæt op til Haven, og jeg fandt min Mand lige ved Indgangen, ſaa vi kom viſt tilbage efter to Minutters Forløb, men da vi traadte ind i Havestuen, var Anna nede i Dagligſtuen og puſlede med ſine Urtepotter, og Cederſtrøm var gaaet ind i Gjæſtekamret for at hente Kaarde og Chacot. Han kom dog ſtrax ud igjen og ſaae ud, ſom han var ret vel tilmode. Afſkeden med os var kort, men hjertelig, idet han lovede at lade os høre fra ſig. I Forſtuen traadte Anna ham imøde, og de gave hinanden Haanden uden egentlig at ſige Noget, Cederſtrøm mumlede kun noget mellem Tænderne, der lød ſom: „**lev vel Frykna!**“

I Døren ſaae vi alle Tre efter den bortrullende Bogn, indtil Skoven ſkjulte den for

os, og vi havde modtaget det sidste fjerne Binf med Kaarden, som jeg besvarede med mit Lommeørklæde, min Mand med sin Hat og derpaa gik han ud igjen til sine Arbeidsfolk. Anna gik taus ud i Haven og blev der, til hun hørte Mellemadskloffen; da kom hun ind med røde og opsvulmede Dine og gik stille til sin Huusgjerning at sørge for Folkenes Besperkost.

Niende Capitel.

Det sidste Besøg.

Efteraar og Vinter glæde nu hen for os, hurtigere næsten, end man skulde have troet det, under allehaande Restaurationer baade paa Mennesker og Redskaber, som havde lidt Bræk i Krigen dette første Aar, og med at samle nye og nyt.

Lazaretherne krævede jo megen Hjælp ogsaa fra Kvindehænder, Armeens Fornødenheder

ligesaa, og vi vide jo alle, at de danske Kvinder ikke stode tilbage i activ Hjælp for de danske, kjække Drenge i disse Krigsaar.

Anna og jeg havde nok at tage vare, og Liv var der ogsaa langt mere end sædvanligt overalt i Fyens Land; thi overalt laae Indquartering.

I Efteraaret havde vi faaet et Slags Haab om, at det Corps, hvorved Cederstrøm stod, skulde komme i Winterquarter paa vor Egn, men der blev Intet af. Det kom tvertimod til at ligge i en af de fjerneste Kjøbsteder.

I Winterens Løb skrev han et Par Gange til Hansen og engang ogsaa til min Mand. Brevene vare korte, men hjertelige og altid fulgte specielle Hilsener til Anna, engang endog en Sang til hende; og saaledes var Forbindelsen dog ikke afbrudt, skjøndt jeg vel havde tænkt mig, at han dog muligviis kunde have faaet en lille Permission i Løbet af Vinteren og selv besøgt os; hvis det havde været ham rigtigst om at gjøre; men det skete ikke.

En Dag i det tidligste Foraar 1849 havde min Mand haft Forretninger i de yderste Skove af sit Distrikt. Da han kom hjem om Aftenen spurgte han: „Kan Du gjette, Moder, hvem

jeg traf paa i Dag ude i Solby?" „Nei, lille Fa'r." „Vor gode Ven, Major Nissen. Han drog just ind der med sit Corps, ligesom jeg kom derigjennem paa Hjemveien."

— Og hvorhen da?

— De skulde blive liggende der og i Omegnen for det Første."

— Ja saa! saa er Cederstrøm vel med? han staaer jo ved samme Corps.

— Ja vist er han saa. Han ligger i en af Byerne lidt længer borte.

— Bad Du da ikke Majoren besøge os?

— Naturligviis gjorde jeg det. Han lovede at komme imorgen Eftermiddag.

— Men, det var jo herligt."

Under denne Samtale stod jeg for et Speil, hvori jeg kunde observere Anna, der sad og spandt. Hovlen standsede, Traaden brast og hendes Hænder zittrede saa stærkt, at hun ikke kunde faae den stukket ind igjennem Hullet igjen. Jeg nænnede ikke at see rigtigt om paa hende, men da min Mand i det Samme forlod Stuen, sagde jeg, som halvt hen for mig selv: — Saa kommer vist Cederstrøm med imorgen.

Anna opfattede det dog strax, som sagt til hende og tvang sig til med beklemt Stemme

at svare: „Det beroer vel paa, om han kan faae Permission første Dag.“ — Ja, det er sandt nok, men faaer han den ikke imorgen, vil han let faae den en anden Dag; i alt Fald vil jeg bede Majoren.

— Nei, Moder! faldt Anna mig i Talen, „Det maa Du ikke! er det ham om at gjøre, faaer han nok Permission. Han maa ikke troe, at vi arbeide paa at faae ham hertil!“ Ved disse Ord havde hun klynget sig kjærligt til mig og skjult sit glødende Ansigt ved mit Bryst. Jeg kyskede hende paa Kinden og lovede at forholde mig rolig. Men allerede næste Morgen tidlig, som Anna igjen sad slittig ved sin Rok, sprængte en Rytter ind i Gaarden. Det var Cederstrøm, der stolt og glad, som Kjærlighedsguden selv, svang sig af Sadlen og var i to Spring oppe ad Trappen.

Jeg stod i det lille Cabinet ved Siden af Dagligstuen, Døren stod halvaaben ind til Stuen, og Anna raabte med dæmpet, skjælvende Stemme: „Moder! Moder! o, skynd Dig! kom herind!“ I det samme gik Døren op ind til Stuen og jeg tøvede med Billie lidt, før jeg gik ind, da jeg meente, det dog var bedst, de mødtes ene først! men i sin hæftige Sindsbevægelse havde Anna

ingen No, før hun fik mig ind med, og hun havde neppe sagt ham et flygtigt Goddag, før hun løb ind til mig og gentog ængstelig: „Kom dog Moder, kom!“ og hun verlede saa hurtigt Farve og skjælvede saa stærkt, at jeg indsaar hun trængte til min Nærbærelse for at faae Tid til at fatte sig Lidt.

Da jeg kom ind, hilste han mig paa sin gamle hjertelige Maade og istedetfor at gjøre Undskyldning, fordi han kom saa tidligt, sagde han: „Igaar kunde jeg ikke komme; thi jeg havde Forretninger, men i Dag kan jeg blive her hele Dagen — hvis jeg maa?“ søiede han til med det skjelmste Smil, som flædte ham saa godt. — Han blev da hele Dagen og var, som han pleiede, Barn af Huset og Annas stadige Følgesvend; hvorved da mangt et fortroligt Ord verledes. Saaledes blev jeg den Eftermiddag et ufrivilligt Bidne til en lille Scene imellem dem. Jeg sad ved det aabne Havestuvindue og spede, da Anna kom langsomt op ad Havegangen med sit Strikketoi. Cederstrøm gik ved hendes Side, holdt Barnet og tilmaalte hende Traaden stykkevis, medens han talte sagte og alvorligt til hende.

Uden at lytte hørte jeg da de kom nærmere, at han spurgte: „Saa De har virkelig moret

Dem i Vinter" kjære Anna? det er meer end jeg har gjort. Jeg har altid tænkt paa Dem; længtes efter Dem."

— Ja, det troer jeg; — svarede Anna med et sarkastiskt Smil, — De var vist hverken paa Baller eller Concerter i Vinter? jeg har hørt, der gaves Mange af dem dernede just i denne Vinter.

— Jo jeg var, men jeg kjædede mig og ønskede bestandig at have haft **den vackraste flicka i verlden** med!

Med disse Ord satte han sig paa en Bænk lige udenfor Vinduet og greb Annas Arm for at trække hende ned paa sit Skjød.

— Nei, nei! slip mig! jeg vil ikke sidde! — bad hun ængstelig.

— Vil ikke sidde? og hvorfor ikke? er det da anderledes mellem os iaar end i Fjor?

— Jeg er bleven ældre og forstandigere, — svarede hun, under idelig Kamp for at slippe.

— Anna; de har Uret! De er ikke forstandigere, men De er mig ikke saa god, som ifjor: — sagde han, ømt bebreidende og slap hende.

— Jo, nu gjør De mig Uret: — svarede hun bedrøvet og blev staaende med nedslagne Dine foran ham.

— Saa giv mig da frivilligt et Kys, som den sidste Dag isjor, — bad han.

Hun stod et Dieblif ubestemt, da bøjede hun sig ned og opfyldte hans Bøn; han slyngede Armene om hende og holdt hende længe omfavnet. Omsider viklede hun sig ud af hans Arme og løb saa hurtigt ind gennem Stuen, at hun ikke engang blev mig vaer. Han derimod trykkede Haanden mod Panden, reiste sig og gik langsomt ud i Lystkoben. Jeg sukkede ved mig selv: — Herre! før Du dette ud til Bedste for os Alle!

Da Majoren kom, undgik det ham heller ingenslunde, at der herskede et meer end almindeligt Forhold mellem de to Unge, og han hviskede engang til mig: „Naa! gratulerer med Svigersønnen *in spe*! Flink Fyr! forstaaer sit Haandværk baade i Krig og i Fred.“

Da de rede bort om Aftenen (det var Fredag), lovede de begge at spise hos os Søndag Middag, — og jeg hørte Cederstrøm hviske til Anna: — Jeg kommer tidligt og følger med til Kirke. — „Mennesket spaaer, men Gud raader.“

Vi vare den næste Morgen neppe af Fjere, før en Ordonnants bankede paa Porten og bragte den Melding, at Corpsen havde faaet

Ordre til øieblikkeligt Opbrud og var alt paa Beien for at sættes over paa den jydste Kyst. Major, som Lieutenant fik blot Tid til at sende deres forbindtligste Hilsen og Tak for Indbydelsen til imorgen, hvilken de nu ikke kunde nyde godt af.

Anna gik stille ind i sit Kammer, og da hun siden kom ud, var hun saa bleg, at jeg er nærved at troe, hun havde en Anelse om, at hun aldrig meer skulde see sit Hjertes Ven.

Tiende Capitel.

Skudskaar.

Nu fulgte der en lang, tung Tid af urolige Forventninger. Der var tilfældigviis en Jæger ved Cederstrøms Corps, som var forlovet med en af vore Malkepiger og gjennem hende hørte vi da, at "vore Jægere", som vi kaldte dem, snart laae et Par Dage i Jylland, snart et Par Dage i Fyen. Hvorfor de saaledes stiftede, vidste vi ikke, men daglig hørte vi

Kanonade fra den jydskke Kyst og saae Lazaretherne blive forsynede med nye Saarede; og daglig bad vi til Gud, at han vilde holde sin Haand over vore Kjæreste.

Min Anna gif stille om og passede sin Dont, men hun blev med hver Dag blegere og magrere, og man saae, hvorledes Spændingen i Sjælen tog paa Legemet.

Omsider oprandt da den, i Danmarks historiske Mærbooger uudslettelige Sjettes-Juli. — Hele Natten havde vi hørt Kanonade, og alt ved Middagstid kom den første Boan med Saarede til Lazarethet og med den Efterretningen om Seiren, som Dagens Helt kjøbte med sit Liv.

Forgjæves vilde jeg prøve paa at skildre vore Følelser i hiint Dieblis; men det vilde ogsaa være overflødigt; thi disse Blade overleve neppe den Generation, som har deelt denne Stoltbed og denne Smerte med os.

Senad Aften kom Capellan Hansen over til os og vidste paa en snild Maade at saae mig ene ud i Haven med sig. Han havde altid riiist sig meget venstabelig og deeltagende mod os, og dersom jeg havde Ret i min første Idee om Bestaaffenheden af hans Følelser for Anna, saa var han paa en smuk Maade traadt til.

bage for sin Rival, uden at lade see nogen Forandring i sit Venskab.

At der i Aften laae ham noget Tungt paa Hjerte, mærkede jeg nok, og vi vare oglaa neppe vel nede i Haven, før han kom frem med en Liste over de paa denne store Dag faldne og saarede Officerer, hvis Navne strax vare blevne optegnede. Jeg tog den med skjælvende Haand; thi jeg ahnede intet Godt af den skjulte Maade, hvorpaa han gav mig den.

Blandt de faldne stod Nye naturligviis øverst, men ak! her var flere bekjendte Navne. Lieutenant H...p var en af de Første — han havde besøgt os to Dage forud. Major Nissen var haardt saaret, hans Svigersøn, Capitain T...g, let saaret o. s. v. og Cederstrøm, Skudskaar i Armen.

Da jeg uvilkaarligt gjorde en Pause ved dette, kun altfor kjære Navn, sagde han hurtigt:

— Ja, han er bragt til Lazarethet i ..., derom har jeg underrettet mig.

Jeg takkede ham hjerteligt for denne discrete Deeltagelse. Han sagde mig derpaa, god Nat, og gik bort gjennem Haven; han vilde ikke ind i Stuen igjen.

Listen stak jeg i min Bomme og gik ind med det Forsæt, gradviis at forberede Anna; men

hun mødte mig i Døren og sagde med sin milde, bedende Røst: „Gjør Pinen kort, kjære Moder! jeg kan nok vide Du har —“ Graaden kvalte hendes Stemme og hun lagde sin Pande paa min Skulder.

— Ja, kjære Barn, — svarede jeg uden lang Betænkning, — Cederstrøm er saaret, men ikke farligt.

Hun græd stille uden at see op, og jeg lagde til efter en lille Pause:

— Her har jeg jeg Listen. Der er flere Beskjendte derpaa.

— Hvor mon han er? — hviskede hun sagte. Jeg nævnede Byen.

— O! kjære Moder! kunde Du da ikke — ? sagde hun ængstelig, standsende ved hvert Ord og saae bønligt op paa mig.

— Jeg forstaaer Dig, mit Barn; jo, jeg vil endnu i Aften skrive til Din Fætter August, der i Byen, han er en lille fornuftig Fyr og han skal søge vor Ven op og skaffe os sikker Underretning om ham.

Anna trykkede taknemmelig min Haand til sine Læber, og jeg gik strax hen og skrev til min Brodersøn, som var i Guldsmedlære derinde; hvorpaa jeg viste hende, at jeg havde bedet ham, for det Første at skaffe os nøie Under-

retning ved selv at see til Patienten og dernæst tilbyde ham vort Huus til Recreationssted som Reconvalescent, saasnart han var istand til at reise saa langt.

Dette beroligede vende meget, og al hendes Tanke var nu Længsel efter Svaret. Det udeblev ikke længe; vi fik snart den Efterretning fra August: at han vel havde fundet Gæderstrøm i en temmelig stærk Saarseber, men dog ikke sygere, end at han med stor Glæde og Taknemmelighed havde modtaget Tilbudet; — han kom, som i den syvende Himmel af Genrykkelse over, at I saa kjærligt tænkte paa ham — skrev min Brodersøn.

Nu fulgte atter en Tid af bange Forventning og Haab, som tog meget paa Anna.

Da vi omsider hørte, at vor Ven var saa rask, at han gik ud, ventede vi hver Dag at see ham hos os — men pludselig fik vi den Efterretning, at han tilligemed en anden saaret svensk Officeer, var taget paa Landet til en Præst, ad en ganske modsat Kant.

Endnu vedbleve vi at troe, at dette kun var en foreløbig Udflugt; Præsten boede maaskee Byen nærmere end vi, og Reconvalescenterne vilde først prøve den kortere Tour — maaskee — og maaskee, men da fløi paa eengang

alle vore „Maaskeer“ i Luften; thi der stod i Avisen en Fortegnelse over alle de saarede Officerer, som nu vare saa vidt helbredede, at de kunde vende tilbage til deres Winterquartierer og blandt disse var Cederstrøm, der igjen var kommet til det fjerne . . . , hvor han laa forrige Winter.

Saaledes var da alt Haab om snartlig Gjensyn berøbet os, og min stakkels Anna maatte finde sig i at give slip paa de mange venlige Billeder, hun vist i Phantasien havde udmalet sig, hvorledes hun skulde pleie og bygge om den svage Ven. Det var jo et temmelig haardt Stød at modtage saaledes uden nogensomhelst Formildelse enten ved et Brev eller i det Mindste en Hilsen fra Cederstrøm om Grunden, hvorfor han slet ikke kom til os. Dette er det Træk af ham, som jeg mindst har kunnet forklare mig; thi han havde dog ellers ganske det hele, svenske høflige Væsen i sin Magt.

Men det var kun Forberedelse paa, hvad der snart fulgte og viste, at alle Baand mellem ham og os vare løste.

Elleve Capitel.

Forlovelsesringen.

Det var en Aften sidst i August, da vi allerede saa smaat havde begyndt at sidde Aftensæde, som vi kalde det paa Landet, naar den kvindelige Haandgjerning atter tages frem efter Nadveren, istedetfor at man om Sommeren spadserer og diverterer sig, saa godt man kan, oven paa Dagens Besvær. Vi sadde alle om Bordet, hver med sit Arbeide, da Postbuddet kom med vor Taske. Annas Bestilling var det at aabne den og fordele Indholdet, som dog sjeldent bestod i Andet end „Berlingske“ og begge de svenske Aviser. Denne Aften var der dog Brev til mig fra min Broder søn, hvorover vi forundrede os lidt; thi han var just ingen flittig Correspondent og havde nylig skrevet.

Efter en og anden Ubetydelighed, som han meldte, skrev han Følgende:

— Jeg maa dog fortælle Dem, kjære Tante, at min Mester igaar fik Brev fra Lieutenant Cederstrøm, om at sende ham en Forlovelses-

ring med Inscription: **A. E. R. af C., d. 18de Aug. 1849.** — Han ligger nu igjen i Qvarteer i . . . og skal være bleven forlovet med sin Berts Datter, en Frøken Dreier, som baade skal være meget smuk og riig og er eneste Barn."

Nu forstod jeg Anledningen til dette uben-
tede Brev; thi August vidste for vel, hvor vig-
tig denne Efterretning var os; men han til-
føiede ingen Bemærkninger, vi kunde selv com-
mentere derover.

Jeg havde Nøie med at skjule det Indtryk,
disse Linier gjorde paa mig. Min Mand læste
i Avisen og mærkede Intet, men Anna saae
bistnok, at Blodet steg mig til Hovedet, for
hun betragtede mig nøie og spørgende, da jeg
taus lagde Brevet sammen uden først at til-
byde de Andre at læse det, som jeg ellers
pleiede. Jeg kan ikke sige, at jeg i den senere
Tid just havde næret synderligt Haab om Ge-
derstrøms Bestandighed, men ganske opgivet
det havde jeg dog ei heller, og jeg var bange
for, at Anna havde det endnu mindre; derfor
blev jeg meget vellemmt ved Tanken om at
bringe hende denne, alt Haab tilintetgjørende
Tidende.

Hadde jeg kunnet forudsee dens hele Virk-

ning paa hende, vilde jeg være blevet endnu mere ængstelig.

Jeg havde siddet en Stund taus og grundet paa, hvorledes jeg bedst skulde komme frem med min Hjøbspost, da hun halvt frivt som spurgte: — Er der noget i Veien for Fætter? jeg synes, hans Brev har gjort Dig alvorlig, lille Moder?

— Na, nei, saamænd er der ikke. Jeg sad kun og betænkte, hvad han skriver om de Steer, vi bestilte hos dem — — men — (Jeg stode for meget paa den Kraft hun hidtil havde viist og tænkte: ligesaa godt først, som sidst, hun skal dog vide det.) — men en Nyhed er der dog deri, som overraskede mig lidt. — Her vendte jeg mig heelt om til min Mand og lagde Haanden paa hans Arm, ligesom det var ham jeg egentlig talte til; jeg vilde ikke genere Anna med mine Dine i dette piinlige Moment.

— Hører Du, lille Fader, — vedblev jeg, — August fortæller, at hans Mester har haft Brev fra Cederstrøm.

Navnet tildrog sig dog hans Opmærksomhed, og jeg kom nu lidt langsomt og med lidt Skjelven i Stemmen frem med min ulpfkelige Nyhed.

Anna gav ikke en Lyd fra sig, men min Mand svarede temmelig ligegyldig:

— Naa! ja saa! er han bleven forlovet? aa, ja, han var jo et vakkert Menneſke og en snild Fyr, og er Pigen baade ſjøn og rlig, saa er det jo et godt Parti.

Jeg ſkottede til Siden om til Anna. Hun ſad bøiet over ſit Sytøi og beſtræbte ſig for at lade Naalen gaae ſtadigt, men jeg tvivler om, at der blev frembragt noget Sting. Lidt efter bad jeg hende hente mig noget i Soveſkammeret; jeg vilde unde hende Tid til at fatte ſig. Uden Svar reiſte hun ſig, tog Lyſet og rakte i det Samme Haanden ud efter Brevet med et bønligt Blik.

Jeg gav hende det ſtiltiende og lod hende gaae ud alene.

Ak, Gud! hvor kunde jeg være ſaa haard og ubetænksom? Kun et Par Minutter havde hun været borte, da jeg hørte en dump Larm, ſom om Noget faldt. Jeg ſprang ind i Soveſkamret — der laa hun, bevidſtløs paa Gulvet, med det uheldſvangre Brev i Haanden, Lyſet havde hun ſat fra ſig paa Bordet og det beſkinnede en mørk Strøm af Blod, ſom var ſtyrtet ud af hendes Mund.

Det var det første Udbrud af den Brystsyge, der alt i nogen Tid, liig en giftig Drm, gnavede ved Roden af hendes unge Livstræ og, som i faa, men lidelsestunge Aar fortærede dets sidste Blomster.

Jeg behøver ikke videre at udmale hendes Sorg, Sygdom og Død. Enhver, som læser disse Blade kjender jo allerede Udfaldet. — Heller ikke vil jeg spille Ord paa at beskrive min Mands og min Stræk i hiint sørgelige Dieblis, Ordene kunde dog ikke gjengive den. Vi fik naturligviis Lægen hentet samme Nat og han gjorde, hvad han kunde, men tilstod strax, at her intet Barigt var at stole paa.

Efter en fjorten Dages stadige Leie kom det elskede Bæsen vel atter paa Benene, men hyppige Tilbagefald, ved den ringeste Anledning svækkede hende meer og meer. Imidlertid vandt hun i Mandssklarhed og fast Tro, hvad hun tabte af legemlig Styrke og derfor kan jeg endnu ved hendes Grav velsigne hiin Stund, som førte denne jordiske Lidelse over os og af oprigtigt Hjerte bede for Ophavsmanden dertil: „Herre forlad ham! han vidste ikke, hvad han gjorde.“

Saa snart Annas Helbred var noget bedre, var ogsaa hendes Sind stærkere og hun be-

gyndte selv at tale med mig om Gederstrøm.
 — Den Omstændighed, — sagde hun en Dag,
 — at Brevet netop angiver den 18de, som
 hans Forlovelsesdag, vakte især de piinligste
 Følelser hos mig; for det var, ved et under-
 ligt Træf, just Marsdagen efter at han til-
 tryglede sig min Haarlok.

— Din Haarlok? udbrød jeg forundret.

— Al ja, kjære Moder; jeg har ofte villet
 fortælle Dig det, men manglede altid Mod
 dertil: da han i Fjor var anden Gang hos
 os, plagede han mig daglig for en Lok af mit
 Haar. Han paastod, at det var dettes ual-
 mindelige Skjønhed, der først havde fængslet
 hans Opmærksomhed og nu vilde han have en
 Lok deraf, til Gjengjeld for Portraitet. Jeg
 vægrede mig længe, men i Afskedens Dieblis-
 svigtede Kraften mig. Jeg ansaae Baandet
 imellem os for ubrødeligt, og gav ham Lokken,
 som et Tegn paa min Trost, skjøndt vel
 ingen af os udtalte det med klare Ord; men
 nu — frøiede hun til næsten hæftigt, — nu
 vil jeg sende ham Portraitet og forlange Haar-
 lokken tilbage.

Dette fraraadede jeg hende dog paa det
 Ibrigste, da jeg indsaar, at han enten vilde
 spotte over, at hun lagde saa megen Vægt

paa disse Bagateller, thi han havde jo, forsigtigt nok, intet Løfte bundet til Gaven; eller hvis han var mere samvittighedsfuld, vilde disse Minder forstyrre hans og en, maaskee god og uskyldig, Piges Lykke.

Paa den første Grund kunde hun ikke gaae ind, men den anden besejrede hende, hun vilde dog ikke forstyrre hans Lykke, og hun opgav sit Forsæt. Jeg vilde nu ogsaa have, at hun skulde tilintetgjøre Portraitet, f. Ex. brænde det; men dertil kunde hun ikke bekvemme sig. Længe gjemte hun det selv, men da hun blev daarlig, hvergang hun saa det, bad jeg hende give mig det i Forvaring og i mange Aar har hun heller ikke seet det, før hiin ulykkelige Dag, der endte hendes Liv.

Efter et Aarstids Forlob, saa vi af Nvisen, at han var kommet i en fordeelsagtig Stilling i sit Fødeland, og kort derpaa Annoncen om Nielsen herovre i Fyen, og jeg troer jeg tør sige: det var med opriktige Hjerter, at vi bade Gud velsigne deres Ægtepagt.

Hermed er min Fortælling nu sluttet.

Min stakkels Anna beholdt dog saa megen Kraft, aandelig og legemlig, at hun et Aarstid senere kunde hjælpe mig at pleie min el-

skede Mand paa hans sidste Leie. Men fra den Stund af, at Herren kaldte hendes kjærlige Fader til sig, svandt hendes Kræfter kjendeligt.

Fred med hendes Stov! Anden er visselig der, hvor dens Kraft fornyes i Kjærlighedens evige Glæde. Amen!"

Tolvte Capitel.

„Den älskades bild.“

— Her ender nu Bedstemoders Fortælling; men hvad er saa Din Mening om Majoren? spurgte Thora, idet hun lagde Manuskriptet fra sig og saae hen til Anna; men hun fik intet Svar, og istedetfor Ansigtet saae hun kun Cousinens lyse Fletninger, beskinne af Lampen. Blomsten havde lukket sin Kalk, mat af Dagens Hede; med andre Ord: Annas Pande var sjunken ned paa Stolearmen, hun var sødeligt indflumret under Forelæserindens Buggesangs-Tone.

— Ja saa! — vedblev Thora efter denne Opdagelse, med dampet Stemme, — jeg har haft en opmærksom Tilhørerinde. Staffels Barn! hun er træt. Tidlig var hun oppe for at sive paa Presenten til Pappas Fødselsdag, og Meget er rift i Dag gaaet igjennem det lille Hoved og Hjerter.

Under denne Monolog, som hun næsten mere tænkte end fremlagde høit, reiste Thora sig, sneg sig hen til den Sovende og puslede, som en omhyggelig Moder med sit Barn, indtil hun fik Anna omklædt i Natdragt; derpaa bar hun hende i sine stærke Arme hen paa det elastiske Leie og kyskede hendes varme Kind med et kjærligt: „Godnat! i Guds Navn!“ uden at den trætte Lille ret kom til Bevidsthed eller mærkede Overgangen fra Søvn i Stolen til Søvn i Sengen.

Nogle Dieblkke efter var hun selv i Seng og i Morpheus's Arme.

Næsten med det første Daggrø slog Anna Dinene op og saae sig lidt forvirret omkring. Aftenens Slutning, Nattens Drommebilleder og Morgenens Begyndelse smeltede sammen for hende. Hun reiste sig op i Sengen og støttede Hovedet en Stund paa den lille Haand. Lidt efter lidt gled dog, ligesom den op-

gaaende Sol, et mildt Smil hen over de ungdommelige Træk, og hun gjorde en Betsøgelse, som om hun vilde springe hurtigt op, men hun betænkte sig igjen, foldede Hænderne og løstede Dinene opad i stille Bøn og derpaa var hun let og hurtigt paa Benene og i sin Morgendragt. Hun tigede ind til Thora, men da hun saa hende sove fast endnu, satte hun sig stille hen paa Bergeren, tog Manuskriptet og gennemløb de sidste Blade, som om hun vilde orientere sig i Slutningen af Historien. Dog kun et Dieblis gav hun sig No til denne Betsøgelse; da lagde hun Bogen bort, tog hurtigt Hat og Mantille paa og forlod sagte Betsørelset. Med ilende Fjed gik hun gjennem Haven, tværtover Veien udenfor og ind paa den ligeoverfor beliggende Kirkegaard og her standsede hun først, da hun havde naaet den sørgende Marmorgenius paa Tante Annas's Grav.

Den stod ligesom skjult i en lille Lund af forskellige blomstrende Buskværter, som duftede sødt under Morgenduggen, og fra Haven medbragte Anna friske Roser, som hun ordnede omhyggeligt i Vandkummen ved Statuens Fod.

Arbeidet var endt, og hun stod stille og betragtede Geniens bløde Former og vemodige Træk.

— O! arme, arme Tante Anna! — lod det i hendes Jnderste, hvor maa Du ikke have lidt! Og er det da ham? ham selv, for hvem Du leed? hvad vil han da nu her! vil han aftørre Din Taare? Ak! denne Gang kommer han forfælde.

Under denne tause Monolog var hun steget op paa Trinnet og havde, som hun saa ofte pleiede, slynget sine bløde Arme om det kolde, haarde Marmor, lagt sin fiint rødmende Kind paa Geniens sneehvide Skulder og sukkede dybt, medens en stille Taare perlede frem under de lange, sænkede Dienhaar. Et Secund stod hun saaledes hensunken i Grubleri, da følte hun en varm, kraftig Haand gribe om sin, og før hun ret besindede sig og fik vendt Hovedet og seet, at det var Majoren som her forstyrrede hendes stille Betragtninger over ham selv, fremsagde hans dybe, sonore Stemme de Stropher, som saa nøie passede til Situationen og her næstenklang, som Svar paa hendes Tanker, de Stropher hun iafte ikke havde formaaet at udsynge:

„Jag kommer, jag kommer,
Wäl sjerran ifrån,
Engång at helse Er åter;

Men kanske för sent, står den älska-
des bild

Vid äthögans urna och gråtar.

Han havde mere sjunget, end sagt Ordene frem, men her forsagede Stemmen ham, hans Dine fyldtes med Taarer og han pressede Annas Hænder til sine Læber.

Overraskelsen og hans hele besynderlige Færd havde saaledes grebet den stakkels unge Pige, at hun næsten hverken havde Kraft til at tale eller røre sig, men stod ubevægelig, som Billedstøtten selv dog, ængstelig snappende efter Veiret.

Hvorvidt det var Majoren bebageligt eller ei, er vanskeligt at sige, men hende var det en stor Vettelse, da idet han taug, Thoras kjække, norske Røst fuldendte Verset:

„Der står jeg förskjuten,

Der älskat jag var,

Och gråtar vid minnet om framfarna dar,

I hembygdens skogar och dalar.“

— Ikke sandt, Hr. Major saaledes hedder det? — spurgte hun libligt, idet hun bød ham Haanden til Godmorgen, som en gammel Bekjendt.

— Ganske vist, min Frøken — svarede han noget forvirret og slap dog kun Annas ene Haand, for at modtage Thoras Morgensbilsen, men hurtigt fattet, vendte han sig igjen til den Første og sagde i en søm Tone: — Tilgiv, Frøken Anna, om jeg forskrækkede Dem! Jeg var gaaet ud for at nyde den smukke Morgen. Den venlige Kirkegaard loffede mig ind og gjennem en smal Gang, som snoer sig herhid mellem Buskværter, var jeg kommet til hiin Bænk. Jeg kastede mig paa den og faldt i Tanker, uden endnu at have opdaget dette smukke Monument. Da led et dybt Suk tæt ved mig, og idet jeg saae op og blev Dem vaer saaledes lænet til den hvide Statue, greb mig Harmonien mellem dette vidunderligt delig Syn, hvori Død og Liv ligesom smeltede sammen, og mine egne vemodige Tanker; det greb mig for pludseligt til, at jeg kunde overlægge, hvad jeg gjorde. Endnu engang beder jeg: tilgiv mig! — Anna afværgede ængstelig det nye Kys, der trueede hendes hvide Hænder med de røde Pletter, og idet hun drog dem ud af hans, stammede hun:

— O! Hr. Major; jeg — jeg blev kun lidt bange — jeg saae ikke her var Nogen — men — jeg maa ind til Fader. — Og der

med smuttede hun bort bag om Thora og var forsbunden mellem Buskene.

Hun løb saa hurtigt hun kunde og standsede først i sit eget, venlige Boudoir, hvor hun sank ned i Gyngestolen, skjulte Ansigtet i begge Hænder og brast i Graad, hvis Anledning hun ikke prøvede paa at forklare sig selv.

Imidlertid spankede Grosserereren en god Stund ene om nede i Frokostsalen og undrede sig over, at de unge Damer lode vente saalænge paa sig i Dag. Heller ikke Majoren lod sig see. Ja! hvad var det? kunde han troe sine egne Dine?

Han traadte hen i den aabne Havedør og — der saae han virkelig Thora ved Majorens Arm komme spadserende i fortrolig Samtale, ganske gravitetisk, som fra en Morgenpromenade.

Trettende Capitel.

Frokosten.

Majoren antog, at ubehagelige Forretnings-

tanke havde, saa tidlig paa Morgenstunden, samlet den Alborsky, der hvilede over hans Værts klare Pande, da de bød hinanden Godmorgen.

Thora lagde ogsaa strax Mærke til den, men da hun ved Indtrædelsen slap Majorens Arm og med sit skjelmste Smil paa sædvanlig hjertelig Maade bød Onkelen de fyldige, røde Læber til Godmorgenkys, begyndte Skyen at fordeles. Dog svandt den ikke ganske, før Anna strax efter kom ind og med Kinden, saa friskrødmende som Rosen, der duftede ved hendes Belte, lagde sin Arm om Faderens Nakke og gav ham en endnu fjærligere Morgenhilsen.

Majoren, som allerede havde faaet Plads i Sophaen, reiste sig hurtigt, da Anna traadte ind, og saasnart Faderens Arm slap sin Yndling, greb han hendes Haand, førte den, trods dens lette Modstand, til sine Læber og sagde med dæmpet Stemme:

— Min hjerteligste Tak for sidst. Frøken! De er dog vel? Overraskelsen har intet Onde efterladt sig? — Aldeles intet, — svarede Anna ligesaa sagte og lod sig, uden Bægning føre af ham til Sophaen ved hans Side.

Det lod ikke til, at Grosserereren havde be-

mærket denne lille Scene. Han stod imidlertid og underholdt sig med Niece, der var beskæftiget ved Kaffeboardet; maaskee om Huusholdnings-Affairer.

— Deres elskværdige Niece forstaaer ret i en Hast, at orientere En i Byens skønne Beslignenbed — begyndte Majoren, da nu alle sadde samlede ved Frokosten. — Vi mødtes paa vor Morgenvandring, og hun har været saa god at vise mig flere Punkter, som frembyde interessante Byer.

Over Grossererens Pande gled atter en lille Sky; dog lod det ikke til, at han var adspredt eller fraværende med sine Tanker; thi han svarede strax i en complaisant Tone:

— Na saa; de mødtes? og hvor, om jeg tør spørge?

— Paa Kirkegaarden, ved Deres skønne Familiemonument, og derfra førte hun mig gennem en lille Plantage ned til Skibsbroen; hvilken Udsigt har man ikke der til den jydste Kyst! Synet af den vakte mange Minder i min Hu. — Her gled hans sjælsfulde Blik hen over Annas Profil. Hun sad og pillede Bladene af sin Rose. Et af dem lod hun svømme i det Glas Vand, der stod hos hende! det

drog overad mod den svenske Kyst, (d. e. Majoren.)

— De har altsaa været i Jylland, Hr. Major? spurgte Grosserereren igjen.

— Ja, visselig har jeg det. Jeg har stridt under den danske Fane ved Bau, ved Frederits og Jæsted.

Herved var da Løsnen givet til en levende Underholdning, hvori Alle toge Deel og, som nær havde trukket Frokosttiden ud over dens reglementerede Grændser. Majoren vidste saa mange Smaatræk og fortalte saa libligt, at man ikke kunde blive fjed af at høre, men ideelt ved Spørgsmaal ledede ham ind paa nye. Udskilligt var vel bekjendte Ting, men ei saa detailleret, som han gjengav dem; Meget var ganske Nyt. En lille, ægte schleswigholsteinsk Anekdote vakte især levende Deeltagelse hos hans Tilhørere som et karakteristisk Bidnesbyrd om Stemningen blandt Datidens Oprovere: — „Som Overjæger — fortalte han — recognoscerede jeg en Dag med et lille Detachment i Omegnen af W., en lille Landsby tæt ved Grændsen. Det var en glødende Sommerhede, Egnen tør og sandet, og Vand ikke at opspore paa lang Distance. Næsten vansmægtende af Tørst, bankede vi paa et lille

venligtliggende, pynteligt Huus, længe forgjæves. Endelig aabnes Døren af en hvi, velklædt Bondekone, med skarpe Træk og gnistrende, sorte Dine. Jægerne bede, paa godt Dansk rigtignok, først om en Drik Mælk — Ol — Vand? hun ryster paa Hovedet af Alt med et barsk: — Kan nit verstehn. — En af Jægerne bekvemmer sig endelig til at gjentage Bønnen paa Tydsk og faaer et rasende: — wir hobben gar nix, gar nix, geschirret Eu weck, Ihr Grüglopfe! Ihr dänischen Hunde! Hvor paa Døren bugges saa hurtigt og voldsomt i, at en Jæger faaer flemt en Finger imellem den og bliver lidt tilbage for os andre, medens han forbinder den. Pludselig ribes Døren op bag ved ham og idet han dreier Hovedet om for at see, hvem der kommer, faaer han en heel Spand Vand i Ansigtet, hvorpaa Døren atter smækkes i og en skingrende Haanlatter blandet med Skjeldsord lyder indenfor. Naturligviis bleve vi rasende, da Kammeraten fortalte os dette Efterspil, og Hævnen udeblev ikke. En Spion, som var grebet, fandt næste Nat Leilighed til at flygte; Huusvisitation blev beordret og med denne Ordre visiterede de haanede Jægere ogsaa den ächte Schleswigholsteinerindes Huus

saaledes at hun næppe senere selv fandt Noget derinde."

Da Majoren havde sluttet denne Fortælling, tog Bærten sig den Frihed at erindre ham om, at Contoirtiden var begyndt. Han maatte bryde op, og hvis det var Gæsten beleiligt at følge med, kunde de maaskee tage fat paa deres fælles Forretninger, — som vel ikke vilde blive saa vidtløftige.

Naturligviis var Majoren villig dertil, og Herrerne anbefalede sig indtil videre.

— Naa, Anna, hvad siger Du nu? — begyndte Thora, da de havde siddet en Stund ene og tause.

— Enarere maatte jeg vel spørge, hvad Du siger nu, — svarede Anna og saae op paa Cousinen med et halvt skjelmst, halvt veemodigt Smil, — Du gif jo saa længe alene med ham før og kan have erfaret meget, som jeg ikke veed.

— Nu, ja; maaskee veed jeg ogsaa lidt; men vi — jeg vil helst svare Dig paa Sang. Kan Du huske det gamle tydske Kanon, vi lærte af Onklen i Altona, mens vi vare Børn?

Thora gif til Instrumentet og sang til et pudseerligt Accompanement:

"Es flog ein Gänselein über den Rhein,

Und kam als Gickgack wieder heim,

Als Gickgack, als Gickgack, als Gickgack wieder
heim."

Hun lukkede Pianoet og reiste sig.

— Og hvad vil Du sige dermed? — spurgte Anna, — jeg er ikke snild nok til at raade den Gaade.

— Af en Overjæger kan blive en Lieutenant, af en Lieutenant en Major; ganske uden Hereri, ligesaavel som en Gjæstling kan blive til en Gæsse.

— Du mener — Du er altsaa vis paa —

— Jeg mener Intet — jeg er ikke vis paa Noget, uden hvad min egen sunde Fornuft siger mig. Jeg har Gud skee Lov! Forstand i Panden, — sagde Thora leende og bankede paa dens høie, smukke Hvælving med sin spidse Pengefinger, — og derinde tænker jeg: „En Morian kan ikke omstifte sin Hud og en Varder ikke afvaske sine Pletter.“ Og „den, som eengang stjæler, er altid en Tyv.“ Og af alle Tyve ere Hjertetyvene de farligste, for dem kan man hverken laase eller lukke, og derfor lille Cousine, mener jeg, maa man være paa sin Post. Vi skulle ei blot være „eenfoldige, som Duer, men snilde, som Glan-

ger." Hun kyssede Anna paa Panden: — God Morgen, min Skat! gaa Du nu ned og see til Dine Duer og Rattetillinger og leeg med dem. Jeg har lidt at passe i Huset. Vi sees igjen ved Toilettet. — Og dermed snurrede hun rundt paa Hælen og løb ud.

Anna sad endnu en Stund med Haanden under Kind og stirrede paa Gulvet, saa drog hun et Suk, reiste sig og gik, langsommere end sædvanligt, ned til sit Vueslag.

Fjortende Capitel.

Spadseretouren i Lunden.

Paa Contoiret vilde Forretningerne ikke rigtig gaae fra Haanden. Majoren var adspredt, kunde ikke ret samle sine Tanker, klagede over Hovedpine og fort — efter et Par, saa at lige spildte Timer, fandt Grosserereren det nødvendigt at tage fat paa sine andre Arbejder og maatte bede Majoren undskyldte, at disse opfattes til en anden Dag, naar han selv maa-

fler var bedre oplagt; men vandt desuden der- ved en behagelig Udsigt til at beholde den vakre Gæst nogle Dage længere.

Complimenten lod til at blive godt optaget, og Grosserereren gav Anvisning paa en kort Vej gennem Haven, som førte ned til en Lund, hvor det stod Majoren frit for, om han lystede, at prøve om de svenske Fugle vare lettere at træffe end de svenske. Damerne, meente han, vare enten beskæftigede i Huset eller ved Toiletet, derfor turde han ikke henvise til deres Selskab. Majoren takkede; han vilde maaskee benytte Jagttilladelsen.

Et Dieblis derefter slentrede han virkelig med Bøssen paa Nakken ned i Lunden, dog lod det ikke til, hans Tanker vare meget farlige for de fjedrede Beboere derinde; thi han gik de lystigt kviddrende forbi uden at ændse dem. Paa engang syntes han dog at samle sine Tanker; han maatte bringe noget Bytte hjem med sig, hvis han ikke vilde ansees for en daarlig Jæger, Noget som altid bringer i Miscredit hos Damerne. En uskyldig Skor- due kurrede just over hans Hoved. Han spændte Hanen og sigtede. Da greb en lille, hvid Haand pludselig om hans Arm og An- nas bængstede Stemme bad: "Nei! o

nei! hvad har den stakkels Due gjort Dem? Det er min Yndling! Hør, hvor smukt den kurrer for sin Mage, som ligger der paa Neden.

Majoren havde naturligviis strax sænket Bøsssen og opgivet sit morderiske Forsøg.

— Deres Yndling, Frøken? Gud bevare mig fra at dræbe den! o, at jeg kunde vaage over Alt, hvad De ynder, saa Intet deraf nogensinde kom til Skade! hvor gjerne belligede jeg ikke mit Liv til saa dyrebare en Pligt.

Anna gjorde forfærdet et lille Spring tilside; thi just i samme Dieblis hvislede en Snog forbi hendes Fod.

— Hvad var det, Frøken?

— O! en Snog. Jeg veed nok, at den gjør mig intet Ondt, men det er ækle Dyr — føiede hun til, idet hun uvilkaarligt holdt sig nærmere til Majoren. Paa en mild og belevet Maade lagde han hendes Arm i sin og spurgte, om hun ikke vilde gjøre ham saa lykkelig at spadserere lidt om i Lunden med ham. Hun samtykkede og de gik; men underligt nok, Samtalen vilde ikke gaae. Det lod næsten, som om de hver især vare for beskæftigede med deres egne Tanker til at have Interesse for den Andens. Anna følte sig forunderligt

røstet og mindet om Thoras sidste Ord; Duen
 og Snogen (Slangens Halvbroder) havde paa
 eensgang viist sig for hende her, i det samme
 hun mødte Majoren. Var det en Advarsel,
 som blev hende sendt? Hun besluttede i det
 Mindste, at følge Thoras Raad og være paa
 sin Post. Men hvorledes? Tante Anna og
 Bedstemoders Formaninger faldt hende meget
 naturligt ind — hvor underligt! hun var net-
 op advaret mod Officerer og Svenske — og
 her gik hun nu ved en svensk Officers Arm,
 ene i den skyggesfulde Lund — saaledes havde
 hendes stakkels Tante vel ogsaa gaaet — tro-
 skyldig og fortrolig — al! maaskee ved den
 samme Mands Arm — hvordan havde han
 da meent alt, hvad han paa slige Bandringer
 havde sagt hende? hvad rev ham fra hende?
 og — hvordan meente han nu Alt, hvad han
 sagde hendes Niece? „Alt, hvad han sagde?“
 gjentog hun i sine Tanker — men, hvad sagde
 han da? ikke et Ord. Han gik jo ligesaa
 taus, som hun selv. — Ja, nu mærkede hun
 først, hvor uselskabelige de begge vare. Var
 han ogsaa faldet i Tanker? hvad mon han
 tænkte paa? — Hun rovede fra Siden at kaste
 et stjaalent Blik paa ham; dog det var, som
 om han følte dette Blik og vaktes ved det af

sine Drømmerier. Han drog et dybt Suf og idet han pludselig vendte sig om til hende, sagde han:

— Tilgiv, min Frøken; jeg faldt i Tanke. Det er en slem Bane, vi Svenskere lide af. Dog vare mine Tanker i dette Dieblis ikke langt borte, men dreiede sig netop om den voldsige Gjenstand, som er mig nærmest, om Dem, min hulde Frøken. Jeg tænkte paa bort eienommelige Møde imorges og den pludselige Afbrydelse. De forsvandt saa hurtigt, at jeg slet ikke fik udtalt mig for Dem og sagt Dem, hvad der ligesom tvang mig til at bringe Dem i denne forunderlige Situation. Bistnok bleve vi begge ledede af en øieblikkelig Stemning, fremkaldt af Stedet og Omgivelserne. — Da Anna taug, vedblev han efter en lille Pause: — Jeg vil ærligt skrive for Dem, at jeg i hiin tause Stund sad og tænkte paa en dyrebare Ungdoms Veninde, som jeg paa en underlig Maade har mistet og med hvem De, min Frøken, har en umiskjendelig Liighed — føiede han sagtere til.

Anna skjælvede hæftigt, men formaaede ikke at svare.

Efter en lille Pause vedblev han:

— Og De, min Frøken; De græd ved en elsket Moders Mindesteen?

— Egentlig en Tantes: — hvidskede Anna berigtigende.

— Tante? — spurgte han overrasket, — jeg meente, Frøken Steensen sagde, at Deres Moder laa begravet der?

— Det gjør hun ogsaa tæt ved Siden af, men Monumentet er reist over min Tante Anna. — svarede hun sagte og Majoren gjentog næsten sagtere og ligesom for sig selv:

— Tante? ja! ja! nu fatter jeg det Hele! Saaledes maatte det ogsaa være.

Anna skjælvede saa stærkt, at hun næsten maatte holde sig opreist ved hans Arm og denne Arm skjælvede ogsaa — og denne Arm — tilhørte hendes Tantes — Morder! Det var en gruelig Tanke og den paatrængte sig hende med en Jernmagt. —

Da spurgte han ganske sagte.

— Og hun er død, denne Tante? Anna er død? Naar døde hun? hvoraf — døde hun?

De sidste Ord pressede sig over hans Pæber næppe hørlige; men Anna taug. Det var hende umuligt at faae et Ord frem.

— Hvoraf? For Guds Skyld! hvoraf? svar mig af Barmhjertighed, — bad han

sagte, men hæftigt, idet han standsede og trykkede Annas Arm fast til sit Bryst.

Annas sænkede Hoved sank endnu dybere, da hun med kvalt Stemme og frembrydende Taarer hvisskede:

— Af Sorg.

— Naa, lille Cousine! Du glemmer nok reent Toilettet, — lød i det samme Thoras muntre Stemme tæt ved dem, som en skjærende Contrast.

— Seer Du! jeg er alt færdig. Du maa nok skynde Dig op, hvis Du ei vil møde i Negligee ved Middagsbordet.

— Du har Ret, — svarede Anna og rødmede stærkt. „Undskyld, Hr. Major!”

Han bukkede taus; hun neiede og ilede bort, men hørte dog Thora sige:

— Tillader Hr. Majoren, at jeg, efter ringe Gvne stræber at erstatte Tabet?

Og Majoren svarede: Erstatningen vilde være udmærket! men han saae sig nødt til ogsaa at give Afkald paa den, og ligeledes tænke paa Toilettet. — Imidlertid saae hun dog fra sit Vindue, at de endnu spadserede langsomt converserende opad Hovedgangen og hun fandt, med en egen, ubehagelig Følelse: at Thora var underligt paatrængende mod den fremmede

Mand, for hvem hun saa klogt advarede hende, og som dog næppe kjendte saa godt, som Anna nu.

Skjøndt der ikke var lang Tid til Middagsbordet, maatte Anna dog sidde et Dieblis i Syngestolen først og vugge sine urolige Tanker til Hvile, før hun kunde lægge Haand paa Toilettet. Da derfor gamle Mette Bøne kom for at hjælpe hende, maatte Alt gaae i en Fart; men hun var kjøn i sig selv og snart pyntet, meente Mette Bøne. — Nu er Du faae mig Skam deilig, mit Lam! sagde hun med et lykkeligt Smil, da hun fæstede den sidste Naal i Beltet om den kornblaae Silkekjole, der riig og blød bølgede ned om den smækkre Figur; og Uret havde hun ingenlunde.

Femtende Capitel.

Udflugt.

Thora var den første i Spisesalen og beskæftigede sig med at ordne Et og Andet paa

Bordet, da hendes Onkel traadte ind. Uden at tiltale hende, stillede han sig ben ved et Vindue; men uden at vende sig om, opdagede den snilde Gjente, ved Hjælp af Speilet, at han betragtede hende med rynket Pande: Hun lod sig dog ikke forstyrre heraf, men vedblev smaanynnende, „Stusle Søndags Kvæl" o. s. v., rolig sit Arbejde, uden at afbryde hans mørke Betragtninger ved Spørgsmaal. — Hvad vedkom disse hende? Bilde han hende Noget, kunde han jo komme frem med det. Han skulde idetmindste begynde. — Endelig skete det ogsaa:

— Har Johan gjort sine Sager saa galt med Borddækningen, at Du skal have saa travlt for at faae den i Orden, saa kald ham ind igjen, lad ham selv gjøre det om.

— Saa galt just ikke, lille Onkel; men han har nu en Smag og jeg en Anden. Saa mange Hoveder, saa mange Sind veed Du nok, og Smagen er jo saa forskjellig.

— Ja, Du har Ret, min Pige; — Stemmen var bleven mildere, Panden glattere — men kom nu hid og lad Bord være Bord. Jeg gad nok examinere Din Smag lidt.

— Saa nu har jeg ham, hvor jeg vilde; — tænkte Thora, men med det uskyldigste An-

sig af Verden; vendte hun sig smilende om til ham og gjentog: — Min Smag, lille Onkel? Na! Du veed nok, jeg er ikke vant til i Norge „at æde Grød om ljuse Dagen;“ jeg holder mere af Suppe.

— Marri! Du er! — hun fik en lille Smæk paa Kinden — Det er Din Smag med Hensyn til Mændene — til en vis Mand, jeg vil kjende: behager Majoren Dig?

— Majoren? Major Ralf af Cederstrøm, Onkel?

— Javist; hvilken anden Major er her? hvorledes behager han Dig?

— Na, særdeles godt.

— Finder Du ham smuk?

— Baade smuk og interessant.

Onklen beed sig i Læben, men fortsatte dog i rolig Tone:

— Nu ja, det antog jeg ogsaa. Du spadserer saa meget med ham. Jeg saa Eder nylig komme ud af Lunden sammen, fordybet i Samtale.

— Na! stikker det der! — tænkte Thora, men svarede: at hun havde søgt Anna, for at minde hende om Toilettet og fundet hende hos Majoren, — saa maatte jeg jo følge ham op, da jeg kaldte hans Selskab fra ham.

— Ja saa! Anna ogsaa! sagde Grosserereren halvt for sig selv, og Skyen viste sig igjen paa Vanden.

— Finder Anna ham da ogsaa smuk og interessant?

— Det maa hun selv bedst vide, — svarede Thora lidt kort, — men jeg troer hun interesserer ham, og — naar man taler om Solen, saa skinner den — afbrød hun sig selv; thi Majoren traadte ind idetsamme. — Nu fulgte hele Contoirslænget. Tilslidst kom Anna, lidt forpustet ved at løbe stærkt ned ad Trapperne.

Borddiscursen lignede den om Aftenen, kun at man nu var lidt mere bekendt og havde flere Berøringspunkter, og derfor toge Damerne ogsaa mere Deel i Underholdningen. Den Beslutning blev taget, at man skulde gjøre en Tour og besøge Baron Gersons, hvis Herresæde laa en lille Miil borte, i en smuk Egn, var temmeligt antik-mærkværdigt, og Herskabet selv gjæstfrit, musikalskt og behageligt. Majoren vilde nok mere sig; Forretningerne kunde hvile til imorgen.

Kjøretouren i den nye Jagtvogn, gik rask og behageligt. Veien var god, Veiret smukt og Egnen yndig. Hele Selskabet var muntert.

Anna især syntes at være **„in high spirit“**,
 som en Englænder vilde udtrykke sig. Sagen
 var, at hun bitterligt fortrød de Ord, som
 hun om Formiddagen lod slippe sig af Mun-
 den: at Tanten var **„død af Sorg.“** Ma-
 joren havde seet saa ulukkelig ud derved. Hun
 følte Trang til at gjøre det godt igjen og om-
 muligt fordrive den mørke Forestilling, det
 havde raft hos ham; derfor var det hun viste
 sig saa venlig imod ham, det troede hun idet-
 mindste selv. Men det faldt hende meget let
 og naturligt at være det, han var det jo og-
 saa imod hende, og hun følte sig saa lykkelig
 og tilfreds, at man maatte føle sig veltilmode,
 naar man saae paa det unge, skønne, glade
 Ansigt. — Smukke Folk flæder alting vel,
 sagde Thora tidt om hende, — det flæder
 Anna godt, at være alvorlig, men naar hun
 er munter, er hun uimodstaaelig. — Maaskee
 var hun sig selv bevidst, at hun ikke ganske var
 i Besiddelse af samme Lykke. Naar hun var
 alvorlig, fik hun let noget skarpt ved sig; men
 var hun lystig, rev hun igjen Alt med sig.
 Saaledes idag: det hele Selskab ankom i
 den livligste Stemning til Baronens. De bleve
 venligt modtagne, og her var Selskab af for-
 skjellige Aldere og Kjøen, saa Hver kunde tage

Sin. Her blev spadseret, converseret, musiceret, tilfidsst endog dandsset og baade Anna og Thora erfarede, at Majoren ikke alene dandsede smukt, men ogsaa førte sin Dame fortrinligt. Hvem af dem han foretrak, var ikke let sige, hvis man skulde dømme efter Dandsenes Antal, saa ligeligt afmaalte han dem. Grosserereren meente ved sig selv: han talte meest med Thora; men en af de unge Baronier hvidskede til Anna, medens han svingede hende i en Masurka: — Deres Gjæsts Dine ere da aldrig fra Dem, naar De er paa Gulvet. — Anna rødmede, som en Purpurrose og lo istedetfor Svar.

Slutningen paa Besøget blev en Aftale om, at begge Familierne tilligemed nogle flere Gjæster skulde mødes næste Morgen paa Skibbroen, for med Grossererens Dampers „Annaly,” der just laae hjemme i disse Dage, at sætte over til en lille Ø tæt ved Kysten og tilbringe Dagen der i den smukke Skov, bestige den høie Pynt paa Den „Davalagiri” kaldet, og besee en romantisk Ruin, af „et gammelt Røverslot”, som den antiquariske Baron forsikrede at det havde været.

Med dette Forslag mumlede Majoren vel lidt om „Forretninger”, men Thora stod bag

ved ham og rystede paa Hovedet ad sin Onkel, og Anna greb Faderens Haand og bad ham naib: — Na! kunne de ikke opsættes? Na hvad; Fader? — Saa kunde jo Grosserereren ikke drive paa dem, og Majoren maatte føie sig efter sin Berts Onsker. Forretningerne bleve gjemte, om ikke glemte, og Stevnemødet paa Skibsbroen fastsat til næste Morgen Klokken Ti.

Sertende Capitel.

Dhawalagiri.

Herskabet fra Gaarden var ligesaa precise, som Grossererens Familie. Paa Slager Ti vare alle samlede paa Skibsbroen næste Morgen, og snart fusede „Annaly“ henover de sølvblaae Bølger med sin pyntelige Besætning. Det var et yndigt stille Veir, Farten rast og Vandet over til-Den smalt, saa det var ikke længe, at Majoren nød Bebageligheden af det Sæde han havde valgt sig imellem den yngste

Baronesse, en smuk attenaarig Pige og vor Anna. I nogen Frastand sad Thora og converserede livligt med et Par unge Herrer; men hendes Drneblif opfangede dog alt, hvad der interesserede hende paa Scenen foran hende, ligesom hendes Dre heller ikke var luffet for fjernere Samtaler. Hun saae, hvorledes Cederstrøm, medens han underholdt sig med Baronessen, dog idelig havde Armen tilrede for at omslynge Annas Midie, naar hun brøiede sig ud over Nælingen, for at kaste sin Medesnor, eller trække den ind igjen, (at fiske var hendes Passion, hun glemte aldrig Snoren, naar hun tog ud paa Vandet) og Thora saae ogsaa, at Majorens Arm stundom blev liggende længere i denne umagelige Stilling, end den strængt taget behøvedes. Og Thora hørte hvert Ord, hendes Onkel talte med Baronen og vidste ogsaa, at det var hendes Dine, der et Par Gange bragte ham ud af Concepterne, saa haa svarede forkeert paa Baronens Statsøkonomiske Beregninger, naar hun enten smilte til ham, eller saae forlænge paa Majoren. Hendes norske Natur havde det tilfældes med hendes Landsmand Hakon Jarl, at hun kunde passe paa dem Allesammen.

Sjøn sagt, var imidlertid Seiladsen snart

tilende, man lagde bi ved en smal Bro og steg iland paa den smukke lille Ø, som skulde yde Selskabet Tidsfordriv for den Dag.

Kaffe og Frokost blev serveret i det Grønne, tæt ved Strandbredden. Den ældre Baroness og Thora vare Bertinder og forbyd de yngre Damer at dele Omsorgen med dem, saa de frit kunde sværme om som Skovnympher mellem de smukke, ranke Bøge og ærbørdige, knudrede Ege. Snart var Selskabet placeret i maleriske Grupper, og Skjemt og Latter blev serveret ligesaa flink om i Kredsen, som den aromatiske Kaffe og de øvrige Forfriskninger. Efter Frokosten skulde Dhawalagiri-Banken bestiges, herfra var især Udsigten viid og prægtig. Muntre og lette, som Daadyrene, der flygtede opskræmmede ind mellem Skovens tætteste Stammer, dandsede Anna og Baroness Ursula i Spidsen for Selskabet, som Bevisere. Under klar, jublende Latter kappedes de op ad den steile Bakke. Anna kom først og stillede sig overgivent oppe paa den øverste Top paa Taaspidsen, med Armene udstrakt mod de Eftersølgende. Hendes yndige, slanke Skikkelse i det lette, flagrende Gebandt af et rosenrødt Kræpshawl, tog sig herligt ud mod

den blaae Horizont, og den unge Baron raabte applauderende: „Bravo! Bravo! livagtigt Thorvaldsens Dandserinde!“ men idetsamme fik hun Krampe i Foden, vakkede, tabte Balancen og — det saae livagtigt ud, som hun maatte styrte baglænds ned i Havet. Hele Selskabet udstødte et eenstemmigt gennemtrængende Skrig, dog pludselig stod Majoren hos hende og greb hende i sin kraftige Arm, saa hun fik Overbalancen til den modsatte Side og hvilede et Secund ved hans Bryst, medens han ømt bebreidende spurgte hende: For Guds Skyld, Frøken! hvor kan De volde os den Skræk? Rødmende og smilende snoede hun sig imidlertid snart ud af det beskyttende Favn- tag og svarede, idet hun pegede ud paa Skrænten:

„Tingen er dog ei saa farlig, som den har forekommet Dem dernede fra; see engang! her er jo endnu et Par Alen til Randen; der kunde jeg godt have ligget uden at falde ned.

— O! jeg forstaaer — min Hjælp var overflødig, — sagde Cederstrøm, lidt stødt.

— Nei ingeniunde, Hr. Major; jeg takker Dem ret meget! min Fod gjør virkelig saa ondt, at jeg gjerne vil bede, om jeg et Die-

blii endnu maa støtte mig paa Deres Arm —
svarede Anna endnu stærkere rødmende.

Bonnen blev naturligtviis indvilget med Hensykkelse og det meste af Formiddagstouren fandt de Begge, at denne Understøttelse var uundværlig.

Paa denne Vandring fulgtes Grosserereren et Par Gange med Thora og var næsten forundret over at finde hende saa oprømt; imidlertid undgik det ham dog heller ikke, at hun stadig holdt Die med Anna og Majoren, næsten med en vis Ængstelighed. Han blev slet ikke flog paa hende.

Syttende Capitel.

Regnen og det kolde Bad.

Efterat Selskabet havde holdt Middagsmaaltid ved Skyttegaarden, gik Vandringen til den tidt omtalte Huus. Her var den gamle Baron paa sin rette Hylde og meget ivrig for at vise og forklare Alt, især for den svenske

Fremmede og oberbevise ham om Rigtigheden af hans Paastand, at her maatte have været en Høverborg.

Cederstrøm var for galant og for meget Verdensmand til at drage noget af alt dette i Tvivl, skjendt han nok saae Flere end Een af Selskabet smile vantro ad disse Paastande, men det var naturligviis Majoren en temmelig ligegyldig Sag, hvad her engang havde været; men vigtigt var ham det Selskab, som for Diebliffet virkelig var her, og med den yngre Deel af dette havde han maaskee hellere streift omkring i de romantiske Levninger af Høvelvinger, Kjældere og Grave. Da derfor omsider ved en af Baronens lidt extravagante Paastande adskillige af de ældre Herrer traadte opponerende til, benyttede han Leiligheden til at smutte bort og opsoge de omvankende Hobe. Det syntes imidlertid, som om Skjæbnen vilde drille ham lidt. Han gjennemsgætte Ruinen paa Kryds og paa Tværs, men kunde intet Spor finde af Ungdommen. Han havde saaledes vanket temmelig længe eensomt omkring, da han ved Nedgangen til en Kjælder kom ud i en Portal, hvorfra man havde en smuk, viid Udsigt over Fjorden. Her stod Rudera af en Steenbænk, og da Stedets Ro og Ynde belyst

i skraalig Retning af den dalende Sol tiltalte ham, satte han sig ned for at hvile lidt i det Haab, at hans Dre vel snart maatte aabene ham, hvor hele den muntre Ungdom befandt sig. Men de Unge vare blevene adsplittede i flere Partier, og Adskillige gik nu, ligesom han, ene omkring og søgte Selskabet ad forskjellige Veie. Det lakkede imod Tiden, at man skulde ned til Skibet igjen, da Anna kom hen til sin Fader og spurgte ham lidt bekymret:

— Men har Du ikke seet Thora, kjære Fader? jeg har gaaet og ledt efter hende i en halv Time.

— Saa skulde Du have spurgt mig om hende før, mit Barn; thi en halv Time og maaskee længere har hun siddet nede i Portalen ved den østre Kjælder paa Steenbænken og talt med Majoren.

— Er hun der! saa vil jeg kalde --

— Vist ikke, min Pige. De have sikkert noget Bigtigt at afhandle og ville nødtigt forstyrres. Jeg kom tilfældigt til at høre et Par Ord i Forbigaaende og indsaar, at Tredie-mand var der overflødig.

Anna stirrede forbauset paa sin Fader:

— Hvad mener Du, Fader? jeg forstaaer Dig ikke! troer Du —

— Rolig, mit kjære Barn! rolig. Man lægger Mærke til os.

Han drog hende med sig om til en Side og sagde i den sømteste Tone, medens han kjærtegnet hende, Haanden paa hendes Skulder: — Kjære Barn! hvad jeg nu siger Dig, er kun en Formodning, som kan være feilagtig, men dog har jeg grundet den paa adskillige Data, som forekomme mig betydningsfulde, og jeg meddeler Dig mine Observationer, fordi jeg mener, det er bedst, Du er forberedt paa, hvad der kan skee. Maae vi ikke glæde os over Thoras Lykke, dersom hun har vundet Majorens Hengivenhed? Det er det, jeg troer at have opdaget, og jeg haaber, det kan lede til Begges Held.

— Hvorledes, Fader? Majoren og Thora? Du troer — Du mener — Annas Stemme svigtede hende, hun formaaede ikke at udtale Andet.

— Du har forstaaet mig rigtig, mit kjære Barn. Skee det, vil jeg haabe det bliver til Thoras Lykke, og saa ville vi jo glæde os derover, om vi end ville føle Savn ved at miste hende. — Han kyskede Anna paa Panden; —

Kom nu, min Pige; og lad os gaae tilbage til Selskabet.

Og just, som de kom tilbage fra den ene Side, kom Thora og Majoren, langsomt og endnu sagte fortroligt talende, fra den anden.

Solen var nu næsten nede og Maanen alt at see i Øst, og Signalet gaves til Opbrud. Paa den smalle Sti, som førte til Stranden, traf det sig saaledes, at Anna og Thora kom til at gaae sammen, men imod Sædvane gik de ganske taus, enten havde hver nok i sine egne Tanker, eller og generede det dem, at Majoren og Baronnen gik tæt bag ved dem og kunde have hørt hvert Ord.

Paa det Sted, hvor man skulde gaae ombord i „Annaly“ var der temmelig grundet og en lang, smal Bro, uden Rækværk skød sig derfor temmelig langt ud i Vandet. Balanceringen ud ad den, hvorved de unge Herrer ledede Damerne, gav Anledning til adskillig Spøg. Ved Broen skiltes Anna og Thora ad, idet Thora gik lidt tilbage for at faae sit Shawl paa, som Majoren bar og Anna, som formodede, at hun havde noget endnu at tale med ham om, steg op paa Broen, hvor den unge Baron stod med sin Søster ved den ene Haand. Han hød Anna den anden og styrede

dem saaledes Begge, Yrsa foran sig og Anna bagved. Baronessen, som lo og vakkede, raabte overgivent, idet hun sprang op paa Skibet: „Uh! Anna! Anna! nu ligger Du der! — I det samme kastede just en Matros en Tougende i Vandet, som pladskede stærkt. Majoren stod endnu paa Landjorden med Ryggen mod Broen og hjalp Thora Shawlet paa, da han pludselig vender sig og springer i Søen. — Men Major Cederstrøm! Hr. Major! — skrege flere Stemmer imellem hverandre og blandt disse lød ogsaa Annas klare Sølvstemme fra Skibet, medens hun forstrækket bøjede sig ud over Rælingen. Selv midt i det kolde Bad kjendte Majoren disse Klokketoner, saae op og raabte overrasket: „Frelst!“ og som en dygtig Svømmer naaede han med et Par Tag til Skibet, og stod i næste Minut drivvaad paa Dækket for den forbausede Anna.

— Hvordan gik det til at Majoren faldt i Vandet?

— Min Gud! hvem frelst Frøkenen saa hurtigt?

Spurgte de paa engang og efter en almindelig Forundren, Spørgen og Forklaren vakte rigtignok Majorens hidtige Svømmetur, Morflab og Latter, men dog tillige Beflagelse over

hans vaade Habit, som han forgjæves havde dyppet i det salte Bad. — Anna var især ulukkelig over dette Sidste og lod sig ikke stille tilfreds, før Cederstrøm svæiede hende i at hylle sig ind i alle de Kapper hun kunde skrabe sammen til ham, da hun hele Tiden frygtede han skulde blive forkjølet for hendes Skyld. Men saasnart hun havde faaet ham vel indpakket, satte hun sig hos sin Fader paa den modsatte Side af Skibet og syntes kun bestjæftiget med at passe paa, at han ikke lod sin Frakke staae aaben i den kolde Aftenluft.

Thora blandede sig mellem Ungdommen og den gamle Baron var saa galant atter at fylde Majorens Øren med sine antiqvarisk-historiske Røvernottiser, til man steg i Land, bød god Nat og gik hver til Sit.

Thora og Anna fulgtes taase ad op paa deres Kamre. Taase klædte de dem af, hver i sit Bærelse og nu mødtes de i Døren for at sige Godnat: „Anna,“ Thora., „God Nat! sov vel! sagde de paa eengang sagte og i en ganske anden Tone end de pleiede. Et Øieblik holdt de fast paa hinandens Hænder, som de vilde tale sammen, saa faldt de hinanden om Halsen, kysedes hjerteligt, saae hinanden fjærligt og længe ind i Øinene, men skiltes

derpaa ad uden videre Forklaring, søgte hver sit Leie og — græd sig maaskee begge især, idetmindste gjorde Anna det.

Attende Capitel.

En Erklæring.

Fjorten Dage vare omtrent forløbne siden hiin Seilads til Den, uden at store Forandringer vare foregaaede hos Consulens. Næsten daglig havde man gjort Udflugter og Besøg, eller taget imod Gjæster. Egnen og alle dens Mærkværdigheder vare besøgte og atter besøgte, saaat Majoren nu omtrent kjendte dem ligesaa godt, som Beboerne selv, men Forretningerne derimod saa godt som opgivne. Der taltes sjelden om dem og Consulen begyndte at ane, de i Grunden kun skulde ligesom tjene Majoren til en Anledning for at kunne henvende sig til ham og blive Gjæst der i Huset. Hovedøiemedet med Besøget var vistnok et ganske andet. At Thora var Magneten, der frængs-

lede Gederstrøm, derom havde hendes Onkel allerede længe følt sig overbeviist, men i den sidste Tid troede han endogsaa, at det var for hendes Skyld, han var kommet der. Han maatte have kjendt hende tidligere; men naar og hvor? Og havde hun kjendt ham fra For tiden, saa havde hun spillet sin Rolle godt i Begyndelsen. Paa den anden Side lignede det dog heller ikke Thora at gaae saa skjult tilværks. Hvad var der desuden at skjule? Consulen var upartist nok til at erkjende Majoren for en elskværdig Mand. Han var i sine bedste Manddomsaar, lidt over de Tredive. Han havde Formue. Hans Eiendom, Slottet Bekøe ved Bennern var bekjendt som et yndigt Sommeropholdssted, og Vinteren tilbragte han, som oftest i Stockholm. Hvilken Kone kunde ønske sig et behageligere Liv? Engang havde der vel foresvævet Grossererens en Idee, som var bleven hans Hjerte kjærere, jo længere han havde seet Thoras livlige Færd i det daglige Liv; men hendes Lykke var dog hans Hjertes Onske, og med fuldkommen Resignation tænkte han paa, hvilket Held et saadant Tilbud var for den Fader- og Moderløse. Thora var jo desuden nu alt henved de tredive og ikke Alle fandt hende saa smuk,

som hendes Onkel maaskee gjorde, fordi han havde holdt af hende fra Barnsbeen af, og fordi hun lignede sin Moder, hans eneste Søster saa meget. Majoren vilde blive en lykkelig Mand med hende, men hvorfor taug han, hvorfor erklærede han sig ikke? Det var jo tydeligt nok, at han var enig med Pigen. De spadserede sammen, de lod til at have smaa Hemmeligheder med hinanden. Ja stundom troede han næsten at de havde hemmelige Sammenkomster. Dette Hemmeligheds skræmmeri var det, som mindst behagede Consulen. Vilde Majoren drive Gjæk med Pigen? Dertil var Thora for god, men han havde ogsaa troet for klog.

Han gik paa Raad med sig selv, om han længere turde see til i Tausbed, om det ikke var hans Pligt at tale med Majoren og ligesfrem spørge om hans Hensigt. Han besluttede sig til at vente et Par Dage endnu, men forblev da det hele Forhold uforandret, vilde han bryde Isen og tale alvorligt med Manden, thi foruden denne piinlige Uvisshed med Hensyn til Thora, kom dertil endnu en faderlig Belymring for Anna, hans eneste kjære Barn. Han frygtede for, at ogsaa hendes unge Hjertes Fred skulde forstyrres af den farlige Krigs-

mand, uagtet han gav hende mangt et Bink om at vogte paa sig selv itide; men han mærkede nok, at disse kun bedrøvede hende istedetfor at styrke og overbevise hende. Det var ingen let Sag for en Fader, at lede en voksen Datters Tilbøieligheder, det mærkede han nok, uagtet Anna var et saa fromt Barn.

■ Og dette fromme Barn, hvad mon hun tænkte? hvordan saae det ud i hendes Hoved og med hendes lille Hjerte? Al! saa gjerne hun ellers vilde troe og lyde sin Fader i alle Ting, saa faldt det hende dog svært altid at saae i sit Hoved, at de mange kjærlige Ord, Cederstrøm saa idelig henvendte til hende, de mange fine Opmærksomheder, han ved hver en Leilighed viste hende, at alt dette skulde, som hendes Fader meente, ene og alene være begrundet i hendes Slægtskab og Venskab med Thora, ene gjelde Thoras Veninde. Hvor lykkelig følte hun sig ikke, naar han ofte ligesom ubilkaarlig lod sig henrive af hendes Ynde, Underholdning, Sang og deslige; saa han syntes at glemme Alt andet omkring sig, eller naar han viste hende denne sømme Opmærksomhed, som man egentlig kun skjænker den, der optager alle Ens Tanker.

Men naar hun saa igjen saae ham fordybe

sig i hemmelige Samtaler med Thora, saa dem spadserer længe ene sammen i Haven, saa tænkte hun dog med bedrøvet Hjerter: „Fader maa vel have Ret;“ og blev vred paa sig selv, fordi den Tanke ikke ret kunde glæde hende — Og under slige Tanker randt da ofte Tante Anna hende ihu. Bedre end nogenfinde før, forstod hun nu den Kummer, som havde undergravet hendes Hjerter og Livskraft. Al! hun syntes nu mangen Gang, at hun godt kunde tænke sig, hvordan man var tilmode, naar man sørgede sig ibjel.

Stundom grublede hun ogsaa over, om denne Cederstrøm, denne endnu saa smukke, ungdomskraftige Mand, ogsaa virkelig kunde være den Samme, som alt den Gang kunde oppække en Kjærlighed liig den, der lagde Tante Anna i hendes tidlige Grav. I Begyndelsen af hans Besøg forekom det hende saa sikkert, saa afgjort, at det maatte være den Selvsamme. Nu derimod tænkte hun sig allehaande Muligheder for, at det kunde være to forskellige Personer. Hiin Periode syntes hende saa langt tilbage i Fortiden. Kunde ikke f. Ex. en yngre Broder af Cederstrøm kjende alle de Omstændigheder, som denne efterhaanden, ligesom ufrivillig havde røbet at

være ham bekjendte? Thora, som talte saa ofte ene og vist fortroligt med ham, hun maatte sikkert nu vide det rette Sammenhæng; men Anna havde ikke Thoras Frimodighed til at trænge ind paa Andre med Spørgsmaal om Ting, som de selv fortaug, desuden var der ligesom foregaaet en Forandring i Forholdet mellem de to Cousiner i den sidste Tid. Anna vidste ikke selv ret, hvori det stak, men uagtet hun elskede Thora ligesaa høit, som før, var det dog, som hun ikke længere kunde tale saa uforbeholdent med hende om, hvad der laae hende paa Hjerte; allermindst kunde hun udtale sig for hende om Cederstrøm. Det forekom hende, som hvad hun kunde have at sige om ham, næsten var umuligt at betroet til Noget, og dernæst, som det maatte bedrøve Thora.

Derfor vare de to Piger nu ogsaa sjældnere sammen paa deres Bærelse og, naar de vare der, gik Samtalen gjerne istaa, og begge sadde tause, beskjæftigede med deres Arbejder og deres egne Tanker. Dog — denne Tausched, disse Grublerier virkede baade aandelig og legemlig skadeligt paa Anna. Hun blev stille og tankesfuld og Roserne paa hendes Kinder

begyndte at svinde. Hendes Fader saae det og ængstede sig, som sagt. —

Den 18de August var dette Aar en regnfuld, mørk, stormende Dag. Efter Middagsbrøden og Kaffen, var Consulen gaaet ned paa sit Contoir. Cederstrøm og Thora, vare gaaede hver sine Veie, men Anna formodede alligevel, at de vare sammen, maaskee i Billardsalen, hvor Thora, som flink forstod at haandtere Queuen, undertiden diverterede Majoren med et Parti.

Benyttende det sidste Dagstjær af den mørke Eftermiddag, sad Anna ene i Dagligstuen og syede Kvaster paa den Blundepude, hun havde broderet til Faderens Fødselsdag imorgen. Under Arbeidet tænkte hun meget paa Tante Anna. Det var i Dag hendes Dødsdag. Det havde været baade den lykkeligste og den ulykkeligste Dag i hendes Kjærligheds korte Historie. Anna grundede over dette mærkelige Sammenstød. Hun tænkte tillige paa, hvordan Dagen imorgen vilde gaae. Der vilde jo komme Gratulanter: Baronens og flere Venner. Hendes Faders Fødselsdag havde altid været hende den glædeligste Dag i Aaret, med Undtagelse af de Par Aar nærmest efter Tantens Død, og da hun endnu dog var saa lille,

at hun egentlig kun mindedes dem, som en Drøm. Men — kunde hun være rigtig glad imorgen? Hvad om nu Thora havde gjemt denne Overraskelse til Fødselsfesten imorgen, at bede om hendes Onkels Belsignelse til hendes Forlovelse med — — Taarerne trængte sig frem mellem de lange scænkede Dienhaar og blændede hendes Syn. Forsigtig pakkede hun Pudsen ind og lagde den fra sig, for et Dieblit i Mørket og Gensomheden at udaande sine smertelige Følelser ved Instrumentet. Det glæde hendes fine Fingre hen over Tasterne og aflokkede bløde Molaccorder, der lode som Hjertets sømme Klager. Efter at have phantaseret saaledes nogle Minutter gik hun uvilkaarligt over til sin Yndlingsmelodi, som hun dog nu i flere Dage ikke havde sjunget, den os fra hiin første Aften bekjendte **„Norrländningans Hemlängtan“** og sagte istemte hun Sangen. Skjøndt ikke just med fuldtonende Røst, sang hun dog af fuldt Hjerte og med gribende Udtryk de tre første Vers af denne veemodige Romance, og kun med bævende Stemme begyndte hun det ominøuse fjerde: **„Jag kommer, väl fjerran ifrån, engång till at helse Er åter; men kanske för sent; står den**

älskades bild vid äthögans urna och gråter. Der står jag — Her fölte hun pludselig en varm, blød Haand for sin Mund og Cederstrøms Stemme bad i den sømmeſte Tone, medens han bøiede ſig ned over hende: „o nei! o nei! hulda flicka! söta Anna! **säg det ej fram det grumma ord!** lad mig ikke høre det fra diſſe dyrebare Læber! Det vilde klinge for mig ſom min Dødsdom!“

Men hans Haand for Annas Læber havde ikke behøvedes for at bringe hende til Tausbed. Som lynſlagen ſad hun, ſtum og ſtøv, omſlynget af hans Arm og kunde intet Ord finde for ſin Overraſſeſe.

— O! Anna! bad han igjen, idet han tog hendes Haand fra Pianoet inden i ſin: „ſiig det dog, dyrebare Pige! ſiig det: **at jag icke står forſkjutan her för den älskades bild!**“ Jeg beder derom, her paa min Kne! vedblev han, og ſank ned for hende: „forſkyd mig ikke! jeg gjentager: det blev min Dødsdom.“

Ude af Stand til at løſrive ſig, eller reiſe ſig, ſtammede Anna med møisomt tilkæmpet Fatning:

— Cederſtrøm, Hr. Major! for Guds

Skyld, slip mig! staa op! hvad vil Thora sige?

— Thora? raabte han, o! hun har selv givet mig min Frihed tilbage i dette Dieblif. Hun veed, jeg er her just nu. Imellem os er Alting paa det Nene.

— Frihed tilbage? Alting paa det Nene? stammede Anna, endmere bestyrtet.

— Ja! ja! dyrebare, elskede Pige! Jeg har holdt mit Løfte og har nu min Frihed til at handle, til at udtale det Ord, som jeg i hele to Uger har indespærret i mit Bryst med overmenneskelig Kraft. O, Anna! nu kan, nu tør jeg sige Dem det: jeg elsker Dem høiere end mit Liv! Den næsten vidunderlige Lighed med den forevige, den dybtfrænkede Anna, slog mig ved første Diekast, og allerede den første Aften følte jeg det: kun dette huld-
salige Bæsen var istand til at skjænke mig den tabte Hjertefred tilbage, forsoner mig med hendes Skygge og skjænke mig Haabet ogsaa om hendes Tilgivelse for min Ungdomsbrøde. O! tal Anna! tal! vil De, kan De høre mig? Har jeg læst feil i disse søde Dine, naar jeg troede, de talte til mig om Gjenfjærlighed?

— O! min Gud! min Gud! hvad er dog dette? hvad er det han siger? sukkede Anna

og vilde rive sig løs. De har brudt med Thora og kommer nu til mig? Har jeg forstaaet det ret? O, Gud staae mig bi! Jeg kan ikke samle mine Tanker!

— Brudt med Thora? gjentog Majoren og reiste sig med Selvfølelse; hvad mener De dermed, dyrebare Pige? Hvad har jeg sagt, som De saaledes kunde misforstaae? Jeg var jo aldrig havt noget Baand at bryde med hende; kun frivilligt lovede jeg hende at tie i disse fjorten Dage, og jeg har holdt mit Løfte tro, det veed De selv; hvor tungt det end faldt mig, jeg har ikke talt et Ord til Dem om Kjerlighed. Men nu er Tiden udløben, jeg er løst fra mit Løfte, nu tør jeg tale og nu vil jeg det, og spørger Dem igjen Anna, kjæreste Pige. Kan De tilgive Manden den Smerte, Ynglingen voldte Deres elskede, forklarede Tante? Kan De elske ham, som nu beder om Deres Kjerlighed?

Det Udtryk, hvormed den smukke, stolte Mand i dette Dieblis bøiede sig ned til Anna, overvældede hende ganske. Der var Adels, der var Selvfølelse i hans Holdning og Mine, men tillige den dybeste Smerte, den inderligste Ombed i det Blik, han fæstede paa hende.

Anna stod nu ogsaa opreist, skjøndt hun

skjælvede saa hun maatte holde sig ved Stolen. Hun forsøgte at see paa ham, men kunde ikke udholde disse gjennemtrængende Dines Blands. Hun slog sine ned og stod et Secund taus, som om hun grundede over hans Ord; da bøiede hun sig frivillig over imod ham, lænede sit Hoved til hans Skulder og sagde sagte, men med klar og blød Stemme:

— Jeg forstaaer Dem ikke, Gederstrøm; jeg kjender ikke ret de Forhold, hvortil De sigter; men jeg har Medlidenhed med Dem, jeg troer De angrer oprigtigt og jeg troer De mener mig det ærligt, og derfor tør jeg sige Dem det — at — jeg elsker Dem.

Disse sidste Ord vare rigtignok tilføiede saa sagte, at den der skulde opfatte dem maatte have sit Ore netop saa tæt ved hendes Mund, som Gederstrøms i dette Dieblif var, — men i det næste tillukkede han selv med sine Læber den søde Mund, der havde udtalt dette lys-
saliggjørende Ord, og henrykt over den Tillid, hun saaledes skjænkede ham af Kjærlighed, uden først at fordre nærmere Forklaring, slyngede han Armen om den elskede Pige og ledede hende hen til Divanen. Og her, under de varmeste Kjærtegn, fik hun, dog vist mindre hurtigt, den Forklaring, som vi nu ville søge

et andet Sted, hvor det er mindre indiscret at lytte til Samtalen.

Rittende Capitel.

Den store Fordring.

Consulen sad paa denne Tid i sit Contoir, fordybt i Beregninger. De Papirer og Regnskaber, han gennemgik, vare Dokumenter, som Major Ralf af Gederstrøm havde leveret ham just som de gik tilbords, og ved nu at undersøge dem, kunde han ikke nok som undre sig over, at Majoren først nu kom frem med disse Oplysninger, som saa ganske vare stikkede til at klare den hele Sag de havde at gennemgaae sammen. Det angik ældre Kornleverancer til den svenske Armee, men de havde netop manglet alle de Data, som her nu fandtes, for at komme til et Resultat med deres Beregninger. Consulen kunde ikke ganske holde den Tanke borte: at Majoren med Forsæt maatte have gjemt disse Papirer, hvis Vig-

tighed han næppe kunde være ubidende om, og derved paatrængte sig ham da tillige det Spørgsmaal, hvad Majorens Hensigt var med at trække Sagen saaledes ud, som ellers kunde have været endt paa et Par Dage. Det faldt jo sammen med hans tidligere Idee, at Forretningerne her kun vare Majoren en Bisag.

— Dog, han var selv formeget Forretningsmand til længe at lade sig forstyrre af Tanker, som vare Sagen selv uvedkommende. For længe siden havde han forjaget disse Uroftiftere af sit Hoved, eller rettere, gjemt dem i en Krog til beleiligere Tid, og sad nu og arbejdede paa Kraft med alle Tanker samlede i et Brændpunkt. Det var ham derfor slet ikke behageligt at høre en sagte Banken paa sin Dør, og hans „Kom ind!“ lød temmelig gnavent. Døren aabnedes sagte og da han kastede et fløgtigt Blik fra Papirerne, blev han lidt forundret, men maaskee ogsaa lidt forvildet ved at see Thoras skjelmste Ansigt lige ind ad den halvaabnede Dør, idet hun muntert spurgte: „Maa jeg komme nærmere? forstyrrer jeg ikke?“

— Det Sidste svarer jeg ikke ubetinget Nei til, men siden det er Dig, saa faaer Du vel

have Lov til at komme nærmere, hvis Du kan ende Dit Grinde lidt hurtigt, at sige.

— Af to Under vælger jeg det mindste, siden jeg kan, sagde Thora, idet hun hurtigt smuttede ind og satte sig paa en Stol skraas over for Onklen.

— Af to Under? og hvilke ere da disse To?

— Det Mindste er ubetinget her at faae lidt Skjend, fordi jeg forstyrrer Dig. Dette vælger jeg da istedetfor den ubodelige Skade det kunde volde, om jeg kom forældigt med min Efterretning.

— Den er da altsaa af Bigtighed? spurgte Grosserereren dog en Smule spændt.

— Overordentlig vigtig, kjære Onkel; jeg kommer for at forberede Dig paa en Fordring, der er indløben til Dig.

— En Fordring, min Pige? Hm! det der undrer mig meest ved den Sag, er at Du melder mig det forud. Hvorfra har Du den Efterretning?

— Min Kilde er sikker, men jeg maa for det Første fortie den.

— Nu vel, min Kjære, lad Fordringen kun komme; det har vel ingen Nød, at jeg

nok kan klare den. Veed Du hvor stor den er?

— Meget stor! overordentlig stor!

— Ja saa! det var snurrikt nok, og det veed Du? sagde Grosserereren dog en lille Smule betænkkelig, men fødte strax rolig til:

— Du sprænge mig vil den da vel ikke. Men Du har endnu ikke sagt hvem den kommer fra?

— Ja, det er fra et meget stort Huus. Herren har en talløs Skare af Agenter og — jeg troer nok Cederstrøm er hans Agent her, fødte hun til med et skjelmst Smil, der ærgrede Onklen i Forbindelse med dette Navn.

— Cederstrøm? hvad for noget? raabte han og sprang op. Cederstrøm? og det kommer han først med nu! Sandelig! den Mand vil holde mig for Nar, troer jeg snart.

— Al, nei! kjære, lille Onkel; tro ikke det. Tvertimod, han ærer og agter dem høit: forsikkrede Thora, der nu ogsaa havde reist sig og klappede Onklen beroligende paa Skulderen.

— Ja, ja! sagde han, og betvang sin Hef-tighed; Du vil plaidere hans Sag, det er nu rimeligt nok, men —

— Al, ja! kjære Onkel, svarede Thora med

uendeligt Skjelmeri i hver Mine, som flædte hende fortræffeligt og næsten bragte Dnklen ud af Fatning. Der traf Du Sommet paa Hovedet. Det var ærlig talt den egentlige Anledning hvorfor jeg kom.

— Nu — men — stammede Consulen, hvad er det da for Penge? han vil fordre?

— Penge? lille Dnkel; jeg har ikke nævnt Penge. Kan man da ikke fordre — eller, fræiede hun til med nedslagne Dine, — eller rettere bede om meget Andet i Verden, end just Penge? — om Ting, som har langt større Værd for Gieren end al Jordens Skatte.

Dnklen saae alvorligt og længe paa hende. Hun pillede undseelig og skjelmst paa sit Livbaand. Omfider sagde han langsomt og meget alvorlig, næsten blød:

— Du har Ret, mit kjære Barn; man kan visselig bede om Ting, som ikke al Verdens Skatte kunde opveie, og er det noget Saadant, han vil fordre af mig eller bede mig om, saa kunde jeg hverken have Magt eller Sind til at afslaae ham det; men — Thora, fræiede han til med dyb Bevægelse, saa undrer det mig, at han bruger Dig som sin Talsmand — og dog jo — maaskee gjør han dette af Delicætesse af Skaansel mod en aldrende Mand.

Han mener vel, og med Rette, at Dine Ord i den Sag have meest Bægt for mig. Men hvilig undres jeg over, at Du, mit Barn, kommer med Slikt, saa letsindigt, som i Spøg.

— *Ne, lille Onkel!* hvad det Første angaaer, saa veed Majoren slet ikke, at jeg vilde tale hans Sag hos Dig, og hvad det Andet angaaer, saa har jeg ikke og han vist ikke heller endnu opdaget at min smukke, livlige Onkel er en „aldrende Mand“; sy! hvor det klinger gammelt! Og om det tredje Punkt maa jeg minde Dig, at Du jo kender mig; jeg kan ikke godt lade være at spørge, naar jeg er glad, som i dette Dieblif; men hvis Du nu vil sætte Dig ned rolig og høre lidt paa mig, saa skal jeg dog komme ganske alvorlig og fornuftig frem med Sagen, for saavidt jeg mærker er Du dog endnu langt fra at have fattet dens egentlige Point.

— Du vel, saa lad os sidde ned. Forklar Dig nu, om en Forklaring ellers behøves, fæiede han meget alvorlig, næsten mærk til og støttede sit Hoved saaledes i Haanden, at han egentlig skjulte sit Ansigt for hendes Speiderblik.

Thora begyndte nu rolig og sammenhængende at forklare, hvorledes hun fra første

Dieblif af havde gjenkjendt Majoren, ved Hjælp af Portraitet, for at være den Samme, der som ung Lieutenant gjorde Bekjendtskab med Familien og blev Anledning til Tante Annas Hjerteforg og Død.

Consulen afbrød hende nogle Gange ved Spørgsmaal, fordi han aldrig havde ret været inde i sin Svigerindes Hjertehistorie; men Thora bad ham ikke forstyrre hende, da hun gjerne vilde naae Historiens Slutning, før Cederstrøm selv kom med sin Begjering.

— Som sagt, blev hun ved: jeg kjendte ham strax og hans første Diecast til Anna, sagde mig ogsaa strax, at han ønskede at søge Erstatning hos Niesen for den Lykke han selv havde forspildt hos Tanten.

— Hos min Anna? udbrød her pludselig Consulen, trods Forbuddet, og vendte hele sit opklarede Ansigt om imod Thora, som blot nikkede bekræftende og derpaa vedblev med flydende Tunge at meddele ham sine Observationer den første Morgen paa Kirkegaarden og den derpaa følgende Promenade, under hvilken hun tog den Beslutning noie at sondere Manden for at faae at vide, hvad der boede i ham, om han fortjente Anna, og om han for Alvor vilde lægge an paa at vinde hende.

Hun lovede sig selv at være en tro Skildvagt for den unge uerfarne Pige, som maaskee nok under disse særegne Omstændigheder vilde være et temmelig let Bytte for den smukke, snilde Krigsmand.

— Saa passede jeg da paa, som en Smed, vedblev hun, og lod ham aldrig komme mig af Sigte. Husker Du endnu hiin Dag paa Den, lille Onkel? Consulen nikkede med betydelig opklaret Ansyn.

— Husker Du maaskee ogsaa en vis Mand, som uforvarende kom til at høre et Par Ord af en vis Samtale? spurgte hun skjelmst.

— Det var i Sandhed uforvarende! forsikrede Consulen. Jeg søgte Dig, hørte Din livlige Steueme og tre, fire Ord, som forklarede mig, at det var en *tête à tête*, der ikke taalte Bidner, og jeg skyndte mig bort, jeg tilstaaer, i en Stemning, der ingenlunde var behagelig, og som jeg desuden længe har bebreidet mig selv.

— Godt, lille Onkel; jeg troer Dig, og vil nu skifte, hvorledes jeg kom til denne *tête à tête*. Jeg savnede Gederstrøm blandt de Unge; han var heller ikke blandt de Ældre. Mit Instinct ledede mig derved, hvor han sad ene paa Steenbænken henjsunken i Drømmerier.

Jeg samlede alt mit naturlige Mod, (Jeg er jo en frifindet, norsk Gjente), satte mig uden videre Ceremonier ved hans Side og begyndte Samtalen med de Ord:

— Jeg veed, hvad De tænker paa, Hr. Major Axel Christer Mals af Cederstrøm.

Han saae forbauset paa mig, som var jeg faldet ned gjennem Hvælvingen til ham, og gjentog langsomt:

— Hvad jeg tænker paa, min Frøken?

— Ja, min Herre! og jeg skal sige Dem det: De tænker med Bæmød, maaskee Anger, paa det Forbigangne, med Ønsker, maaskee Haab, paa det Tilkommende.

— De udtrykker Dem saa mystisk, min Frøken, at Deres Ord næsten kunde passe paa enhver Gensomheds Tanke, — sagde han med et tvungent Smil.

— Gjør jeg? nu, saa vil jeg tale ligefrem, fordi jeg ønsker, at De vil svare ligesaa. Den første Aften, jeg saae Dem, gjenkjendte jeg strax i Dem den unge Officeer, som for tolv Aar siden laae i Skovridergaarden hos mine Bedsteforældre. Jeg har seet Deres Portrait fra den Tid af, og jeg saae ligeledes strax, hvilket Indtryk min Cousines store Lighed med hendes afdøde Tante gjorde paa Dem.

De ønsker nu at kunne indgyde hende samme Følelser, som engang hendes Tante. Er jeg nu tydelig og oprigtig nok?

— O! fuldkommen, min Frøken, svarede han og sprang op, saa fuldkommen, at hvis De var en Herre — —

— Saa vilde De flaaes med mig, — fuldendte jeg leende og havde nu først Uleilighed nok med at berolige ham og faae ham til at høre fornuftigt paa mig. Jeg forklarede ham derpaa, hvormeget jeg holdt af Anna, og at jeg vilde vaage som en Moder over hendes Lykke og Tilfredshed, og at jeg kun, naar jeg kunde troe denne betrygget ved ham, vilde give det Samtykke til en saadan Forbindelse, som neppe vilde finde Sted uden det. Den eneste Veie til at erholde dette Samtykke vilde for ham være en oprigtig Skildring af de Omstændigheder, der saa pludselig bragte ham til aldeles at bryde en Forbindelse, som han syntes selv saa ivrigt at have ønsket. Vi talte endnu en heel Deel frem og tilbage, inden hans Forbauselse over min Dristighed og Oprigtighed gik over til Tillid til min Retssindighed, og han begyndte at indsee min Ret til at blande mig i Sagen.

Han besluttede sig da omsider til at give

mig et Uddrag af sit Liv i disse tolv Aar, og det vilde jeg nok ønske, Du havde hørt, dengang Du var i Grotten, lille Onkel; thi man maatte virkelig baade faae Interesse og Godhed for ham ved at høre den dybe Følelse, den Oprigtighed og dertil den Skaansel mod sin afdøde Kone, hvormed han skildrede dette Ægteskab, i hvilket han i Sandhed ikke dandsede paa Roser.

Men her vil jeg kun give Dig et kort Recit deraf, Du kan altid nærmere forhøre ham derom selv.

Tyvende Capitel.

Det første Ægteskab.

Og Thora fortalte: — Som Reconvalescent efter sit Skudskaar blev han indquarteret hos en riig Privatmand i . . . , hvis eneste Datter, en brillant Skjønhed, strax viste sig meget opmærksom imod ham og bragte hans unge, letbevægelige Hjerter i Forvirring med sig selv. Han tilstod sin Svaghed til at modstaae den

tvindelige Ynde, og efter et kort Ophold der i Huset havde hun saaledes fængslet ham, at han en Aften paa et Bal, næsten uden selv at vide, hvordan det gik til, blev forlovet med hende.

Han havde imidlertid ingen anden Undskyldning for sig i denne letfindige Handling, end sin ungdommelig Opbrusning; thi næste Morgen, da han vaagnede, stod Angeren ved hans Hovedgjerde i Skikkelse af Annas fromme Dine, og han tænkte allerede paa, om det ikke var mindre Uret strax at hæve Forbindelsen med Olivia, end at skuffe Annas velgrundede Haab. Men Kraften svigtede ham. Olivia var smuk og riig (han tilstod selv, at denne sidste Omstændighed havde havt en heel Deel Indflydelse paa ham) og hun bragte ham selv samme Morgen Faderens Samtykke. Nu vilde Scandalen ved at hæve Partiet været for stor, og da hans Kammerater kaldte hans Lykke misundelsesværdig, begyndte han efterhaanden at dysse Samvittigheden i Søvnen med den Tanke, at Anna, som endnu var saa ung, vel ogsaa let vilde finde Trøst og glemme ham, som desuden dog aldrig havde givet hende noget bestemt Løfte.

Saaledes hengik Efteraar og Vinter, og da han i Foraaret 1850 blev udcommanderet med Corpsen paany, var det Olivias trængende Bønner, der bragte ham og Faderen til at samtykke i et hurtigt Bryllup. Den Dag vaagnede hans Samvittighed paany og piinte ham med det Spørgsmaal: hvad vil Anna sige, naar hun erfarer dette? vil det smerte hende meget? Men hvor tidt end dette Spørgsmaal vendte tilbage i hans Sjæl i de paafølgende Aar, havde han dog aldrig Mod til at erkjendte sig derom, og det var jo nu ogsaa for sildigt at spørge efter hendes Følelser.

Da han i Efteraaret 1850 vendte tilbage fra Krigen, tog han sin Afsked, drog hjem til Fædrelandet med sin Hustru, blev hædret derhjemme, avancerede i Armeen og haabede nu at leve taalelig tilfreds, især da han snart kunde vente en Urving til sit Navn, — anden Rigdom besad han ikke dengang.

Et stort Skaar i hans huuslige Lykke var det imidlertid, da hans Kone engang, i et mindre heldigt Lune kan jeg tænke, fortalte ham: at hun egentlig havde taget ham, fordi hun vilde undgaae en gammel, riig, paatrængende Nebersvend, hvis Frieri hendes Fader begunstigede; men da hun saa Cederstrøm

foretrak hun dog ham og vidste da at vinde Faderen med hans skandinaviske Sympathier for dette Parti.

Cederstrøm faldt derved pludselig ned fra sin Indbildnings-Himmel, at have været Gjenstanden for en brændende Kjærlighed, til den bittere Følelse, at have tjent til et Nødanker; og dobbelt piinte det ham nu at have offret Annas uskyldige Kjærlighed for slige Machinationer.

Nogle Maaneder senere fødte Olivia ham en Søn; men det var et meget svagt Barn, som fordrede idelig Pleie og hertil var Moderens letsindige og forvante Natur ikke skikket. Hans Forretninger kaldte ham ofte bort flere Dage ad Gangen, og hun fjedede sig ved det stille Landliv paa deres lille Gaard i en eensom Egn; derfor gjorde hun idelige Udflugter til Byen og til længere bortliggende Herregaarde. Barnet blev ofte flere Dage overladt til Ammen, og Huset forsømmes.

Naar han imellem tog Mod til sig og talte med hende derom, blev hun fortørnet, meente hun skulde ikke henseende sin Ungdom i Slaveri, og om han end syntes der gik for meget med i Huset, behøvede han ikke at foruroliges derover. Hendes Fader efterlod dem nok saa-

meget, at de kunde klarere deres Gjeld, og naar det kunde skee ved hendes Penge, kunde det jo være ham ligegyldigt.

En Dag, da han saaledes vendte hjem fra en Forretningsreise, var hun nylig kommen fra en Lysttour til Stockholm og præsenterede ham med megen Glæde en Fætter af sig, som hun havde truffet derinde. Han var Polytekniker, havde Forretninger ved et Bjergraværk i Nærheden af deres Gaard og vilde derfor i længere Tid besøge dem. Cederstrøm modtog ham med Fornøielse og haabede, at det skulde blive en Tidsfordriv for hans Kone og maaskee fængsle hende mere til Hjemmet. I Begyndelsen gik det ogsaa meget bedre, hun tjedede sig ikke saa meget ved at være hjemme og begyndte at tage sig mere af sit Barn og sit Huus; men strax efter Nytaar havde Cederstrøm en længere Forretningsreise at foretage. Han forlod Hjemmet en Mandag og skulde først komme hjem om otte Dage.

Imod Forventning fik han Affairerne endt tidligere og naaede sit Hjem Lørdag Aften. Det undrede ham at finde hele Huset mørkt ved sin Hjemkomst, men i den Formodning, at hans Kone sad i Sovestuen ved Drengens lille Seng, gik han sagte derind, ledet af den

smalle Bysstrie gennem Dørsprækken. — Dog her fandt han kun Ammen sovende ved den døslige Lampe og den lille Dreng ynkeligt gispende efter Beiret. Ammen vaagnede forfækket ved hans Komme og anførte til sin Undskyldning, at hun havde vaaget den hele den forrige Nat, da Barnet var bleven sygt samme Dag som Fruen og hendes Fætter reiste. Paa hans forundrede Spørgsmaal, hvor de vare reiste hen, vidste hun ikke ganske bestemt at svare, men troede, at de vare reiste til Stockholm til en Masquerade. Mandag Aften vilde de bestemt komme hjem.

Drengens tiltagende Stønnen vakte Cederstrøm af den Forbauselse, hvori denne Efterretning havde sat ham. Den Lilles Tilstand var betænkelig. Han lod Lægen hente og var hele næste Dag saa optaget af sin Søns Pleie, at han neppe fik Tid til at tænke paa Moderen.

Mandag Morgen befriede Gud den lille Skabning fra dens korte lidelsesfulde Jordeliv. Fortvivlelsen nær sad Faderen om Astenen og stirrede paa det lille Ligt, da gif Døren op, og — den ulykkelige, letfindige Moder stod for ham. Paa en rystende Gjensynscene fulgte en smertelig Forklaring. Hun angrede bittert

sit Forhold, men forsilde; de kunde kunde kun græde sammen ved Barnets Liig.

— Og Fættren? hvor blev han af? spurgte Consulen.

— Cederstrøm nævnte ham ikke mere i sin Fortælling.

— Hans Forhold til Konen forekommer mig noget mistænkeligt.

— Jeg kan ikke nægte, svarede Thora, det forekom ogsaa mig saaledes; men var det saa, da fortaug Majoren det vel af Skaansel mod sin Kone.

— Og sin egen Ære, mumlede Consulen. Slige Pletter seer en Mand nødigt paa sit Navn.

Thora begyndte igjen sin Fortælling:

— Omtrent paa samme Tid døde Majorens rige Svigerfader, og da Olivia var eneste Arving, kom der Velstand i Huset; men Glæden vendte ikke mere tilbage.

Begge Ægtefolk havde hver sin Anger og Bod at lide under; thi Cederstrøm betragtede al den Modgang, der traf ham, som Straf fra Herren for hans Troløshed mod Anna. Mørke og tause sled de Tiden med hinanden, uden nogen oplivende Kjærlighedsympathi, indtil en Hjernebetændelse pludselig endte hans

Rones Liv for tre Aar siden. Da vendte vel Cederstrøms Tanker og Bængsel sig endnu oftere herover til Fyens venlige Strand, men han var nedtrykt i Sindet og manglede baade Mod og Kraft til at prøve nogen Undersøgelse, ligesom han ogsaa vedblev at føle sig selv uværdig til en Lykke som den, han tænkte sig ved at gjensee Anna. —

Stogtyvende Capitel.

Stamherrerne.

Tjenesten gav ham just ogsaa paa den Tid meget at tage vare og en Deel Reiser. Han var avanceret til Capitain. En af disse Reiser førte ham til Venerns Bredder, og da faldt det ham ind at besøge sin gamle Farbroder paa Leksø Slot. Dennes Søn var fraværende paa en Udenlandsreise; han laa ved et Bad for sin Helbred. Onklen modtog ham hjerteligt og bad ham ved Afskeden ofte at besøge sig, hvilket Cederstrøm ogsaa lovede og kom til at holde, tidligere end han selv havde

ventet og ønsket; thi neppe en Maaned derefter fik han Brev fra Onklens Secretair om, snarest muligt at indfinde sig der igjen, hvis han vilde træffe sin Farbroder ilive.

En Efterretning, at Sønnen pludselig var død ved Badet af en Forkølelse, han havde paadraget sig, havde bevirket et apoplektisk Tilfælde hos den Gamle, som han neppe overstod. Cederstrøm reiste strax og fandt dog Farbroderen endnu saa meget ved Samling, at han kunde forklare for vor Ven, hvor glad han følte sig ved Tanken om snart i et saligt, evigt Liv at samles med sine kjæreste Forudgangne, og at den Tanke, han kunde efterlade sine kjære Undergivne og sit Guds Beskyttelse til den Kjæreste, han endnu havde tilbage her i Verden, sin elskede Brodersøn, denne Tanke gav ham fuldkommen Ro paa Dødsleiet. — Gud var ham god, at han nu aldrig mere skulde føle Savnet af eller Betyrningen for sin dyrebare Søn, som nu havde arvet en Herlighed, han aldrig skulde forlade. Det var omtrent den herlige Gamlens sidste Ord.

Efter dette Dødsfald kom Cederstrøm jo i en brillant Stilling; han tog sin Afsted som Major og levede disse sidste tre Aar deels paa sit Gods, deels i Stockholm, dog idelig

vendte hans Tanker sig herover til Fyen, men bestandig manglede ham Mod til at fatte en Beslutning og skaffe sig Underretning om Familien herovre.

I en Cigarlasse, som han havde forskrevet fra Kjøbenhavn, fandt han en Dag ved Udpakningen Stumper af gamle, svenske Aviser. Alt fra Fyen interesserede ham og han samlede Stumperne, glattede dem ud, passede dem sammen og stavede sig især igjennem Privatavertissementerne; ethvert bekjendt Navn, han stødte paa, vakte bitter=søde Minder. Pludselig standser hans Blik ved Et, som havde særlig Interesse, med Noie samler Alt dertilhørende og staver sig omsider til:

„Sørgeligt bekjendtgjøres — min dyrebare, ædle, opoffrende Svigermoder, Marie Oline Juul, Enke efter tidligere afdøde Forstraad og Skovrider Hermansen —
— — samles med sine to forudgangne Døttre. —

Benzon, Grosserer og svensk Consul.“

— Disse Navne kjendte han kun altfor godt igjen, skjøndt han aldrig havde seet Dig og Tante Line; men han vidste godt, at Bedstemoder kun havde haft disse to Døttre, og fra

den Dag af havde han ingen No paa sig mere, men tænkte idelig paa en Fyensreise. Da fik han at vide, at Regjeringen søgte en paalidelig Mand til denne Sendelse herover, netop hertil Egnen. Det forekom ham ligesom et Bink fra Himlen selv, saa meget mere som det netop vilde bringe ham i Berørelse med Dig, og han tilbød sig selv strax dertil, hvorover Mange forundrede sig meget; Ingen anede, hvormegit hans Hu stod til Fyen.

Efterat han nu havde givet mig denne Forflaring, vedblev Thora, — som Du da ikke kan undre Dig over, lille Onkel, tog os temmelig lang Tid dernede i Grotten, — sagde jeg ham ærligt, at jeg vel ikke tvivlede om hans sandfærdige Fremstilling af Sagerne; men til min yderligere Sikkerhed fordrede jeg dog endnu et Beviis. Han maatte nemlig see at trække Forretningerne her ud en fjorten Dagstid, hvilken Frist jeg da vilde benytte til at skrive til en Veninde, jeg havde i Stockholm, som jeg vidste var godt inde i det hele adelige Sipschaft derovre, og af hende vilde jeg da forlange, at hun skulde skaffe sig alle de Notitser, hun kunde, om ham og hans Gjøren og Laden og Familieforhold o. s. v., og kun naar dette Spar indløb og var

overeenstemmende med hans egen Beretning — —

— Og det turde Du byde ham? udbrød Consulen forbauset. I Sandhed! Du er en dristig, norsk Gjente? Han lagde sin Arm om hendes Liv.

— Det kunde jeg byde ham, uden at fornærme ham, kjære Onkel; men Du, som Mand, kunde ikke saa godt gjøre det. Desuden vandt jeg dog ogsaa derved saa megen Tid for vor lille Anna, at hun kunde en Smule tænke sig ind i saadanne nye Forhold; thi uden denne Trængsel, som hans Løfte paa lagde ham, havde han aldrig givet hende Frist saalænge. Du kjender ham ikke, som jeg, og veed ikke, hvad han er for en Ildnatur. Jeg har haft min største Nød med at styre ham. Allerede den anden Dag, han var her i Huset, var Anna hans eneste Tanke. Ganske saaledes, som Bedstemoder skildrer ham fra Lieutenants-Marene i hendes Manuscript. Det er mærkeligt, at han endnu slet ikke har løbet Hornene af sig; men denne Fyrighed er det jo ogsaa, der gjør Manden ligesaa farlig for Kvindes hjertet, som Unglingen var det.

— Har Du ogsaa erfaret det, lille Thora? spurgte Onklen med en Blynke over Panden.

— Naturligviis, svarede hun smilende; strøg sin Haand fast hen over Onklens Pande og kyskede flygtigt den udglattede Hynke. Fy! hvor Hynker klæder Din Pande flygt, lille Onkel!

— Min egen, kjære Thora! sagde han sagte og drog hende nærmere til sig; men hun viklede sig løs og sagde skjelsmt:

— Vi mangler endnu Slutningen af den anden Historie.

Min Venindes Svar kom imorges og var fuldkommen til Majorens Gunst, Du skal en anden Gang selv faae Lov at glæde Dig ved det. — Paa Grund heraf gav jeg ham da i Formiddags disse Papiirer tilbage, i hvis Læsning jeg forstyrrede Dig, men som han havde maattet deponere hos mig saalænge til endydeligere Sikkerhed.

— Hvilken Magt Du dog har faaet over ham? udbød Onklen.

— Kjære Onkel, den Slags Magt maa en klog Kvinde jo altid erhverve sig, hvordan skulde vi ellers holde Slaveriet ud? Men nu veed Du Bessked om Sagernes Stilling; kun ikke, at Cederstrøm i dette Dieblis har plaideret sin Sag oppe i Stuen hos Anna, og nu maae de nok være blevene enige om et

Resultat; thi der hører jeg ham komme i Stormskridt ned ad Elisegangen, og skuffer mit skarpe Øre mig ikke, saa svæver en letfodet Nymfhe ved hans Side. — **Tres faciunt collegium**, vedblev hun muntert; naar de Begge komme, er jeg overflødig her og trækker mig tilbage til de indre Gemakker. — Og dermed smuttede hun ud af en Sidedør, før Onklen ret havde fattet Meningen af hendes Ord og hastige Flugt.

Hendes skarpe Øre havde dog dennegang bedraget hende. Den „letfodede Nymfhe“ sad allerede i sin gyngende Tankestol, da hun et Dieblif efter traadte ind i deres fælles Asyl. Med det sødeste Smil paa Bæberne, Dinene fæstede paa den klare Aftenstjerne, der hjalp Fuldmaanen at klare Himlen og oplyse Kammeret, og med de smaa Hænder foldede i Skjødets, saae Anna ud, som hendes Sjel var i Himmelen og betroede de kjære Guds Engle hendes Hjertes lykkelige Nyhed.

Uden at hun mærkede det, stod Thora alt en Stund ved hendes Side; da lagde hun sin Haand paa hendes runde, hvide Skulder og spurgte mildt:

— Er Du lykkelig Anna?

Og Anna slyngede sine Arme om hendes Hals og hvilede:

— Ja, kjæreste Thora! usigeligt!

Soogtyvende Capitel.

I Sverig.

Den 24de December 1862 kappedes Maa-
nens sølvhvide Straaler med de guldrøde Stri-
ber, fra det gamle gothiske Belæe Slots høie
Buevinduer, om at oplyse Venerens blanke
Tisspeil i det indbrydende Tusmørke; medens
Lamper og Lys indenfor de tykke Mure fast
gjorde Nat til Dag i de høie, hvælvede Haller
og lange Flisegange.

Herligst straaled dog allerede den store
Riddersal, hvor Julebordet stod og Juletræet
i sin dybe Nische endnu utændt indgjød Auel-
sen om, at det snart vilde udgjøre den Sol, der
fordunklede alle de andre Smaastjerner.

I det hvælvede Taarnværelse ved Siden af
Salen, hvor Theebordet stod dækket med det

lueforgyldte Porcellain og kun ventede paa den snurrende Theeskjedel, var derimod endnu intet Lys tændt; de lange, røde Damaskes Gardiner endnu ei slaaede ned; man kunde frit see ned i den maanebelyste Slotsgaard, naar Julegæsterne kom. Lyset fra Salen og fra det høitblussende Baal i Porcellainsobnen strædede Roser mellem de grønne Blade paa det tykke Brysjelertæppe og gav Gjenfskin nok fra de høie Speile for tydeligt at vise Majoren, der sad i Skyggen og røg sin Cigar, Omridsene af det yndigste Billede han kjendte: hans smukke unge Hustru med Florlappen over de lyse Fletninger og den lille, navnløse, tilkommende Stamherre, med samt hans hvide Løiert, halv skjult i Moderens mørke Silketjoles Folder, medens hun bøiede sig over Glutten for at binde Hagesløifen rigtig pænt og derpaa skjulte det hele lille Ansigt for „at spise ham op med sine Kys“, hvissende: „Nu kommer Grandpapa snart! Hvor han vil holde af Dig! og den nye Grandmama! O, see dog! see dog, Christer! hvor han smiler!“

Og Majoren vidste hvad dette betydede; som en lydig Egtemand maatte han paa denne Opfordring stikke Piben ind, med andre Ord: lægge Cigaren og forlade sin magelige Læne-

stol for ogsaa at kysse **Gossan**, før han lagdes ned i Buggen.

Da nu begge de lykkelige Forældre havde faaet dette Arbejde besørget og skjult deres Skat i de bløde Silkepuder, sagde Anna, idet hun lænede Hovedet tilbage mod sin Mand's Bryst:

— Men siig mig dog, min Ven, hvor kunne de blive af? Jeg bliver ganske ængstelig tilmode. Kunne de ikke være kommet Noget til paa Veien? Klokken er vist mange?

— Nei, endnu er det dog ei saa sildigt; det er kun Dagen, der er saa kort; men nu ville de vist ogsaa snart være her. Jeg læn- ges selv efter dem, for før kan jeg jo ikke faae at see, hvad min lille Hustru kan have gjemt for Julegodt til mig i den umaadelig lange Pakke, som ligger midt paa Julebordet.

— Er Du nysgjerrig, min lille Mand?

— Ja, vel er jeg det. Men tys! hører Du Bjælderne? Der ere de!

Og Bjælderne og Borgklokken og Farsfaren, som skulde blæses fra Taarnet, naar Gæsterne kom, og Kanonerne, som skulde salutere dem, og Hundene, som ikke kunde lide denne Musik, men foretrak deres egen, — Alt klingede og

ringede, blæste, dundrede og tudede imellem hianden.

Majoren fløi ud. Majorinden vilde med, men Ole Navnløs i Buggen vaagnede ved al den Larm og skreg Bevalt til Mama. — Grædende maatte Grandpapa ikke see Gossan første Gang. Saa maatte han da op af Buggen og tysses paa Armen.

Midt i Lysstraalen fra Salen, blussende af Glæde og af Arbeidet at tysses sin Dreng, stod Anna, som Madonna i Glorien, da var gamle Ben Consulen med sin unge, norske Frue ilede henimod hende, Begge endnu i deres Bjørnestsindspeltse.

— O, nei! nei! skreg den forfærdede Moder og veg tilbage med Glutten; min Dreng kan ikke taale al den Kulde! I maa lægge Peltsene først!

— Na, Du forkjæler mig vel Ungen! brummede Bedstefaderen; er det Noget at putte ham for? saa er han ingen ægte Skandinab. Men Peltsene kom dog af, og nu gif Moder og Barn fra Favn til Favn. Og Anna og Thora sagde:

— „Moder!“ „Datter!“ og loe og græd paa eengang.

Grandpapa havde snappet Drengen og vilde spille Boldt med ham, men Papa saae det heldigviis itide og raabte: stop! stop! Fatter! slaa os ikke vor Porcelainsdufle itu!

— Na! Knægten holder nok! der er danske Krummer og svenskt Jern i ham, det kan jeg mærke; eet Lisbund veier han da nok allerede!

Kort — der var Glæde over al den Gaard. Snart snurrede Thekjedlen og man fik en luun Passiar til en varm Kop Thee og en duftende Cigar med en „Sup“ til, — alt forsat med en rigelig Portion Kringler og Pebernødder.

Først efter Theens fuldstændige Nydelse, lod Juletræet sig see i al sin Glorie og nu kom hele Gaardens Besætning ind med i Hallen, fra Borgcapellanen, Forvalteren og Huusmadamen lige ned til Faarehyrden og hans tro Hund, og hver fik sin Gave, som den ham af Christbarnet var bestjæret. Hyrden fik en nye varm Winterpelts og Hunden et stort Stegebeen. Capellanen fik den søldebeflagne Bibel; Forvalteren den smukke, nye Flint og Madam Stegsuppa et Par lodne Morgenpampusser. — Kort: hver af Husets Tvende var bestjæret, hvad Hjertet begjæred', og — Herskabet var ikke glemt. Men, som man siger: „Lige Børn lege bedst“, saa lod det og til, at Christbarnet

fortrinlig yndede Glutten i Buggen; thi Enhver i Forsamlingen havde uden Undtagelse faaet Noget at bringe, som var betegnet: „Til den Lille.“ „Til den Spæde.“ „Til Ole Navnløs.“ „Til Husets Glæde“ o. s. v. — Og alt dette blev lagt hen paa Buggen, der snart ikke kunde bære mere.

Sidst af Alle fik Husets Herre sin Nysgjerrighed stillet; thi først da baade Bord og Træ vare tømte paa den lange Vække nær, som laae urørt, gav Husets Frue Signal, at den maatte aabnes, og et Par Domestikker udfoldede nu for Alles beundrende Blikke: det med Guld og Perler og Silke rigt broderede skandinaviske Flag.

Paa Devisen stod:

„Til min elskte Husbond. Første Gang det vaie paa vor Førstefødtes Daabsdag!“

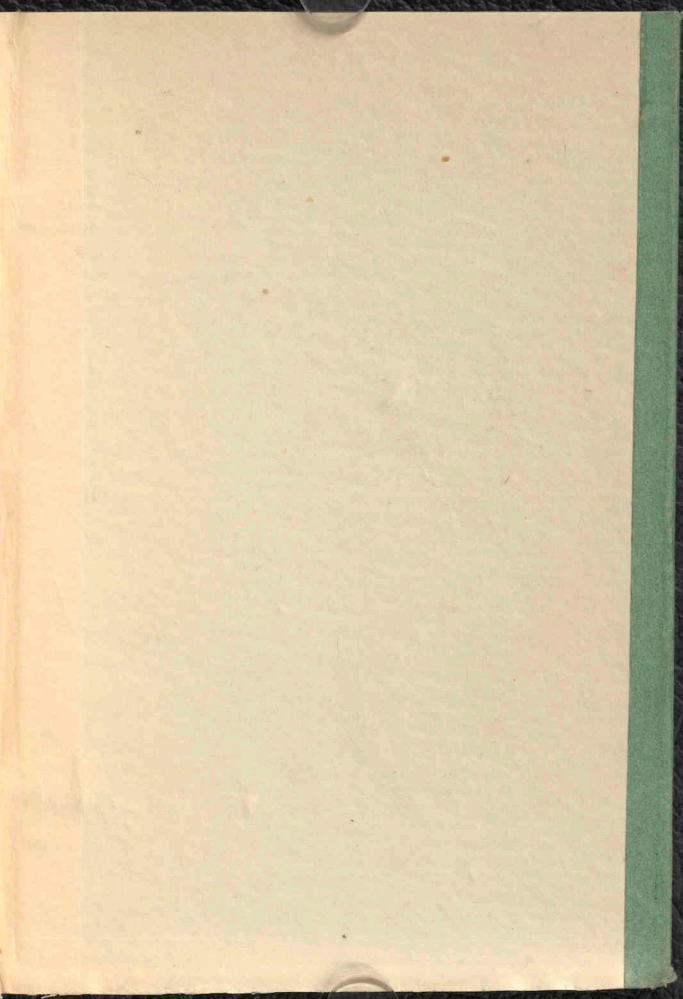
Giverindens Ønske blev opfyldt. Anden Juledag udfoldede Scandiens brogede Flag sine glimrende Farver i Solens Straaler fra Spiret paa Leksø Slot, medens Sogneherren i Slotschapellet christnede Barnet med de skandinaviske Navne: „Hans Christer Thor Ralf af Cederstrøm.“

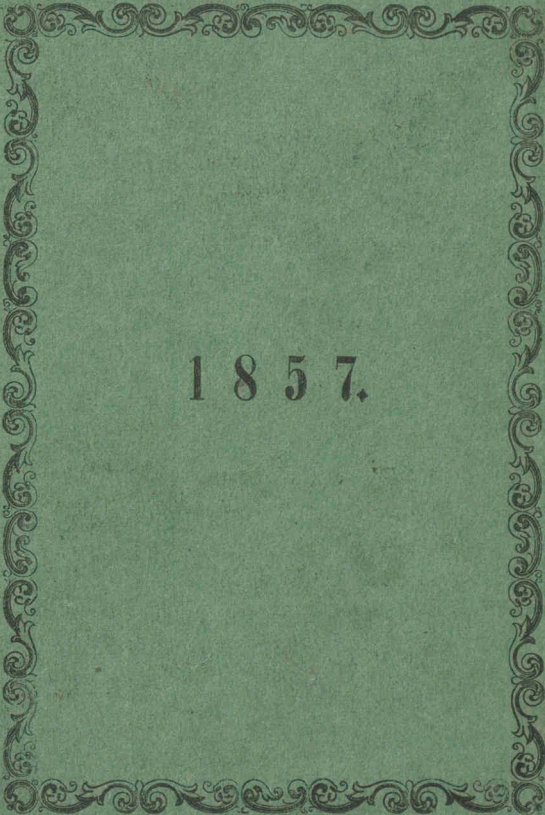
Maaskee er aldrig tømt en hjerteligere Skaal

„Till Scandiens Ara!“ end den, som til
den skummende Champagne rungede gjennem
Lekøe Slots ærbørdige Hvalvinger hiin 26de
December Anno 1862.

P. S.

Skulde de nærværende Giere af Lekøe Slot
ingen Anelse have om, at succederes af Malferne
af Cederstrøm, saa bedes de tilgive Forf.s
driftige Phantasie. — Hvem kan svare for,
hvad der kan skee i næste Minut? endsig
i næste Decennium?

1857.